CASA BIANCA

DOOR

E. BELINFANTE

N.V. DRUKKERY JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM

v. Eck

E. v. d. Hoeven

8908

CASA BIANCA

CASA BIANCA

DOOR

E. BELINFANTE

ILLUSTRATIES EN BANDTEEKENING VAN

W. HESKES

N. V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM.

P851 548 970
B1000 808 1515
Informatiecentrum Jeugdlectuur

AAN SANDA

AFTOCHT DER BUREN

„Jo, gilde Dien Beugers. „Wacht even op me!"

„Neen, ik heb geen tijd," schreeuwde Jo Tervaart terug.

„Hè, flauw schaap, hol nou niet weg, ik ben zoo klaar."

En Dien trok ijlings haar hoed en mantel van den schoolkapstok, griste d'r boeken bij elkaar en rende Jo na, die het schoolplein van de Meisjes H. B. S. overstak.

Geheel buiten adem haalde ze haar in en hijgde: „Wat is dat nou . . . voor een bak . . . om alleen . . . weg te gaan . . ."

„Och, je weet toch, dat die spoken van buren vandaag weg gaan, ik wil weten, of ze er al uit zijn."

„Da's waar ook, „de steenpuisten" gaan weg, wat fijn voor jullie."

„Loop nou effe hard mee," zegt Jo, die geen

minuut wil verliezen. En samen hollen ze naar Jo's huis toe.

Een harde ruk aan de bel, en als Antje, de gedienstige, verontwaardigd over zóó'n bel, opengemaakt, rollen de twee naar binnen en schreeuwen uit één adem: „Zijn ze er al uit?" Maar Ant, nijdig over hun kabaal, zegt op grommigen toon: „Veeg maar eerst je beenen."

Dit is een uitdrukking die Ant al jarenlang gebruikt en ofschoon de kinderen haar op allerlei manieren aan het verstand gebracht hebben, dat het wel doenlijk is, je voeten doch niet je beenen op de mat te vegen, blijft ze vasthouden aan dit gezegde.

„Zeg, zijn ze er al uit ?" vraagt Jo nog eens.

„Nee, nog niet heelemaal," zegt Ant, terwijl ze met een grimmigen blik op Dien de keuken insloft.

„Eewige fersite!" gromt ze. „Die kindere make je boel maar vuil."

Ant is al jarenlang in dienst bij de familie Tervaart, en daar mevrouw niet sterk is, doet Ant het geheele huishouden, voelt zich daardoor niet weinig.

De kinderen, die ze heeft geboren zien worden, zijn haar echter ontgroeid en zoo ontstaan vaak botsingen, die de tusschenkomst van vader of moeder noodig maken.

Het gezin bestaat uit Mijnheer en Mevrouw, Robert, een flinke jongen van vijftien en Jo een meisje van veertien jaar.

Terwille van Mevrouw's zwakke gezondheid woont de familie in een kleine plaats, dicht bij Amsterdam, waar mijnheer een groote sigarenfabriek heeft.

Intusschen hebben Jo en Dien haar goed aan den kapstok gehangen, en stuift het tweetal de kamer binnen, waar mevrouw op den divan ligt en verschrikt opkijkt uit het boek waaraan ze bezig is.

„Dag schatte-mams", zegt Jo, twerijl ze het tengere moedertje onstuimig om den hals valt. „Dag mevrouw", zegt Dien, die haar meestal luide stem altijd wat tempert als ze bij Jo's moeder is.

„Dag wildebrassen", lacht mevrouw. „Wat komen jullie weer keurigjes binnen. Eerst bellen of er brand is, en dan holderdebolder valt het stel naar binnen".

„Mams, zijn „de steenpuisten" nòg niet weg?"

„Neen, kind, nog niet. Er is net een verhuiswagen weggegaan en nu denk ik, dat de laatste nog moet komen."

„Oef! dàt zal opluchten", zegt Jo met een zucht.

„De steenpuisten" zijn de naaste buren van de familie Tervaart. Ze hebben hun mooien bijnaam te danken aan het feit, dat bij hun blijde aankomst, de heer des huizes net een groote steenpuist in den hals had. Zoo kwam het, dat nadien, de geheele familie door de kinderen Tervaart als „de steenpuisten" betiteld werd.

In de twee jaar, dat ze er woonden, was het een voortdurende oorlog tusschen de burenkinderen geweest. „De steenpuisten" hadden drie zoontjes, met waterhoofden en lijdende aan polypen in de neus, waardoor 't volgens Jo, als ze spraken net leek of ze proppen watten in hun neuzen hadden.

De grootste grief van de Tervaartjes was, dat de drie kleine „steenpuisten" ze altijd plaagden, als ze net gezellig aan het spelen in den tuin waren.

Dan werden allerlei projectielen over den schutting gegooid en als dan eindelijk Robert in woede ontstoken z'n bruingebrande jongenskop over den schutting stak, stonden daar drie bol-bleeke, huichelachtige joggie's die elkaar de schuld van het gooien gaven.

„Ik hèp 't niet gedaan! Keesie hèp 't gedaan," schreeuwden ze door hun met watten verstopte neuzen.

't Maakte de Tervaartjes woedend en ze lieten zich van hun kant dan ook niet onbetuigd.

„Leugenaars! Naarlingen! Hebben jullie 't weer niet gedaan! Wacht, we zullen jullie aframmelen als je morgen naar school gaat!"

En zoo was 't een voortdurend gekibbel van de buurtjes, waarin zelfs af en toe de respectievelijke ouders betrokken werden.

Geen wonder dan ook, dat er luide vreugdekreten opstegen, toen ze hoorden, dat de teerbeminde steenpuist-familie naar elders ging vertrekken.

En nu stonden Jo en haar vriendinnetje Dien met de neusjes platgedrukt tegen 't raam om den laatsten verhuiswagen te zien opladen.

„Kijk es, daar wordt de slêe van Toontje erin gestopt", lachte Jo. „Daar kan ie nu andere kinderen mee tegen de beenen rijden".

„Ik hoop, dat er daar jongens zijn, die het edele drietal lekker zullen aframmelen", zei Dien wraakgierig. „Ja", zei Jo van harte. „Moeder wilde nooit hebben, dat Rob ze afknokte, maar ik verzeker je, dat z'n handen jeukten om ze een flink pak te geven".

De verhuiswagen was eindelijk volgeladen en nu kwam er een groot rijtuig voor, dat de steenpuisten-familie naar den trein zou brengen. Bij het instappen keken de jongetjes nog even naar het huis van de buren en zagen voor het raam Jo en Dien met gekruiste armen staan.

„Jullie krijgen het Heilige Kruis na, schattebollen!" gilde Jo. Drie tongen werden gelijktijdig uitgestoken en toen zette het rijtuig zich in beweging.

In de kamer pakte Jo, Dien beet en met z'n beiden dansten ze een woesten oorlogsdans als vreugde-uiting over het vertrek der lieve buren.

JO ZIET „DE NIEUWE MEVROUW"

Het huis naast de Tervaart's bleef ruim een maand onbewoond.

Jo en Rob vonden 't soms griezelig stil, na al het geschreeuw en gejank der lastige steenpuistkinderen.

Jo vond, dat er nu maar een lieve, oude dame in moest komen, die heelemaal geen nichtjes had en waarvan zij dan het steeds welkome buurmeisje zou zijn.

„Je krijgt vast een fiets van haar", spotte Rob die met Jo in den tuin aan 't ravotten was.

„Och jongen, daar is 't me heelemaal niet om te doen", zei Jo zóó ernstig, alsof „de lieve, oude dame" werkelijk bestond.

„Ik wou, dat er een familie met een bende gezellige knullen in kwam wonen," wenschte Rob.

„Allemaal jongens?" zei Jo bedenkelijk.

„Natuurlijk, wat heb je nou aan meisjes, allemaal draken!"

„Dank je," zei Jo, terwijl ze zich beleedigd afwendde.

„Behalve jij, hoor schattebout! Jij bent het liefste . . . zachtste . . ."

„Hou op, naarling! Ik weet best, dat ik een kat ben, hoef jij me niet te zeggen."

„Wel heb ik van m'n leven," schatert Rob." „Dat is nou weer echt iets van een meisje, om de boel zoo te verdraaien. Ik zeg juist . . ."

„Och jongen, ik kan je niet uitstaan, ik wou, dat ik een zusje had en niet zoo'n vervelende treiter van 'n broer."

„Hè ja!" plaagde Rob. „Wat een honneponnerig die-da-dodderig sussie zou jij zijn! Je krabde het wurm vast de oogen uit d'r hoofd."

Dàt was Jo te machtig. Ze keerde zich verontwaardigd om en ging het huis in.

Hè, wat zou ze nu eens gaan doen. 't Was Woensdag en ze had nog een heele vrije middag voor zich. Es kijken, piano gestudeerd had ze, nou en wat! die lamme sonatinen van Clementi, poeh! draken van dingen.

Dien kwam pas tegen drie uur, want die had pianoles. Naar moeder kon ze niet gaan, want die had haar rustuur. Dat die akelige jongen d'r nou zoo geplaagd had, ze ging tòch niet met 'm spelen. Maar wat dan te doen?

Ze zou haar kastje eens gaan opruimen, net

een gezellig werkje, en moeder zou zeker verrast zijn, als ze haar straks een keurig opgeruimd kastje liet zien.

Bezield met de beste voornemens, ging Jo naar haar kamertje, dat aan den voorkant van het huis, vlak boven de huiskamer lag.

't Was een in-knus hokje. Moeder en Vader gaven haar op iederen verjaardag iets om het kamertje gezellig te maken.

En Grootvader Tervaart, wiens lievelingetje ze was, had bij ieder bezoek een leuk hebbedingetje in zijn zak. Zoo was er langzamerhand een keur van aardige platen aan den wand gekomen en prijkte het schoorsteentje met allerlei „moppige dingen" zooals Jo het noemde.

Er was o. a. een collectie beestjes, waar Jo al bizonder veel van hield. Allerlei soorten apenkindertjes in speksteen, zóó grappig, 't leek wel het apenhuis in Artis. Het laatste geschenk van Grootvader was een miniatuur-bloementafeltje waarin snuitige, kleine plantjes.

Gelukkig hield Jo heel veel van bloemen en planten en ze verzorgde ze dan ook heel goed. Moeder hield een wakend oogje en zorgde ervoor dat de teêre plantjes niet „verdronken", want Jo was wel eens al te gul met water.

En nu was Jo dan op haar kamertje aangekomen en ging direct naar haar kastje.

„Hemeltje, wat een slaatje!" zei ze in zich zelf. „Hoe kom ik er door!"

Toen ze het kastje opende, rolden de verschillende daarin opgeborgen zaakjes op den grond.

„'t Werd tijd, Jopie," zei ze met een wanhopig gezicht. „Ik laat 't nooit weer zoover komen." Het was niet bepaald de eerste keer, dat Jo zich dit voornam! Ze begon echter kloekmoedig alles plank voor plank uit het kastje te halen en op tafel te leggen.

't Was een chaos! Boeken, taschjes, doosjes, poppen, 't lag alles dooreen.

Ze zou dan maar beginnen met den boel te sorteeren. Wacht, eerst de boeken. Ze nam de grootste, mooi-gebonden boeken en schikte ze netjes naast elkaar.

Maar wat was dat! Daar hoorde ze plotseling een rijtuig voor hun deur stil houden. Even aan het raam kijken.

Nee, 't was niet voor hun deur, 't was voor Villa Steenpuist. Tsjé! zouden er nieuwe bewoners komen!

Jo keek haar oogen uit om toch niets te verzuimen van het schouwspel.

Uit de coupé stapte een dame. Ze leek nog jong en was heel eenvoudig, doch zeer voornaam gekleed.

„Wat een aardig gezicht," dacht Jo.

De dame verdween in het huis, waaruit Jo opmaakte, dat ze dan zeker den sleutel moest hebben, want er was geen levende ziel in het huis.

Jo holde naar beneden, ze moest het nieuwtje even aan Ant vertellen.

„Ant" stormde ze de keuken binnen. „Er is een mevrouw in het huis hier naast."

Ant nam het nieuwtje nog al kalm op.

„Ja, eens zalle d'r wel weer mensche in komme."

„Zou ze kinderen hebben?" vroeg Jo.

„Jou je sorg," vond Ant.

„Zoo! 't kan me een heeleboel schelen. Ik zou 't wat fijn vinden als er aardige meisjes van mijn leeftijd waren."

„O, ja, nòg meer lawaai en drukte in huis. Ik zie 't al gebeure! Motte die kindere sekers ieder oogeblik door me schoone gang."

„Hè, Ant, wat ben jij toch een draak! We weten nog niet eens of er kinderen zijn en nu maak jij alweer herrie."

„Voor mijn part kwamen er bestendige mensen in, een oude heer en dame of soo. Kindere geve maar last!"

Jo draaide langzaam de keuken weer uit.

„Poeh! wat een zuurtje, die Ant! mopperde ze.

Even kijken of Rob nog in den tuin was. Ja, hij was bezig een konijnenhok te timmeren. Gauw holde ze naar hem toe.

„Zeg Rob, er komen menschen in 't huis hiernaast."

„Hoe weet je 't?" vroeg Rob, direct vol belangstelling.

„Er kwam een dame in een rijtuig en die stapte het huis in."

„St! de tuindeuren hiernaast gaan open," fluisterde Rob. „Ga mee door 't kiertje van de schutting kijken."

Ze zagen de dame door den tuin loopen, gevolgd door een heer, dien ze herkenden als „den aannemer Witte."

Daar de schutting uit dunne houten planken bestond, konden ze duidelijk hooren, wat er in den tuin daar naast gesproken werd.

De mevrouw inspecteerde nauwkeurig den tuin.

„Dat ziet er nogal verwilderd uit," vond ze. „Daar moeten we den tuinman maar eens goed aan 't werk zetten. Ik wilde het voorste gedeelte netjes laten aanleggen, met bloemen en heesters en dan de ruimte achteraan als speelplaats voor de meisjes houden."

Jo gaf een zacht gilletje en een stomp in Rob's rug.

„Bah! meisjes! fluisterde Rob.

„Misschien is er toch nog een jongen," troos-te Jo op zachten toon.

„De tuin is flink genoeg om er een flink prieël te laten zetten," vervolgde mevrouw en ze ging voort den aannemer aanwijzingen te geven.

„En dan wenscht U links den rekstok en de ringen?" vroeg de aannemer.

„Hoor je 't!" fluisterde aan den anderen kant

der schutting een blij stemmetje. „Een rekstok en ringen, wat echt!

„Je doet al, of jij er aan mag hangen," bromde Rob. „Misschien komen we nooit in aanraking met die menschen."

Maar Jo's geloof in de nieuwe buren was rotsvast.

„'t Zijn vast aardige menschen " zei ze.

De dame en de aannemer gingen het huis in en de tuindeuren werden weder gesloten.

„Jo," hoorde ze eensklaps de harde stem van Ant roepen. „Kom d'r es hier!"

„Oei! dat belooft wat," voorspelde Rob. „Als Ant „kom d'r es hier" zegt, is er wat in 't vet."

„Ik zou niet weten wat," zei Jo, die zich van geen kwaad bewust was. Maar ze ging toch vlug naar binnen. In de keuken stond Ant, de handen in de zij, met haar grimmigste gezicht.

„Wat is er, Ant?" vroeg Jo zacht, in het besef, dat ze zeker iets misdreven moest hebben.

„Wat is er Ant, vraagt ze nog," hoonde Ant verontwaardigd. „Nee, je zal niet wete wat er is!"

„Heusch niet Ant," zei Jo deemoedig.

„Bij je oore most ik je d'r bij hale. Net heb ik 'm een goeie beurt gegeve!"

„Wie dan?" vroeg Jo nog geheel argeloos.

„Kind, hou op met je wie dan! Mot je bove je kamertje maar es gaan kijke. 't Lijkt wel een uitdragerij. Daar heb ik gistere zoo voor geploeterd. Je hep hier nogal wil van je werk!"

Jo stond als een klein zondaresje tegenover de ziedende Ant. Ze had heelemaal niet meer aan het leeggehaalde kastje gedacht. En de boel lag links en rechts verspreid door haar kamertje. Dat Ant 't nu ook juist moest zien!

„Ik zal 't direct gaan opruimen, Ant," zei ze berouwvol.

„Ja, derek, derek, dat kenne we! Straks komt dat kind, die Dien en dan zal d'r een boel van opruimen komme. Dá blijft weer voor Ant. Die kan d'r eige wel weer in 't zweet werrekke!"

Jo, die zich al dien tijd erg bedaard had gehouden, werd nu eensklaps korzelig. Die Ant geloofde je ook nooit.

„Ik zal 't heusch wel doen, hoor! Maak maar niet zoo'n drukte."

„Hoort nou soo'n pertaal kind! Je most je schame! Ik zal 't je moeder vertelle!"

„Wat zul je me vertellen?" zei plotseling een zachte stem en mevrouw Tervaart stond in de deuropening.

Met een vloed van woorden begon Ant haar relaas. En Jo stond er bij met een verslagen gezichtje! Zoo gaarne had ze moeder dit bespaard, die zag er van daag toch al zoo moe en bleekjes uit.

Een snik welde op in Jo's keel. Ze had moeder nog wel willen verrassen met een keurig opgeruimd kastje, en wat was er nu overgebleven van haar goede voornemens?

Arm ding! ze stond daar zoo zielig tegen de keukentafel geleund en liet Ant's woordenvloed over haar hoofd gaan, zonder iets te zeggen.

„We zullen daar eens saampjes over praten, Jopie," zei moeder. „En Ant moet nu maar eens gelooven, dat je het kastje heusch netjes zult opruimen. Dát mag dan ook wel in zoo'n keurig onderhouden kamer," en met een vriendelijk knikje stapte moeder met Jo aan haar arm de keuken uit.

„Verwend nest," pruttelde Ant. „Ze zal d'r wel weer goed afkomen."

In de huiskamer ging moeder met Jo op den divan zitten.

„Zoo'n schatte-moes," dacht Jo. En ze mocht moeder kalmpjes vertellen waardoor ze haar goede voornemens in den steek had gelaten. Moeder bracht haar onder 't oog, hoe onaangenaam 't voor Ant was, een kamer die ze pas een goede beurt had gegeven, zóó slordig te zien.

„Maar ze is altijd zoo zuur, moes en ze wil je nooit gelooven."

„Je moet maar steeds bedenken, Jopie, dat Ant veel werkt en heel veel moet doen, wat moeder door zwakte niet zelf kan doen. Wil mijn meiske dat in aanmerking nemen?"

„Ja moes, heusch, ik zal er in 't vervolg meer aan denken."

„Daar vertrouw ik op, kindje," zei moeder met haar innige stem en ze gaf Jo een hartelijken kus.

„Mag ik even een glas melk voor U halen," zei Jo, die weer vond, dat moeder vandaag zoo erg bleek zag.

„Ja, doe dat, kindje, en ga dan gauw aan je kastje beginnen."

Toen Dien een half uur daarna kwam, was het kastje kant en klaar en zag het kamertje er even frisch en gezellig uit als tevoren.

DE TUIN MOET NOODZAKELIJK VERFRAAID WORDEN

De daaropvolgende weken was het een geklop en gehamer in de woning naast hen, dat 's morgens vroeg al begon en 's middags laat pas eindigde. Timmerman, schilder, stucadoor, behanger, alles was aan 't werk. Af en toe kwam de nieuwe mevrouw de werkzaamheden controleeren en 't was één keer gebeurd, dat Jo net de deur uitstapte, toen Mevrouw aankwam, die haar vriendelijk toeknikte.

Jo vond het een prettig begin.

Door de kier in de schutting zagen de kinderen de houten stellage voor ringen en rekstok verrijzen en een ruim prieel, waarover heen de takken van een groote linde geleid werden.

Toen dit in orde was, kwam er een tuinman, die eerst den geheelen tuin in orde bracht en toen zes kleine tuintjes ging maken. De kinderen zagen hem duidelijk zes stukjes grond van gelijke

grootte omspitten en verder keurig afmaken.

„Zes tuintjes", zei Rob. „Zouden er zes meisjes zijn? 't Is haast niet te denken, wie heeft er nou zes dochters en geen zoon?..

„Zoo!" zei Jo. „En de van Hulzen dan, die hebben acht dochters en geen zoon."

„Uitzonderingen bevestigen den regel," zei Rob geleerd.

„Wat een aardig idee, voor ieder een tuintje. Ze mogen er zeker zelf in zaaien. Ik wou, dat ze nu maar kwamen.

„Voor mijn part mogen ze blijven," zei Rob, die nog steeds geen vrede had met het overheerschend vrouwelijk element bij de aanstaande buren.

„'t Zal een heel verschil zijn met onzen tuin," zei Jo een beetje verdrietig.

„Onzin," vond Rob. „Ik ben een knul en die houdt niet van zoo'n honneponnerige tuin.

Onze voortuin mag d'r wezen, hoor! Wacht maar, als de stamrozen bloeien!"

„Ja, da's waar," zei Jo getroost. „Onze voortuin is 's zomers fijn met al die rozen en die prachtige blauwe regen langs het huis."

„En dan, wat zou ik met m'n konijnen moeten beginnen, als we zoo'n keurigen achtertuin hadden."

„Nou, je kòn je konijnenhokken er best in laten staan, we zouden ze een eind naar achteren kunnen zetten, meer tegen de schutting aan, en

dan de rest van den tuin netjes in orde maken."

Rob begon er wat voor te voelen, hij wilde het toch niet gaarne afleggen tegen de burenkinderen.

„Ik zal er vanmiddag es met Loe over spreken," beloofde hij. „als hij er ook zin in heeft, gaan we de boel samen omspitten."

„Loe" was Robs vriend, die twee waren vanaf hun zesde jaar onafscheidelijk en Rob zou nooit aan een spel of liefhebberij meedoen, waar Loe niets voor voelde.

En omgekeerd was 't ook zoo, Rob's voorstellen hadden bij Loe altijd volle instemming.

Jo had dus alle hoop, dat er begonnen zou worden met de werkzaamheden aan den tuin.

Dien middag na vieren kwam Loe mee naar huis en begonnen de besprekingen over den aan te leggen tuin.

Jo en Dien waren natuurlijk ook present en er werd hun welwillend toegestaan hun meening te willen zeggen over een en ander.

„Zeg, jôh, we moeten 'm eerst omspitten, da's nogal glad," zei Rob.

„'n Lekker werkie!" vond Loe. „Wat betaal je me voor me hulp? De arbeidskrachten worden tegenwoordig goed betaald.

„Zal je gewaar worden," lachte Rob. „Ik zal er es voor komme dansen!"

„Kunnen wij meehelpen met spitten?" vroeg Jo

„Och schaap," spotte Loe, „mot je die dunne

apenpootjes van d'r zien! Graaf jij maar kuiltjes aan 't strand, zussie!"

„O, ze heeft kracht genoeg in d'r apenpootjes" verdedigde Dien direct haar vriendin. „Toe, laten wij nu ook meedoen, we hebben allebei een schep.

„Nou f'luut," zei Rob. „Laten ze meedoen, Loe, des te gauwer schieten we op."

„Mij best! Dan beginnen we ieder aan een gedeelte. Jullie hier en wij daar. Allo, mannen, aan 't werk!"

De scheppen werden uit het schuurtje gehaald, en ieder begon zijn gedeelte om te spitten.

Dat viel niet mee en de meisjes moesten telkens even rusten. Maar Rob en Loe werkten stevig door, en hadden al gauw een flink stuk omgespit.

Daar kwam Mevrouw Tervaart den tuin ingewandeld. Ze moest toch eens zien hoever de werkzaamheden gevorderd waren.

„Dat schiet flink op," prees ze.

„Als de tuinlui moe zijn, kunnen ze een kopje thee bij ons komen halen."

„Graag mevrouw, fijn moes," riepen de kinderen.

„En wat denken jullie er te zaaien?" vroeg mevrouw.

„O, moes, Dien en ik koopen van ons weekgeld pakjes zaad, dat is bij hen ook zoo mooi opgekomen."

„En ik heb thuis nog een massa zaad van Oost-Indische kers, dat zullen we aan den kant zaaien," zei Loe.

„Jo danste van plezier. „Wat zal dát eenig staan!"

„Ik mag zeker wel een kleine bijdrage geven in de zaad-onkosten," vroeg moeder.

Dit voorstel vond warmen bijval.

„En ik denk," ging mevrouw voort, dat Vader wel te vinden zal zijn voor den aankoop van wat potjes violen."

„Hoera!" juichten de kinderen.

„Wat zal 't nu een beeldige tuin worden," zei Jo, met een glans van blijdschap op haar gezichtje. „Nu, we zullen zien, of jullie je tuin netjes onderhouden," zei mevrouw. „En als vader en ik tevreden zijn over de resultaten, dan komt er ieder jaar wat bij, misschien wel vruchtboompjes."

„We zullen ons best doen, moeder,"zei Rob. „Met vereende krachten zullen we concurreeren tegen de zes tuintjes van Villa Steenpuist". „Hè, dat moeten jullie nu niet meer zeggen," vond mevrouw.

„Neen," zei Loe. „We zullen wachten tot de buren er zijn en dan zal er van zelf wel een andere naam gevonden worden."

„Dan hoop ik van harte, dat 't geen spotnaam zal zijn," zei mevrouw. „Maar, dat is waar," vervolgde ze, „ik heb jullie iets heel prettigs te

vertellen. Ik heb een brief van Oom Wim gekregen. Hij komt veertien dagen bij ons logeeren."

Dit bericht werd met luide kreten van blijdschap begroet.

„Wanneer komt hij?" vroeg Rob.

„De volgende week, hij komt hier eenige schetsen van de omgeving maken, dat was hij al lang van plan."

„O, wat dol," juichte Jo. „Dan ga ik met hem mee en dan mag ik misschien zijn schilderkist wel dragen."

„Ja, en dan denken de menschen vast, dat jij schilderes bent," plaagde Loe.

„Hè, flauw jong! Dat kan me niks schelen." zei Jo.

„Zou hij weer zoo dol met ons ravotten?", vroeg Dien.

„Nu, dat denk ik zeker," zei mevrouw. „Hij is tenminste nog net zoo jolig als 't vorige jaar."

„Ja, 't is een eenige knul," zei Rob, met weinig respect voor moeder's jongsten broer.

„Zoo tref je ze niet veel," prees Loe. „Hij kan nog zoo in alles met ons mee doen. Als je 't niet wist, zou je niet merken, dat ie zoo prachtig schildert en teekent."

„We zullen weer reuzen-bakken met hem hebben, dát weet ik zeker," zei Rob.

„Toe, laten we nu voortgaan met spitten," zei Jo. „We moeten toch klaar zijn met het werk als Oom Wim komt."

„F'luut dan maar!" zei Rob, z'n geliefkoosde uitdrukking voor „vooruit" gebruikende.

Ze gingen weer ijverig aan het werk en toen ze eindelijk ophielden om het beloofde kopje thee bij moeder te gaan halen, waren ze ieder naar krachten, al een goed eind gevorderd.

Na een paar dagen was dan ook de grond gereed om de zaadjes in ontvangst te nemen.

Toen gingen vader en moeder er met de meisjes op uit om de bloemzaadjes te koopen.

Het gaf heel wat geredeneer in den zaadwinkel De meisjes wilden liefst alle soorten bloemen hebben, maar vader vond beter van eenige soorten een flink aantal pakjes te nemen.

Eindelijk was dan alles uitgezocht, en nu togen ze naar de bloemenmarkt, waar vader de viooltjes zou koopen.

't Was er heerlijk rumoerig en het rook er zalig naar bloemen.

De meisjes hadden dollen schik en gingen van den eenen koopman naar den anderen om te zien, wie de goedkoopste en fleurigste had.

Juffrouwen met potjes geraniums in den arm en jengelende kinderen aan haar rokken liepen met kennersblikken de verschillende potjes te bekijken.

„Da' benne effetief mooie, juffie," zei een der vrouwtjes tegen Jo. „De paarse lefe 't lengst."

Jo kneep Dien in d'r arm en ze bedwongen een proestlach.

„Ik geloof ook, dat jullie de paarse maar moesten nemen," zei moeder vriendelijk, „ze zullen heel mooi in je tuintje staan."

De juffrouw, blij, dat haar raad aangenomen werd, zocht nu de mooiste potjes voor Jo uit, nijdig aangekeken door den koopman, die 't niet noodig vond, dat ze er zich mee bemoeide.

Twee bakken werden nu apart gezet en zouden aan huis bezorgd worden.

Jo en Dien waren opgetogen over zóó'n bloemenschat en moeder moest de twee opgewonden standjes in bedwang houden, anders hadden ze zeker dansend de bloemenmarkt verlaten.

OOM WIM KOMT

Een week later was de tuin geheel in orde en 't dient gezegd, het was een lust om te zien. De konijnenhokken stonden netjes op paaltjes tegen de schutting. En er waren keurige perkjes aangelegd, omrand met graszoden. Hierin hadden ze gezaaid en 't beloofde een fleurig gezicht te worden als alle zaadjes opkwamen.

Aan het einde van den tuin hadden ze een plek opengehouden om spelletjes te doen, of, zooals Rob het uitdrukte „keet te schoppen".

Jo en Dien wilden er een kamertje maken om er met hun handwerken of boeken te gaan zitten, maar Rob en Loe dreigden „de flauwe rommel" in brand te steken. Die hadden andere plannen met het stukje grond, doch ze wilden wachten tot oom Wim er was, daar die ze zeker met raad en daad zou bijstaan.

En hoe de meisjes ook zeurden om achter hun geheime plannen te komen, de bengels lieten

niets los en verkneuterden zich in de nieuwsgierigheid van „die kinderen." Eindelijk brak de dag van Oom Wim's komst aan.

Gelukkig viel het op een Zaterdagmiddag en konden Jo en Rob hem van het station gaan halen.

Ze waren zóó opgewonden, dat ze een half uur te vroeg aan het station waren.

O, wat duurde dat half uur ze eindeloos lang.

Ze liepen heen en weer op het perron en wierpen wanhopige blikken op de stationsklok, die zoo bizonder traag voortliep.

Het was een aardig stel, die Jo en Rob.

Ze waren allebei, door het vele buiten zijn, tamelijk donker van gelaatskleur en de dorpskinderen noemden ze daarom vaak „de negers."

Ze hadden allebei donker haar, Rob, als een borstel recht opstaand, Jo, twee lange vlechten, die tot over haar middel neerhingen.

Jo was een flink, opgeschoten meisje, met koddige, lange beenen, Rob, een stevige, robuste vent, breed in de schouders en met een eerlijken, vroolijken jongenssnuit.

„Ik hoor 'm!" riep Jo eensklaps.

„Mocht je willen," zei Rob. „Dat is een losse locomotief, die komt altijd voor dien trein."

„We zijn ook véél te vroeg weggegaan," klaagde Jo.

„O, kom je daar nu pas achter, snuggere Hein!" lachte Rob.

„Nog tien minuten! 't Schiet toch op," troostte Jo zichzelve.

„Moet ie 'm verzuimd hebben," plaagde Rob.

„Hè, gooi nou geen roet in 't eten, naarling," zei Jo woedend.

„Nou, twee jaar geleden verzuimde ie 'm ook, toen lag er thuis een telegram „trein voor neus weg."

„O ja," lachte Jo. „Dat was nou net wat voor die grapjas."

„Hoor" zei Rob. „Nu wordt ie van het laatste station afgeluid, hij kan over zes minuten hier zijn."

Jo maakte een luchtsprong.

„Hou je fersoen, meissie," waarschuwde Rob.

„'t Is ook zoo dol!" zei Jo.

Eindelijk — daar kwam de trein met overweldigend geraas het station binnenrollen. Het tweetal snelde naar de contrôle.

De trein hield vlak bij hen stil.

Daar zagen ze uit een coupé-raampje een bekend en geliefd blond hoofd opduiken.

„Oom Wim!" gilde Jo.

„Hallo, schavuiten!" riep Oom Wim's heldere stem. „Ik kom bij jullie."

Haastig opende hij het portier en nadat hij z'n bagage, bestaande uit een schilderskist, en een city-bag, uit het net had gevischt, stapte hij met groote passen op hen af.

De kinderen vlogen naar hem toe. Jo hing aan

zijn hals en Rob pakte een van z'n handen en schudde die in woeste vaart heen en weer.

„Ik stik!" riep het arme slachtoffer op benauwden toon.

Jo liet hem los en nu was het een vechten, wie z'n bagage zou dragen.

Toen ze buiten het perron gekomen waren, bleef Oom Wim staan en zei:

„Nou moet ik even bekomen van de verbazing. Zeg, bollebozen, waar moet dat naar toe, als jullie zoo blijft groeien! Jo, je moet maar lange rokken gaan dragen, 't is geen gezicht, die vreeselijke stelten uit je korte rokjes."

„Bah, lange rokken," lachte Jo. „Nog in geen vier jaar Oompie!"

„Ja, maar ik wil niet voor schandaal loopen. Ik kom een eindje achteraan, hoor! Loop jij maar door en doe net of je me niet ken."

„Plaag, nare plaag!" riep Jo en ze zette de schilderskist even neer om hem af te rammelen.

„Wil je me kapitaal daar niet zoo onbeheerd laten staan, ooievaar!" riep oom Wim kwasi verontwaardigd.

„Wacht, ik zal 'm wel dragen," en Rob wilde de kist oppakken.

„Geef je 'm hier!" en Jo vloog als een furie op Rob af en bemachtigde de kist weer.

„Ai!" zei oom Wim. „Da's nou naar, Jopie, daar loopt net de directrice van je school achter je."

„Waar?" riep Jo verschrikt en keek achter zich. „Niks van aan, dat is mevrouw Dobbers!"

„O, is ze 't niet," zei oom Wim met het onschuldigste gezicht van de wereld. „Die dame lijkt er toch precies op."

„O, wat een jokkert!" proestte Rob. „Mevrouw Dobbers is zwart en Jo's Directrice helblond."

„Ja, maar schilders zien de kleuren dikwijls anders dan jullie eenvoudige stervelingen," lachte oom Wim. „Maar zeg, nikkers, vertel me eens, hoe jullie brave ouders het maken. Is moedertje wat sterker geworden?"

Nu kwamen ze los. Oom Wim kreeg alle bizonderheden te hooren en ook het groote nieuws van het vertrek der steenpuisten.

En al babbelend bereikten ze nu gauw hun huis, waar vader en moeder al reikhalzend naar oom's komst uitzagen.

Toen gingen allen gezellig bij elkaar zitten en mocht Jo thee schenken.

„Jongen, wat zie je er best uit," zei mevrouw, met welgevallen naar het gezonde, vroolijke gezicht kijkend van haar jongsten broer.

„Eigenlijk veel te gezond voor een artist," zei mijnheer lachend. „Ik zie ze in stad rondloopen met bleeke, kwijnende gezichten en akelige, sluike haren."

„En de losse slipdas en het fluweelen jasje niet te vergeten," dolde oom Wim.

Hij was zoo geheel het tegenovergestelde van de figuur die mijnheer Tervaart beschreef. Alles aan hem was gezond en prettig en er was niets aanstellerigs in hem.

Het was een lenige goed gevormde figuur en zijn gelaat met de heldere, grijze oogen en den altijd lachenden trek om den mond deed prettig aan. Zijn haar, dat donkerblond was, lag in gezellige golving over het hooge voorhoofd.

Jo nestelde zich dicht naast hem en Rob ging vlak over hem zitten.

Ze wachtten geduldig tot de gesprekken tusschen de drie groote menschen afgeloopen zouden zijn, om dan met hun plannen voor den dag te komen.

En 't was, alsof oom Wim het verlangen in hun groote kijkers las, want plotseling zei hij: „En vertel me nou eens bollebozen, wat we in de vrije uurtjes zullen gaan uitvoeren. Jullie begrijpt, dat ik niet den geheelen dag blijf werken, dat zal ik doen, terwijl jullie op school bent en dan gaan we na vieren en op de vrije middagen de peentjes opscheppen."

„Fijn! dol!" juichte Jo en Rob's ondeugende oogen tintelden van pret.

„Zeg oom," zei Rob. „We willen een Indianentent in den tuin maken. Dan gaan we daar in de vacantie huizen. Loe en ik willen er ook eenige nachten in slapen."

„Een moppig idee," vond oom.

Jo vroeg direct, of Dien en zij mochten koken.
„Dat zullen we wel zien," zei Rob met al de waardigheid van een Indiaansch opperhoofd. „Eerst moet de tent in orde zijn."

„Hebt jullie er goed voor en touw en hout?" vroeg oom.

„Ja, dat is allemaal in orde," zei Rob. „Loe krijgt heel stevig linnen van z'n grootmoeder en ik zorg voor touw. Als U het goedvindt, kunnen we er eens vanavond met Loe en Dien over praten," zei Rob.

„Best hoor! Ik ben geheel tot jullie dienst. We zullen dat zaakje met z'n vijven wel voor mekaar krijgen. Maar nu ga ik eerst mijn koffer uitpakken. Is mijn bagage al op de logeerkamer, Kitty?" vroeg oom Wim.

„Ja Wim," zei mevrouw. „Ant heeft alles boven gebracht."

„Nou gemeente, tot straks dan!"

En oom Wim ging zingende de trap op naar zijn kamer.

„De jongen verandert niets," zei zijn zuster, terwijl ze hem met liefdevolle blikken nakeek.

„Gelukkig niet," lachte mijnheer. „Stel je voor, jongens, dat we oom Wim daar op een mooien dag terugzagen als een stijf-deftig mijnheertje!"

„Bah, griezelig!" vond Rob. „Maar neen, hoor! Zoo wordt oom Wim nooit. Oom is een echte knul!"

„Met respect van je oom gesproken," lachte mevrouw, maar ze vond 't in haar hart wát prettig, dat Rob hem in zijn jongenstaal den grootst mogelijken lof toezwaaide.

„Oom is een eenigert!" zei Jo. „Hij weet altijd precies wat je nu eens graag wilt en hij is altijd even vroolijk en . . . ik weet zelf niet . . . zoo eenvoudig hè?"

„Ja, Jopie," zei mijnheer. „We weten best hoe je 't bedoelt, je wilt zeggen, dat oom zulke heele mooie schilderijen maakt en zich er niets op laat voorstaan."

„Ja," zei Jo. „Dat bedoel ik nu juist, maar ik kon 't niet zoo onder woorden brengen."

„Moeder, als U 't goed vindt, ga ik even naar Loe om te vragen of hij vanavond komt," zei Rob. „We gaan immers met oom besprekingen houden over de Indianen-tent."

„Toe, Rob, loop dan ook even bij Dien aan, om te vragen of ze ook komt," vroeg Jo.

„Hè, meisjes-boodschappen," knorde Bob. Kun je dat nu niet even zelf doen."

„Neen, ik kan niet," zei Jo gewichtig. „Ik wil eerst even de theekopjes omwasschen en straks moet ik tafel dekken."

„Jij bent moeders lieve hulpje," zei mevrouw, terwijl ze haar meisje naar zich toetrok. En Rob, groote jongen als hij was, ging toch ook even dicht bij moeder staan om ook zijn aandeel in de liefkoozingen te krijgen.

„Ik zal wel naar Dien toegaan," zei hij goedmoedig. „Ik wist niet, dat je iets voor moeder moest doen."

Moeder streek hem eens even over zijn borstelige haardos en toen ging hij tevreden op stap.

Dien avond, klokslag zeven uur, waren de twee Indianen-bondgenooten present.

„Hallo kerels," begroette oom Wim ze. „Laat je eens bekijken. „Wel Dien, wat ben jij een gezellig dik rolmopsje geworden, een heel verschil met je asperge-achtige vriendin. En Loe, jij! Flink uit de kluiten gewassen! jong. Ik verheug me op een bokspartijtje met je."

„Oom, gaan we nu," vroeg Rob, die vond, dat de begroeting nu lang genoeg geduurd had.

„Ja baas, we zullen het terrein es gaan verkennen. Allo blagen, in marschtempo naar den tuin," en oom Wim liep vooruit, en hief met vervaarlijk stemgeluid het schoone lied aan:

En we gaan naar het kamp van Zeist, faldera! hetgeen door de kinderen direct meegezongen werd en lustig marcheerde het vijftal tuinwaarts.

Ant, die juist „na d'r vatenboel aan 't uitblazen was" in den tuin, keek spinnig toen het troepje daar zoo luidruchtig aan kwam zetten. Ze hield haar handen voor de ooren en zei: „Hooren en zien f'rgaat je! Kanne jullie nòg harder!"

„Teerbeminde Ant, vergeef 't ons maar," zei oom Wim. „Jeugd kent geen deugd."

„Seit uwes dat wel, jongeheer Wim," zei Ant, die mevrouws broer al kende vanaf z'n prilste jeugd en hem, al zou hij grijze haren hebben, „jongeheer" zijn blijven noemen.

„'t Benne me kindere teugeswoordig, se doene en late watte se wille."

„Maar Ant!" zei oom Wim kwasi verbaasd. „Wat vertel je me daar! Ik kijk er van op, ziel! Nou, maar die bollebozen hier zijn toch de ergste niet."

„De erregste, de erregste, da' sal 'k niet segge, maar se hebbe om soo te segge geen hart voor je boel, dat floddert maar over me gang as-t'ie pas 'n goeie beurt gehad heeft, enne . . ."

„Och, Ant, kun je nou van een paar gezonde bengels verwachten, dat ze aan een schoongeboende gang denken! Laat naar je kijken!"

„Ja, se salle geen gelijk krijge!" mopperde Ant.

„Boos?" vroeg oom Wim, terwijl hij haar met zijn onweerstaanbaarst moppig gezicht aankeek.

„Geef me dan de vijf, kameraad!" En terwijl hij de weerstrevende Ant krachtig bij de hand pakte, ontplooide haar stroef gezicht zich en kwam er zoowaar iets als een glimlach op.

„Op u kan toch geen mens boos sijn, jongeheer Wim," zei ze voor haar doen zeer vriendelijk.

Het viertal had vol belangstelling het gesprek tusschen oom en „de draak," zooals ze haar soms stilletjes noemden, aangehoord.

„Gommenikkie, wat is Ant genaakbaar," fluisterde Loe.

„Oom Wim kan alles van haar gedaan krijgen, zei Jo vol trots. „Trouwens, van iedereen hè?"

„Nou jongens, we gaan naar het terrein om onze opmetingen te doen," zei oom. „Rob, wijs me het plekske grond waar je kazemat op gezet moet worden."

„Kijk oom, wij dachten, hier aan 't einde van den tuin, daar staat ie flink beschut, vindt U niet?"

„Ja, dat lijkt me een best plekje, nu eens kijken, hoeveel ruimte de tent in beslag neemt."

Oom had warempel z'n duimstok meegenomen en nu gingen ze aan het opmeten en het bleek, dat er een flinke tent geplaatst kon worden.

Alles werd nu goed besproken en oom stelde voor Maandag na vieren met het werk te beginnen.

„In een paar avonden hebben we de boel kant en klaar en dan ben ik van plan de tent aan den buitenkant met een fraai schilderstuk te versieren."

„O, eenig, oom! riep Rob en de anderen stemden van harte in.

„Wat schildert U erop? Toe, zeg 't maar," vroeg Jo.

„Dat zul je wel zien, nieuwsgierige Aag," plaagde oom. „En nu, jongens zullen we dezen schoonen avond besluiten met een kwartier bok-

springen. Met de meisjes doe ik daarna een ander spelletje."

„Hoera!" gilden Rob en Loe.

En oom sprong met de jongens dat 't een lieve lust was, hij sprong zelfs over het viertal heen, hetgeen een langdurig gejuich tengevolge had.

„En wat nu met jullie," vroeg oom de meisjes. „Touwtje springen, of zijn jullie daar te groot voor?"

„Dat kunt U toch niet," zei Dien.

„O, denk je van niet? Dat zal ik je dan eens anders laten zien. Vooruit Jo, haal je touw."

Jo holde naar binnen en kwam direct terug met het groote springtouw, dat ze nog eens van oom gekregen had.

„Zoo, nou jullie eerst slingeren," zei oom. „En dan zal ik Dien es laten zien, hoe ik springen kan." En oom trok met een nuffig gebaar z'n broekspijpen op, sprong in de bocht en zong met een hoog meisjesstemmetje:

„Juffrouw, laat je zakdoekje vallen van een, twee, drie."

En meteen liet hij zijn zakdoek vallen, en pakte die, al springende weer op.

„En nu de dubbeledubbele," zei oom met hetzelfde malle stemmetje en zijn hoofd opzij gebogen.

De kinderen gierden het uit en ze waren niet in staat verder te slingeren.

Toen stelde oom voor „in spin de bocht gaat

in" te doen en dan moesten de jongens slingeren.

Oom deed het niets minder vlug dan de meisjes en toen het spel afgeloopen was, bekende Dien volmondig, dat ze ooms springkunst te laag had geschat en hij een eerste klas springer was.

Toen gingen ze allen naar binnen en kregen ze van mevrouw een kopje thee met een „zalig" koekje.

Hoogst voldaan over het gezellige avondje trokken Loe en Dien naar huis en Rob en Jo naar kooi.

JO HOORT NIEUWS VAN DE BUREN

De tent was klaar. — Moeder had het linnen geknipt en genaaid en de rest was geheel door oom en de vier „bollebozen" in orde gemaakt.

't Was een groote tent en ze konden er gemakkelijk allemaal in, zelfs was er nog plaats voor mogelijke gasten.

En nu had oom beloofd, dat ze, als ze uit school kwamen, verrast zouden worden met het beloofde schilderstuk op het linnen.

Dus kwam het viertal dien dag, brandend van verlangen naar huis gehold.

Oom maakte zelf de deur open en zei met gemaakt ernstige stem:

„Kalm aan, kornuiten, me gang is net schoon, veeg je beenen eerst fatsoendelijk."

Die imitatie van Ant bracht ze aan het schateren, maar „de beenen" werden toch terdege geveegd.

„Enne . . ." zeï oom weifelend, „nu 'n beetje netjes naar den tuin, want er is een heer gekomen enne . . .die moeten jullie een beetje waardig begroeten."

„'n Heer?" vroeg Jo verwonderd. „Wie dan?"

„Is oom Antoon gekomen?" vroeg Rob, die bij dat „waardige begroeten" plotseling aan vaders oudsten broer, den notaris, dacht en die Rob het toppunt van waardigheid leek.

„Zul je wel zien," bromde oom Wim. „Zorg nu maar, dat je fatsoendelijk je entrée maakt."

De kinderen stappen veel kalmer dan gewoonlijk en in volle verwachting naar den tuin.

Maar als ze de tent in 't vizier krijgen, begrijpen ze wie de heer is en dan is 't ook meteen gedaan met hun kalmte.

Aan den zijkant van de tent heeft Oon Wim levensgroot een Indianen-Opperhoofd geschilderd. De rood-bruine kop, getooid met de gekleurde veerenband is zóó echt dat Jo en Dien er in stilte naar staren, hij kijkt hen met z'n koolzwarte oogen zoo dreigend aan.

„'t Is gewoon geweldig," zegt Rob en Loe voert een wilden krijgsdans om het Opperhoofd der Inka's uit.

„Ik vind 'm griezelig-mooi," zegt Jo.

„Hoe kunt U 't zoo!" zegt Dien bewonderend en ze hangt aan oom Wim's arm, terwijl ze vol eerbied naar hem opblikt.

„Ik ben blij, dat jullie zoo ingenomen bent

met het Indianen-heertje. Als Jopie er nu maar niet van droomt," plaagde oom.

„O, we worden wel goede maatjes, hij en ik," zegt Jo lachend. „Ik zal hem maar veel aankijken, dan wen ik aan hem."

„En nu heb ik een grandioos plan voor Zaterdag-middag," zei oom.

„Wat dan, toe zeg 't gauw," roepen de kinderen.

„We zullen dan de tent op waardige wijze inwijden. Ik ben van plan, jullie te verkleeden als echte Indianen en dan kunnen jullie in je tent receptie houden."

„O, wat eenig!" gilden de kinderen opgewonden.

„Mogen we dan ook een vredespijp rooken?" vroeg Loe. „Dat hoort erbij."

„Als je er inplaats van tabak, theebladen indoet, dan heb ik er vrede mee," zei oom.

„Ajakkes, smaakt dat niet akelig!" vroeg Rob.

„Wel neen, jong, wij deden 't vroeger altijd," zei oom. „En met een beetje verbeelding, rook je een echte pijp, hoor!'

„En krijgen we ook veeren op 't hoofd?" vroeg Jo.

„Alles al in orde, boonenstaak! Ik heb vanmorgen jullie poelier met m'n hoog bezoek vereerd en die brave borst stuurde vanmiddag al een heele bende veeren. Jullie moeder, die véél te goed voor je is, zal de banden maken."

„t Is gewoon dol!" juichte Dien.

„Wat ben je toch een schat van een oom!" vleide Jo, terwijl ze haar kopje tegen z'n arm drukte.

„Ga je weg, lange slungel!" plaagde oom. „Kopjes geven mag de poes alleen maar."

„En oom", peinsde Rob. „Wat krijgen we dan voor kleeren aan?"

„Zul je eens zien, wat een pracht-costumes ik maak van vier oude lakens. Wacht nou je tijd maar af, bollebozen, alles komt in orde."

„Zeg Jo," vroeg Dien, „komen de bewoners van Villa Steenpuist nog niet?"

„Ja, wat is dat raar," zei Jo, „het huis is heelemaal klaar, alle werklui zijn er uit, behanger, meubelmaker, alles is klaar en nòg komen ze niet."

„Ze hebben berouw gekregen" zei Loe.

„Toen ze hoorden wie hun buurmeisje was," vulde oom Wim aan.

„Hu, plaag! we zullen je," lachten Jo en Dien en zij vielen op oom Wim aan en bewerkten hem met hun knuisten.

„Genade, genade, lieve jongedames," riep oom kwasi wanhopig. „Ik zal 't heusch nooit meer doen!"

„Eerst boete doen", zei Jo.

„Wat moet ik doen?" steunde oom.

„Zeg 't maar!" Alles liever dan zoo geransel te worden."

„Doe dan nog eens dien boer na die met U in dienst was."

Rob en Loe kwamen, toen ze dit hoorden direct aangeloopen, daar moesten ze van meegenieten. En in één verbazing staarde het viertal naar oom Wim's gezicht, dat plotseling veranderd was in een dom boerengelaat, terwijl ie zoo prachtig met zijn tong manoevreerde, dat het leek of ie een pruim achter z'n kiezen had.

„Doar hei-je nou Krelis vaan 't plaateloand!" zei oom en z'n stem was zóó in-boersch, dat de kinderen het uitgierden van de pret.

„Uw gezicht is vast van elastiek" zei Loe.

Oom grinnikte zoo dom, dat de kinderen het weer uitschaterden.

„Zoo," zei oom nu weer met z'n gewone stem. „Nu heb ik boete gedaan en ga ik naar binnen."

„En ik ga naar huis" zei Loe, „want ik heb nog een bende huiswerk te maken."

„Ja, da's waar," zei Rob, we zitten vlak voor de repetitie."

„Nou, brave zielen," zei oom Wim, „dan werken jullie vlug alles af en dan gaan we vanavond een klein fietstochtje maken."

„Wij mogen toch ook mee?" vroeg Jo.

„Nou en òf," zei oom „en als we dan een eind getrapt hebben, gaan we in een kattekroeg uitblazen."

„'t Is gewoon reuze," vond Jo en Dien gaf gilletjes van pret.

Toen ze dien avond van het gezellige fietstochtje terug kwamen, riep Rob, terwijl hij van zijn fiets sprong:

„Kijk eens, Jo, er brandt licht in villa Steenpuist." En werkelijk, door de geslepen glasruitjes van de straatdeur zagen ze licht branden.

„Het is daar een geheimzinnig gedoe," vond oom, „vanmiddag was er nog geen kip en nu zie je er licht branden."

„Misschien weet moeder er iets meer van," zei Jo. „Laten we gauw gaan hooren."

En moeder wist er meer van te vertellen. Toen ze zoo tusschen licht en donker voor het raam zat, had er plotseling een groot rijtuig met imperiaal voor het huis van de buren stilgehouden en daaruit was een dame met een dienstmeisje gestapt.

Het meisje droeg een allerliefst hondenmandje en door de tralies daarvan zag moeder een wit krulkopje.

Verder waren er groote koffers afgeladen en was het rijtuig weer weggereden.

„En waren er geen meisjes bij?" vroeg Jo teleurgesteld.

„Hoor nu zoo'n kaffer," zei Rob, „moeder zei toch een dame en een dienstmeisje."

„Ik begrijp er niets van," zei Jo. „Waar zitten nou die zes dochtertjes?"

Allen schoten in een lach.

„Die zes tuintjes spoken jou wat door je bol,"

zei oom „het kunnen nog best drie jongens en drie meisjes zijn."

„Des te beter," zei Rob. „Ik hou niks van zoo'n meisjeskolonie."

„Nu, we zullen 't maar rustig afwachten," zei mevrouw.

„Daar is vader," riep Jo, die den sleutel in het slot hoorde steken en ze holde den gang in, om even later gearmd met haar vader binnen te komen.

„Wat ben je vandaag laat vadertje," zei ze, terwijl ze hem gauw in een grooten stoel schoof.

„Hè, nu moet ik direct naar bed."

„Ja, kindje, zaken gaan vóór 't meisje," plaagde vader. „Maar morgen ben ik weer op den gewonen tijd thuis."

Jo schonk gauw een kopje thee voor vader in en zette die met de courant binnen vader's bereik.

„Omdat jij je oude vader zoo vertroetelt, heb ik een aardig nieuwtje voor je meegebracht."

„Wat dan, Vakie, toe, zeg 't gauw?" vroeg Jo nieuwsgierig.

„Ja, dan moet ik een verhaal doen. Mag ze nog zoolang opblijven, moeder?"

„Laat maar genade voor recht gelden, Kit," bromde oom Wim, die aan tafel zat te teekenen.

„Nu, dan mag ze nog opblijven tot je haar het belangrijke nieuws verteld hebt," zei mevrouw.

„Is er ook iets voor mij bij?" zei Rob, die even van z'n houtsnijwerk opkeek.

„Misschien wel," zei mijnheer, terwijl een guitig lachje over z'n gezicht trok.

„Hè, Vapie, vertel nu," drong Jo aan. „Zoo moet ik naar bed."

„Nu dan .... ik weet .... hoe de hond van hiernaast heet."

Nu keken ze allen verbaasd op.

„Hoe weet jij dat?" vroeg mevrouw.

„Vraag nu liever, hoe heet hij," lachte mijnheer.

„Nu hoe heet hij dan?" vroeg Jo gejaagd, want ze voorzag, dat op die manier haar nieuwsgierigheid niet gauw bevredigd zou worden.

„Hij heet „Poilu" en hij is heelemaal van witte krulletjes, net een speelgoedhondje. En van z'n oogjes zie je niets, want daar hangen allemaal zulke grappige krulletjes over."

Vader moest even op adem komen, want hij had dit alles als een lesje opgezegd, met telkens korte hijgjes er tusschen.

„O, dat heeft natuurlijk een kind verteld," zei mevrouw. „Ik hoor 't aan de manier waarop je het zegt."

„Knap zoo," zei mijnheer. „Je hebt het geraden. Maar er is nog veel meer te vertellen."

„Toe, Vaap, toe!" drong Jo weer aan. „Vertel nu toch verder."

„Mevrouw is al in het huis, die is een trein vroeger gekomen met Jaan. En Jaan is wát een aardige meid, hè juffie?"

„Kind met juf, samengereisd met Vader de man," orakelde oom Wim.

„Detective-aanleg," plaagde vader. „Hoe raadt je 't zoo!"

„Als u nu maar eens precies vertelde hoe 't ging," zei Jo, de wanhoop nabij.

„Ja man, je moest nu maar liever het verhaal geregeld vertellen, anders is Jopie om elf uur nog niet naar bed."

„O, 't is pas half negen," plaagde vader. Maar toen hij Jo's opgewonden gezichtje zag, kreeg hij berouw.

„Nu dan, ik zal van wal steken.

Ik zat vanavond heel rustig in m'n coupé, toen op het laatste oogenblik het portier opengerukt werd en een juffrouw met een meisje van vier á vijf jaar, naar binnen rolde."

„Hè, vier!" zei Jo teleurgesteld.

„Mond dicht, of ik vertel niet verder," gebood Papa.

„Het kleine ding rolde pardoes op m'n schoot en dat scheen ze heel geschikt te vinden, want ze bleef rustig zitten en zei met een grappig stemmetje:

„Hè, ik ben blij dat ik zit!"

De juffrouw, die de bagage in het net schikte keek om en vond de zitplaats zeker niet zoo best, want ze beval „Nettie" (zoo heet ze) op de bank te gaan zitten.

„Dan kom ik toch naast u zitten," zei het

kleine ding, om me te troosten, en parmantig nam ze naast me plaats, de pop, die ze inmiddels van „juffie" had gekregen, op schoot.

Mijn gezicht schijnt kinderen veel vertrouwen in te boezemen...."

„Hm, hm," liet oom Wim hooren.

„Zei je wat?" lachte mijnheer. „Ja want ze begon direct vertrouwelijk met me te praten."

„Waar woon jij?" opende ze het gesprek.

„Maar Nettie," waarschuwde Juf.

Ik, een wenk naar Juf gelanceerd, dat ik 't juist leuk vond, en ze het kind moest laten praten.

„Ik woon in B...."

„O, wat grappig, daar ga ik ook wonen. In welke straat woon jij?"

„In de v. D. straat."

„Neen, nou hou je me voor 't malletje. Daar ga *ik* wonen." Toen Joop, ging me een heele gasfabriek op. Ik dacht, kip, ik heb je, jij bent een toekomstige bewoonster van Villa....hm, hm!" Nu mengde juf zich ook in het gesprek en al heel gauw bleek m'n veronderstelling juist, het waren de buren!"

Het was mijnheer niet mogelijk door te praten, want nu werd hij van alle kanten met vragen bestormd, hoe ze heetten, hoeveel meisjes er waren enz.

„Onmiddellijk stilte... of ik vertel niets meer."

En ze waren allen muisjes stil.

„De mevrouw die het huis gekocht heeft, is een jonge weduwe, Mevrouw Cortelingen geboren ten Have. Verleden jaar is haar man, die dokter was, door een ongeluk met de motor-fiets gedood Kleine Nettie was toen nog geen vier jaar, maar ze weet nog precies alles van „Paatje" te vertellen.

En nu heeft mevrouw dit huis gekocht en gaat ze daarin een soort jongedames-pension houden. Er komen zes meisjes bij haar inwonen, op één na, allemaal ongeveer in Jo's leeftijd.

Het zijn meest meisjes waarvan de moeder dood, of ziek is en waarvoor mevrouw Cortelingen nu een pleegmoedertje wil zijn."

„Wat een zware taak," zei mevrouw peinzend.

„Ik vind 't flink van die vrouw," zei mijnheer. „Zoo is ze op een mooie en waardige manier werkzaam."

„Ja, bizonder flink," zei oom. „Maar ik ben 't met Kitty eens, het is een zéér zware taak en een groote verantwoording."

„Bijna allemaal meisjes in mijn leeftijd," zei Jo stil-gelukkig. „Wat zal dát gezellig worden."

„Bah!" zei Rob, „'n saaie boel, hoor! Geen een knul om mee te spelen. Nou, Loe en ik moeten niets van dat schapen-pension hebben."

„Spreek niet zoo boud, mijn vriend," zei oom Wim. „Wie weet, hoe gauw ge uw hart verliest aan een der schaapjes uit de kooi!"

„Vast niet!" zei Rob, terwijl z'n donkere oogen vuur schoten.

„Wanneer komen de meisjes?" vroeg Jo, terwijl ze heel dicht naast vader schoof.

„Vrijdag komen ze alle zes. Dat zal me een drukte zijn, zulke zes snaterende, klepperende jonge eendjes!"

„Komen ze van verschillende plaatsen?" vroeg mevrouw.

„Dát weet ik niet, wel zei juf, dat er een uit Indië bij is, ik geloof, dat die wat ouder is dan de rest."

„Toetie Roetmop!" spotte Rob.

„Hè, flauwe aap, ga haar nu niet direct zoo noemen," zei Jo.

„Misschien ziet ze er wel net zoo lief uit als Toetie Roetmop uit het boek," zei mevrouw. „Maar nu naar bed, Jopie, ga maar heerlijk droomen van al je nieuwe vriendinnen."

En Jo ging met een stralend-blij gezichtje naar boven.

DE NIEUWE BUREN

Het waren nu spannende dagen voor Jo. Ze besteedde al haar vrije uren om toch maar een glimpje van de nieuwe buren te zien te krijgen.

En als ze op school zat, pijnigde haar het idee, dat ze misschien iets belangrijks gemist kon hebben.

Dien was al even nieuwsgierig en bestormde haar dagelijks met vragen. Tot haar grooten spijt kon Jo nog niet veel inlichtingen geven.

„Die nieuwe mevrouw heeft 't zeker erg druk met alles in orde te maken voor de komst der meisjes," zei ze verontschuldigend."

„Ja, maar waar zit dat kind, die Nettie dan?" hield Dien vol.

„Dat helpt misschien op haar manier mee, dat zou ik ook fijn vinden in zoo'n verhuisboel."

„Ja, verhuizen is wel eenig," filosofeerde Dien. „Al je oude rommel komt weer te voorschijn.

Toen wij twee jaar geleden verhuisden, kwam er speelgoed van den zolder, waarvan ik niet eens meer wist, dat ik 't had. Hè, zoo echt was dat! 't Was net of ik 't weer nieuw kreeg."

„Ik zou *nu* toch niet graag willen verhuizen," zei Jo.

„Jij stelt je nogal wat voor van die buren," zei Dien een beetje snibbig. „We hebben zonder die zes kinderen ook pret genoeg samen."

„Hè, zóó moet je 't nu niet opnemen," zei Jo haastig. „Natuurlijk hebben wij 't altijd leuk samen, maar jij vindt het net zoo goed echt, zoo'n troep meisjes."

Maar Dien zag het plotseling roetzwart in.

„Je zult zien, dat wij nu samen gaan kibbelen."

„Hoe kom je erbij! We hebben nog nooit gekibbeld."

„Neen, da's waar. Maar misschien is er wel een kind bij, dat je aardig vindt en dan laat je mij natuurlijk bakken."

Jo begon hartelijk te lachen.

„O, malle Dieneman, wat haal je je nou in je pruik! Ik geloof heusch, dat je 'n beetje „jan" bent."

„Heelemaal niet," zei Dien. „Ik ben niets jaloersch. En als je een van die schapen leuker vindt, dan vind ik 't allang best."

„Hoor nou zoo'n spook! Als je nog eenmaal zoo laag denkt, ben ik voor goed kwaad op je."

„Dan maar," zei Dien half boos, half lachend.

„Zeg, vanmiddag na vieren mogen we de veeren banden voor onze Indianen-pakken zien en passen."

„Wat eenig! Ik hoop, dat we niet veel huiswerk hebben, dan kan ik lang blijven. Misschien haalt oom Wim weer grappen uit."

Toen Jo om twaalf uur thuis kwam, trad moeder haar al blij tegemoet.

„Nu heb ik toch nieuws van de buren voor mijn nieuwsgierig meisje."

„Wat dan, moes, toe, vertel 't gauw," vleide Jo.

„Nu dan, vanmorgen om elf uur ging mevrouw met Nettie uit, ik was juist in den voortuin met de rozen bezig. Het kleine ding keek eerst naar me en toen kwam ze terug om me een handje te geven. Toen volgde de voorloopige kennismaking met mevrouw. Ze is nog niet geheel op orde, vertelde ze me, maar zoodra alles gereed is, verwacht ze ons allemaal."

„O, wat eenig!" riep Jo verheugd.

Ze vertelde me ook, dat ze met Nettie naar den trein ging om vier van haar pleegkinderen te gaan halen, de twee anderen zouden vanmiddag komen."

„En zijn er nu al vier? Hoe zien ze er uit?" vroeg Jo opgewonden.

„Nu, ik zag mevrouw een kwartiertje later met vier aardige meisjes terugkomen. Er was

een héél donker meisje bij, maar dat leek me wat ouder dan de andere meisjes."

„Zouden ze het niet erg naar vinden, ineens in zoo'n nieuw huis bij een vreemde mevrouw," vroeg Jo nadenkend.

„Ze zagen er heel opgewekt uit, en ze schenen mevrouw al te kennen, want ze kwamen daar zoo vertrouwelijk met haar aangestapt, twee liepen gearmd met mevrouw, en de twee andere hielden Nettie aan de hand, die vroolijk babbelend tusschen ze in huppelde.

„Hè, ik wou dat ik 't gezien had," zei Jo, die moeders verslag vol aandacht volgde.

„Nu, je zult ze gauw genoeg zien, want mevrouw vertelde me, dat ze, allemaal op de H.B.S. komen."

„O, moedertje!" zei Jo met een blij gilletje en ze drukte moeders hand heel innig.

„Klein, opgewonden standje," lachte mevrouw.

Het groote nieuws werd vóór schooltijd direct aan Dien verteld, die het al heel koeltjes opnam.

„Al die schapen bij ons op kippenhok! bah, niks gezellig!"

Jo's gezichtje betrok.

„Hè, juist zoo in-gezellig," zei ze zacht. „Onze buurmeisjes en dan misschien in één klas, dat kan echt leuk worden."

„Onze buurmeisjes," smaalde Dien. Van mij gelukkig niet, hoor!"

„Van jou net zoo goed," zei Jo op hartelijken toon. „Jij bent haast altijd bij ons, jij bent haast net m'n zusje."

Dit lieve gezegde van Jo verteederde Dien en terwijl ze Jo een kus gaf zei ze half-lachend:

„Ik ben een akelig, jaloersch spook, je moet maar niet zoo lief voor me zijn, hoor!"

„Neen, dat zal ik ook niet," lachte Jo terug en ze gaf Dien een tik om d'r ooren, waarop die haar in volle vaart naholde en juist tegen een der leeraressen aanliep, die haar een felle terechtwijzing gaf over haar onbehoorlijk gedrag.

Proestend van ingehouden lach gingen de twee het schoollokaal binnen en telkens als ze elkaar dien middag aankeken, hadden ze moeite hun lachen te bedwingen bij de herinnering aan die malle botsing van Dien met de stijve Engelsche miss.

Na vieren holden ze in gestrekten draf naar huis en de eerste vraag was natuurlijk:

„Zijn de twee anderen al gekomen?"

„Ja," zei oom Wim, die in de serre zat te teekenen. „Ik had net de eer en het genoegen het stel te zien arriveeren. Ze werden allebei gebracht door een Pa, en ze hadden bedrukte snuiten, zeker vanweges het naderend afscheid van de Pipa's."

„Ik zou 't ook èrg naar vinden als ik bij een vreemde mevrouw kwam en Vaap ging dan weg," zei Jo.

„Ja, allicht," zei oom Wim, terwijl hij haar plagend aankeek.

„Zijn de veeren banden klaar, schattemams en mogen we ze zien?" vroeg Jo, terwijl ze op de leuning van Moeder's stoel ging zitten.

„Als Loe en Rob er zijn, zal ik ze voor je halen. Gaan jullie nu zoolang in den tuin spelen en wacht geduldig tot de andere roodhuiden er zijn.

De meisjes hoefden niet lang te wachten, al heel gauw verschenen de twee andere leden van de Indianen-club en nu werd moeder door het viertal overrompeld en moest ze wel toegeven aan hun smeekbeden om nu toch de veeren banden te laten zien.

„Weet je wat we doen moesten," klonk eensklaps oom Wim's stem uit de serre. „We moesten jullie maar meteen even in het pak steken,dan houden we repetitie voor de officieele receptie op morgen in jullie wigwam." Dat gaf natuurlijk een gejuich van belang!

Oom Wim pakte z'n teekenboeltje bij elkaar en beval het viertal mee te gaan naar z'n slaapsalon, waar de verkleed-partij zou plaats hebben.

„Worden we nog geschminkt, oom?" vroeg Rob.

„Nou, bij jullie, bruine rakkers is dat niet noodig, maar Dien en Loe mogen wel een tikje rood en bruin hebben."

„Hè, toe oom, wij ook wat," smeekte Jo, die 't juist zoo echt vond om 'n beetje bijgewerkt te worden.

„Hou maar stil, blaag, jij krijgt ook een veeg uit de pan," plaagde oom.

Toen marcheerde het stel achter oom aan naar boven.

„Halt!" commandeerde deze toen ze boven waren gekomen. „Nu doen we net als aan 't tooneel. Een dames- en een heeren-kleedkamer. De jongens in mijn salon en de hitjes op moeders kamer. Geef maar een schreeuw, als jullie klaar bent Joop, dan kom ik jullie opschilderen."

Daar kwam moeder al uit haar kamer met de veeren banden voor de jongens.

Kreten van bewondering weerklonken uit de monden van het viertal.

Nu, de banden zagen er dan ook prachtig uit. De veeren staken er zoo strijdlustig in en geheel in den vorm zooals de Roodhuiden die dragen.

Op de banden waren witte kralen geregen die een alleraardigst effect maakten op het bruin van de banden.

Jo kon niet nalaten moeder eens even te knuffelen en Dien gaf mevrouw een klinkenden kus.

De jongens zeiden, dat ze 't gewoon „reusachtig" vonden.

„Veel te goed voor ze," bromde oom Wim. „Kinderen worden veel te veel verwend."

„Door jou zeker niet," lachte mevrouw. „Wie haalde de veeren voor ze?"

„Ja, da's waar, oompje," plaagde Jo. „En u maakte alle plannen voor ons."

„Da's nou je dank! Nou nemen die ondankbare kinderen nog niet eens je partij op. Vooruit, naar binnen, vee! dan zal ik je daar inzeepen!"

Onder lachen en joelen ging het viertal naar de voor hen bestemde kleedkamers.

Het aankleeden had vlug plaats, onder luide kreten van bijval, zoowel van de dames- als heeren-roodhuiden.

De vreugde steeg echter ten top, toen oom Wim ze kwam „opschilderen."

Hij had er zóó goed slag van, dat binnen een kwartier zijn slachtoffers eruit zagen als volbloed Indianen.

Toen had de ontmoeting van het viertal plaats en het was een wederzijdsch bewonderen.

Ze zagen er dol-aardig uit, vooral Jo en Rob, die van nature al zoo donker waren.

Oom Wim's oogen bleven met welgevallen op ht typische troepje rusten.

„Kijk toch es, Kit," riep hij vol enthousiasme. „Wat een kleuren! Wat heerlijk warm! Tsonge, ik zou er wel een pastel-teekening van in mekaar willen slaan."

„Willen we voor u poseeren, oom?" vroeg Jo direct vol vuur. „We zullen heusch heel stil zitten."

„Nu, dat zou nog wel es kunnen gebeuren," zei oom, terwijl hij het viertal scherp in zich opnam.

„Zoo, nu naar beneden en repetitie houden in de tent," zei Rob.

„Vallen jullie de trap maar niet af, in je slepende gewaden," zei mevrouw.

„We gaan eerst even naar Ant." zei Jo. „Zul je d'r hooren!"

Het viertal ging nu langzaam en statig naar de keuken.

Rob liet een Indiaanschen oorlogskreet hooren en Loe trommelde met z'n pijp tegen de keukendeur.

„Wie is daar?" riep Ant, die het niet gewend was, dat men aan de deur van haar heiligdom klopte. Daar ging de deur open en op den drempel stond met flikkerend oogen-gedreig de donkere Indianen-bende.

„Is me dat schrikke!" zei Ant, met de hand op haar hart. „Als ik nou toch wist, wat daar me keuke inkwam!"

„Licht van de Keuken," zei Loe op plechtigen toon en wijzende op Rob: „Hier zie je Winnetou, het opperhoofd der Apachen en Antinahuel, de zonnetijger met hun squawhs."

„'t Sal waar wese," zei Ant, terwijl moeilijk een glimlach op haar stroef gezicht te voorschijn kwam. „Nou, maar jullie siene d'r fijn uit."

„Witte roos uit het Noorden," ging Loe op denzelfden toon voort. „We rekenen op uwe medewerking om ons datgene te verschaffen, wat wij als mondvoorraad kunnen gebruiken in onze wigwam."

„Toe ga door met je mooie praatjes," zei Ant,

met weinig respect voor de indrukwekkende figuur van den zonnetijger. „Gane jullie nou me keuke maar uit, want ik heb nog genoeg te doen."

„En we gane met z'n alle naar de Saan!" galmde Rob, geheel uit z'n rol vallende.

„Hè, toe, nare jongen," zei Jo beleedigd. „Zing nou niet zulke afschuwelijke liederen."

„Hibbedibbedibby, say the monkey to his wife," zong Loe, terwijl hij, alle statigheid vergetend, den tuin in holde. „Da's je reinste Indianen-zang, Jo!"

Maar Jo was boos. Die nare jongens konden niet eens in hun rol van Indianen blijven.

„Laten wij nou echt blijven doen," zei ze zacht tegen Dien.

„Natuurlijk," vond deze. „We storen ons niks aan die apen, hoor!"

En vol waardigheid schreden de twee Indianenvrouwtjes voort naar haar tent.

Intusschen was de lust tot het voortzetten van de comedie toch weer over de jongens gekomen en met een plechtig gebaar opende Winnetou, alias Rob, het gordijn van den tent en sprak op hoogdravenden toon:

„Treed binnen, Antinahuel, wees welkom in mijn wigwam.

En gij, squaws, reikt ons de pijpen, de zonnetijger en ik zullen de calumet rooken."

Ze gingen nu allen de tent binnen, Winnetou liet de tent aan twee kanten open, zoodat me-

vrouw en oom Wim, die het viertal vanuit de serre bespiedden een aardig kijkje hadden op het doen en laten van de Indianen-familie.

Winnetou en de zonnetijger lieten zich op den grond neer en bleven met gekruiste beenen geduidig wachten tot de squaws de pijpen brachten.

Jo en Dien met langzame gebaren, brachten het rookgerei, bestaande uit twee lange, witte pijpen en een aardig Indisch doosje, door oom Wim afgestaan om er de gedroogde theebladeren in te bewaren.

Het opperhoofd en zijn gast begonnen nu de pijpen te stoppen.

„Waar moeten wij zitten?" vroeg Jo.

„Kun jij je opperhoofd niet wat netter aanspreken, schaap?" vroeg Winnetou.

„Zeg, ze hebben nog geen namen," zei Loe, die vond, dat de naam „schaap" niet bepaald paste, bij het aardige Indianen-vrouwtje, dat daar voor hem stond.

„Nee, da's waar," zei Dien. „Hè toe, bedenken jullie nou gezellige namen."

„We zullen Dien „Gazellen-oog" noemen," zei het opperhoofd.

„Hè ja, prachtig," vonden de meisjes.

„En Jo? Ja, hoe zal die heeten zeg, Loe bedenk jij nou eens wat."

„Het zwarte gevaar!" plaagde Loe.

„Natuurlijk," mopperde Jo. „Voor mij moeten ze weer wat akeligs bedenken."

We zullen Dien „Gazellenoog" noemen . . .

„Wacht maar even, juffertje ongeduld. We zullen heusch wel wat vinden. Wat zou je zeggen van „de Vlugge Hinde?"

„Hè, neen, Dien is nou al een gazel en nu ik weer een hinde, 't lijkt zoo op elkaar."

„Wacht, dan weet ik wat beters. We noemen je „de Donkere Roos". Die naam droeg de goedkeuring van allen weg.

Dan ging de Donkere Roos in nederige houding voor Winnetou staan en vroeg:

„Wenscht onze heer en meester, dat wij een maal bereiden voor hem en zijn hoogen gast?"

„Zeg, dan moet je eerst bik aan Ant vragen," zei het opperhoofd, weer geheel uit z'n rol vallend.

Maar Jo liet zich niet uit het veld slaan en zich tot Dien keerend zei ze:

„Kom, Gazellen-oog, laten we ons naar het licht van de keuken begeven, om mondvoorraad te halen."

„Ga!" gebood Winnetou. „En breng voor Antinahuel het beste wat er te krijgen is. Hij is mijn geliefde en geëerbiedigde gast en samen zullen we alles opbikken wat jullie meebrengen en dan kunnen jullie de restjes opsneezen."

„Hè, wat *is* die jongen toch flauw!" zei de Donkere Roos, ofschoon ze d'r lachen niet kon houden.

Juist wilden de squawhs de tent verlaten, toen ze in den tuin van de buren hoorden lachen en praten. Jo stond plotseling stil.

„Ik hoor de meisjes," zei ze en alle decorum vergetend holde ze de tent weer binnen en zei opgewonden:

„Zeg, jongens, de buurmeisjes zijn in den tuin."

„Wat zou dat?" vroeg Rob.

„Allo marsch, voor de bik zorgen, hoor!"

„Weet je wat we moesten doen?" zei Loe eensklaps. „We gaan zachtjes den tuin in, halen vier voetenbankjes en dan kijken we ineens met ons vieren over de schutting. Hoe is ie?"

„Ja, moppig, eenig!" vonden ze allen.

„Wat zullen ze schrikken," zei Jo, zich verkneuterend in het idee.

In den tuin van de buren speelden zes aardige meisjes met kleine Nettie krijgertje om de bloemperken.

Ze hadden allen schik in het kleine ding, dat ze al lachend en juichend trachtte te ontloopen, maar telkens weer gepakt werd.

„Nettie is 'm, riep een der meisjes en allen vluchtten ze weg voor het kleine meisje, om zich dan even later gewillig door haar te laten pakken.

Plotseling slaakte een der meisjes een heftigen kreet.

„Wat heb je, Tine?"vroegen de anderen verschrikt.

Ze dachten, dat ze in een stuk glas getrapt had, of haar enkel wellicht verzwikt had.

Maar Tine wees met uitgestrekten vinger naar den schutting.

En toen bleef het vroolijke meisjestroepje eensklaps onbewegelijk staan, terwijl Nettie luidkeels: „moesje, moesje" gillende, naar binnen vloog.

Nu, 't was dan ook wel een gezicht om van te schrikken.

Onbewegelijk, de donkere oogen dreigend op de meisjes gericht, keken daar vier Indianenkoppen over de schutting.

Loe rolde zoo vervaarlijk met z'n oogen, dat alleen het wit ervan te zien kwam.

Toen kon het viertal zich niet langer goed houden en barstten ze allen in een schaterlach uit.

Waarop aan den anderen kant van de schutting direct een begeleiding van schaterlachjes volgde.

Toen nam Rob het woord:

„Blanke zusters! Ik stel u hier voor het machtige opperhoofd der apachen „Winnetou en zijn vriend en broeder Antinahuel de zonnetijger met hun squaws, Gazelleoog en de Donkere Roos."

De zes meisjes bogen eerbiedig.

„Wij hebben ons kamp hier opgeslagen en noodigen u uit morgenmiddag in onze wigwam te komen. Wij zullen u dan alle schatten laten zien, die we buit gemaakt hebben op onzen laatsten bloedigen krijgstocht."

Weer bogen de meisjes.

Maar vóór ge komt, o, blanke zusters, is het noodig, dat we uw namen weten. Spreekt dus."

Het Indische meisje, dat de oudste was, nam nu het woord. Ze kruiste de armen over de borst en boog zich voor Winnetou.

„Machtig hoofd der Apachen, mijn naam is..."

„Toetie Roetmop", plaagde Loe, waarop de Donkere Roos in zulk een woede ontstak en Antinahuel zoo onbarmhartig afranselde, dat deze verschrikt wegdook.

Maar „Toetie Roetmop" nam het niets kwalijk en zei lachend:

„Neen hoor, zoo heet ik niet en ook niet „Katjang", als je dat woord nog soms op je programma hebt. Machtige Winnetou, mijn naam is Déborah Terheust."

„Schoone Déborah, bloem uit het Oosten, ik zeg u welkom. En zeg ons nou maar meteen hoe die andere veulens heeten."

De „veulens" schaterden weer van pret, ze vonden de comedie eenig.

Juist wilde Déborah verder gaan met voorstellen, toen mevrouw Cortelingen in den tuin kwam, die ze toeriep:

„Meisjes, wat is er toch gebeurd? Nettie is heelemaal van streek."

Doch toen ze een eindje verder den tuin inliep, begreep ze het wel en ook zij begon hartelijk te lachen.

„Wel, Indiaantjes, wat hebben jullie mijn kindje aan 't schrikken gemaakt. En ik begreep er niets van, ze riep maar: „Zwarte apen in den tuin Nettie bang!"

„'t Spijt ons erg, dat Nettie zoo geschrikt is," zei Rob deemoedig.

„Ik zal ze eens gauw halen, dan kan ze zien, dat hier heusch geen apen zijn," lachte mevrouw.

Even later kwam ze met Nettie terug, die eerst haast niet durfde opkijken en de schattige blonde krulletjes over de oogen trok.

Doch toen mevrouw haar optilde en zei, dat 't heusch de kinderen van „hiernaast" waren, gingen de krulletjes een voor een weg en keken twee lieve blauwe oogen vol verbazing de vier roodhuiden aan.

„Dag Nettie," zei Jo. „Wil je m'n veeren band eens om?" En ze deed de band af en zette die op Nettie's blonde bolletje, wat een potsierlijk gezicht was.

Toen kregen ze allen een handje van haar en was de vrede gesloten.

„Wat zien jullie er allerliefst uit," zei Mevrouw. „En wat hebben jullie nu typisch kennis met elkaar gemaakt."

„Nog niet heelemaal, mevrouw, we waren net bezig," zei Rob. „We weten alleen nog maar, dat de zwartste Déborah heet."

„O, maar dan zal ik jullie wel eens vlug alle

namen noemen," zei mevrouw. „Zie je die blonde krullebol? Dat is Annie Merens. Hier heb je haar tweelingzus Meta. Dan Ada Wallen, Tine Durieu en Willy Leendertz. Dat is nu mijn heele troepje en ik hoop van harte, dat jullie dikke vrienden zult worden."

„Hiep, hiep, hoera!" riepen de jongens!

„Mevrouw," vroeg Jo, „mogen ze morgen allemaal in onzen wigwam komen. We houden dan receptie, vader, moeder en oom Wim komen ook."

„Ja, dat is best, hoor! Tenminste als moeder het niet te druk vindt."

Moeder vindt het heel best," klonk nu mevrouw Tervaart's stem uit den anderen tuin.

„Moes, stap eens even op mijn voetenbankje," zei Jo. „Dan kunt u alle meisjes zien."

„Dag buurmeisjes," zei mevrouw Tervaart vriendelijk. „We zullen morgen eens nader kennis maken."

„Heel graag, mevrouw," stemden de meisjes in.

„Komt u met ze mee, mevrouw Cortelingen?"

„Dat noem ik breken met oude traditie's," lachte mevrouw Cortelingen, „'t zou wat moois zijn, als ik eerst bij u kwam. Neen, eerst komt u allemaal bij ons. Ik ben de volgende week Zondag geheel op orde en dan verwacht ik u met het heele gezin."

„U kunt gerust morgen komen," vond mevrouw Tervaart. „Onder Indianen neemt men het zoo nauw niet."

„Nu, als ik 't niet al te druk heb, dan hoop ik de wigwam van den machtigen Winnetou te bezoeken."

„Hè ja, mevrouw, u gaat mee," zeiden de meisjes en de Indianen-buren dreigden haar te komen halen en als gevangene mee te voeren, als ze geen gevolg zou geven aan hun invitatie.

„Nettie ook mee, hè moesje?" vleide het kleine ding.

„Ben je dan niet bang meer?" vroeg Jo.

„Nee, Nettie wil ook Indiaan worden," zei ze dapper.

„Goed, kleine schat," zei Jo. „Jij wordt ook een Indiaan."

„Zoo Indianen," zei mevrouw Tervaart. „Nu uitkleeden, want Dien en Loe moeten naar huis en wij aan tafel."

„Dag, dag tot morgen!" klonk het van alle kanten en de buurtjes gingen naar binnen, allen zeer ingenomen met de nieuwe kennismaking.

DE RECEPTIE IN DE INDIANEN-TENT

Den volgenden morgen om zes uur klopte Rob aan oom Wim's kamer.

,,Oom," riep hij zacht. ,,sta nou op, we moeten de boel in orde maken."

Geen antwoord.

,,Toe nou, oom, wees nou niet zoo flauw, sta nou op, anders heb ik geen tijd meer, vóór ik naar school ga."

Geen antwoord. — alleen een vervaarlijk gesnurk.

Rob stond in beraad. Hij durfde niet harder roepen, uit angst, dat vader en moeder, die op dezelfde etage sliepen, wakker zouden worden.

Zou de deur op slot zijn? Even zacht probeeren. Neen, warempel, de deur ging open.

Voorzichtig gluurde Rob naar binnen.

Oom Wim's blonde lokkenpracht lag verward over het hoofdkussen en hij snurkte als een os, vond Rob.

,,Oom " begon hij weer, ,,sta nou op!"

Er kwam geen beweging in de roerlooze gestalte.

,,Gommenikkie, wat slaapt die vast," bromde Rob. Nu schudde hij oom bij diens arm.

Oom gaf een lange eind-snurk, draaide zich met een vaart om en sliep rustig door.

Nu werd 't Rob toch te machtig. Zijn geduld raakte op.

,,Wacht even, we zullen hem er wel uitkrijgen," mompelde hij en behoedzaam naderde hij de waschtafel, nam de groote spons, maakte die flink nat en schuifelde nu op z'n teenen naar het bed. Juist wilde hij zijn onschuldig slachtoffer met een flinke straal begieten, toen plotseling oom Wim het bed uitsprong, zich boven op Rob wierp, hem de spons ontrukte en nu begon Rob's gelaat een flinke beurt te geven.

,,Dat dacht ik wel, schurk! Wou jij me even wasschen, he? Maar dat zat je niet glad!"

,,Gemeenert!" lachte Rob gesmoord. ,,Je was natuurlijk al lang wakker. Ik ben kletsnat, laat me nou los!"

Oom Wim liet z'n prooi, die er uitzag als een natte poedel, los. ,,Nou gauw voortmaken," zei oom Wim. ,,Vooruit, ga jij vast naar beneden. In het tuinhok ligt het groen en de blommen en alles wat we verder noodig hebben. Ik kom gauw."

Rob haastte zich naar beneden. Hij moest

zich inhouden om niet hardop te fluiten, 't was dan ook zoo keetig! Oom en hij hadden den vorigen avond afgesproken, om ter eere van Jo's nieuwe vriendinnen en buurmeisjes de tent te versieren, zoodat ze er een waardige receptie in konden houden.

Toen Rob het tuinhok opensloot, slaakte hij een kreet van bewondering. Daar stonden tegen den muur groote schilden, met allerlei vreemde teekens erop, sommige beschilderd met Indianenkoppen.

Die oom Wim toch! Wat een eenigert! Had ie natuurlijk gisterenavond nog tot laat aan zitten werken. Zoo'n oom moest er nog geboren worden!

Op den grond stond er een kistje met fijn groen en heel mooie bloemen, allerlei teêre kleuren bij elkaar.

En wat had hij daar! Hij greep in een borstelig iets. Even deinsde hij terug. Dan haalde hij het harige voorwerp naar boven. Wat was dat?

Rob barste in een schaterlach uit. Een halve cocosnoot, beplakt met een bos donkere haren. Een scalp!

„Hoe is ie?" vroeg oom Wim, die zacht achter hem aan was gekomen en nu genoot van het succes.

„Gewoon reusachtig!" zei Rob. „Hoe verzin je 't?"

„En er is nog meer moois," zei oom Wim en

haalde van achter een kist twee vervaarlijk uitziende dolken te voorschijn, griezelig met bloed bevlekt.

„Hu! wat een akelig gezicht!" rilde Rob.

„En alles van echt karton," lachte oom.

Dát moest Rob van nabij bezien. Hij nam de moordwerktuigen ter hand, en jawel, nu zag hij 't, ze waren vervaardigd van stevig karton, mooi in staalkleur geschilderd, evenals de griezelige bloedvlekken.

„Oom, je bent een duivelskunstenaar," riep Rob opgetogen.

„O, weet je dat nu pas, getuigt van weinig waardeering van m'n kunstschilderwerk!"

„Och, zoo meen ik 't niet. Je weet wel heel goed, dat ik al je schilderijen even mooi vind."

„Ik wou, dat ik 't ook kon zeggen," zei oom met een zucht. „Nou, jongmensch, we gaan aan den slag, want anders worden we nog midden in ons werk verrast door je beminde zuster."

Vlug togen ze nu aan den arbeid en in minder dan geen tijd had de tent van binnen een krijgshaftig aanzien gekregen. Oom Wim had nog gauw van zijn slaapkamer een imitatie-berenvacht gehaald, die voor z'n bed lag en nu in een hoek van de tent een gunstig effect maakte.

En nu werd de tent van buiten versierd. De bloemen en het groen stonden heel fleurig op het witte linnen en de versiering was heel fijn en artistiek aangebracht, heelemaal niet volgens

het gewone recept van guirlanden en kransjes.

Toen alles klaar was namen oom Wim en Rob hun werk in oogenschouw.

„Niet kwaad," zei oom.

„Eenig mooi," vond Rob.

„Jo zal oogen opzetten! Laten we er aan denken, dat ze niet vóór vanmiddag in den tuin mag. Mevrouw hiernaast zal zorgen, dat de meisjes geen onbescheiden blikken op onzen arbeid werpen."

Na nog een laatsten goedkeurenden blik op hun arbeid te hebben geworpen, ging het tweetal naar binnen, waar ze mevrouw, die ingewijd was in de geheimen, al bezig vonden het ontbijt klaar te maken.

„Is alles in orde?" vroeg ze op fluistertoon, bang, dat Jo plotseling zou binnen komen.

„O, moeder, 't is eenig! U moet even kijken."

„Ja, wel graag, maar passen jullie dan op, dat Jo, als ze beneden komt niet naar den tuin ontsnapt."

„Kit, doe een doekje om, 't is nog frisch buiten," zei oom Wim, met een bezorgden blik op het bleeke gelaat van z'n zuster.

Rob volgde dien blik en toen moeder de kamer verlaten had, zei hij op ongerusten toon.

„Vindt u moes er ook zoo slecht uitzien?"

„Ja," zei oom ontwijkend.

„Moeder ziet er wat zwakjes uit. Maar niet erg hoor!"

„Maar ze zag er toch vroeger veel beter uit," vond Rob. „En toen deed ze zoo alles met ons mee. 't Is nu in een heelen tijd niet gebeurd, dat ze een groote wandeling met ons maakte, of in den tuin krijgertje met ons speelde."

„Dat komt wel weer, kerel, als moeder maar eerst wat sterker wordt."

„Morgen oom en Rob," klonk een vroolijke stem en Jo kwam met een opgewekt gezicht de kamer binnen.

„Frissche morgen, Joop! Lekker geslapen?"

„Als een marmot, oom! Maar, waar is moeder?"

„Net in 't botervlootje gekropen."

„Daar zal ik dan wel heerlijk vet uitkomen," lachte moeder, die net binnenkwam.

Achter Jo's rug om telegrafeerden oom en Rob met oogwenkjes naar moeder, hoe ze de tent wel vond en deze gaf met oogen en handen te kennen *hoe* mooi ze hun werk wel vond.

En allen keken ze met een geheimzinnig lachje naar Jo, die in alle onschuld de planten verzorgde en niets merkte van het gebarenspel achter haar.

„Waar blijft vader de man. Moet ie niet weg vanmorgen?" vroeg oom.

„Neen hij moet vanmorgen bij den notaris zijn en daar 't toch maar een halve kantoordag is, blijft hij meteen hier."

„Wat fijn!" riep Jo. „Dan brengt hij me misschien wel naar school."

Even later kwam vader binnen en zetten allen zich aan het ontbijt.

„Jop," vroeg vader. „Ga je mee vanmiddag een fietstoertje maken?"

„Vanmiddag!" riep Jo in heilige verontwaardiging.

„Wel, wat is er dan vanmiddag?" vroeg vader met een dood-onnoozel gezicht.

„Hè!" zei Jo een beetje beleedigd. „Weet u dat nu niet meer!"

„Plechtige opening van de Indianen-tent en receptie in den wigwam met Hoog Bezoek van de geiten-kolonie van hiernaast," plaagde Rob.

„O ja, da's waar ook," zei vader.

„Vrouw, heb je m'n rok en witte das wel klaargelegd?"

„Natuurlijk man," lachte moeder. „Je hooge hoed moet alleen nog even opgestreken."

„Is 't heusch?" vroeg Jo weifelend.

„O!" gierde Rob. „Hou me vast, 't wurm gelooft 't nog."

„Nou jongen," zei Jo beleedigd. „Maak maar zoo'n drukte niet."

„Wees jij maar zoet, hoor Jop! Je vader komt ook op de receptie. En als ik erge goeie zin heb, steek ik een speech af."

„Vader, breng je me naar school?" vleide Jo.

„O, ze maakt direct gebruik van je milde stemming," lachte oom.

„Och, vergoelijkte vader. „'t Is begrijpelijk

dat ze voor al die schoolvriendinnen met zóó'n lieven vader wil geuren."

„Ja, zoo is 't nu net," zei Jo, terwijl ze vader's hoofd naar zich toetrok. „Ze moeten allemaal zien, hoe 'n fijn vadertje ik heb."

„Zei ik 't niet!" en mijnheer trok zoo'n verwaand gezicht, dat ze 't allen uitschaterden.

„Eigen roem riekt kwalijk," vond oom Wim.

„Ga je mee, Jo?" vroeg mijnheer, ooms woorden negeerend.

„Even nog een paar bloemen voor Mademoiselle uit m'n tuintje plukken," zei Jo.

„Dat zal ik wel doen," zei Rob haastig. „Doe jij je mantel maar vast aan, anders moet vader zoo lang wachten."

Jo was een en al verbazing.

„Wat is die ineens gedienstig," zei ze met een spot-mondje tegen moeder.

„De eer is niet voor jou, maar voor vader."

„We hebben toch nog allen tijd."

„De klok gaat tien minuten na" jokte oom Wim met een stalen gezicht.

„Gauw dan, vaap," zei Jo, die nu ineens haast kreeg.

Juist kwam Rob met de bloemen binnen.

„Dank je wel," zei Jo, terwijl ze de frissche ruiker bloemen van hem aannam.

„Maar o!" zei ze plotseling op een beeldig witten anjer wijzende. „Hoe komt die er nu tusschen, die groeien niet in m'n tuintje!"

„Kaffer!” fluisterde oom Wim tegen Rob.

Rob, die zeker onder het aandragen van de bloemen voor de tent, er een had laten vallen, had er heelemaal niet bij gedacht, dat Jo daardoor argwaan zou krijgen en de bloem bij de anderen gevoegd.

„Die vond ik in den tuin,” zei Rob, die zoo gauw niets wist te bedenken.

„Had je die niet gisterenavond in je knoopsgat?” vroeg vader aan oom Wim.

„Ja,” zei deze onverschillig. „Zeker er uitgevallen.”

„Wat is ie dan nog frisch,” zei Jo, toch een beetje wantrouwend.

„Jop, je komt te laat op school,” waarschuwde moeder.

En haastig gingen vader en Jo gearmd op weg naar school.

„Wat was dát stom van me,” zei Rob beschaamd, terwijl hij z'n boeken in de tasch pakte.

„Nu, 't is nog goed afgeloopen,” zei moeder. „Ze heeft toch geen idee waar de anjer vandaan komt.”

Toen Jo om twaalf uur uit school kwam, hadden moeder en Ant allerlei werkjes voor haar te doen en na de koffie moest ze piano studeeren, zoodat er geen sprake was, van even naar den tuin gaan, zooals ze gewoonlijk direct deed, als ze uit school kwam.

Eindelijk was 't dan twee uur. Dien en Lou waren ook al present en oom Wim, die als leider van de feestelijkheden dienst deed, had bevolen, dat allen in de huiskamer zouden blijven, tot de buurtjes kwamen.

De vier kinderen waren wederom door hem gegrimeerd en zagen er in hun aardige pakjes keurig uit.

„Daar komen ze!” riep eensklaps „de Donkere Roos,” die de deur bij de buren hoorde dichtslaan.

„Mooi zoo,” zei oom Wim. „Nu gaan jullie met je vieren in de hal staan en als het licht der keuken ze „opengedaan” heeft, dan gaan jullie ze met plechtige schreden vóór naar den tuin.”

Na deze woorden verwijderde oom Wim zich plotseling en toen mevrouw Cortelingen en de meisjes aanschelden, weerklonk eensklaps een vreemd geluid door de hal, zooiets als het doffe gerommel van een trom en een zachte stem zong met eenigszins neuzigen klank een vreemde wat eentonige melodie.

„Wat is dat?” fluisterden de vier Indianen.

„Natuurlijk weer een mop van oom Wim,” zei Rob. „Dat moet de Indianen-muziek verbeelden.

„Hou nu stil,” zei Jo. „Daar zijn ze.”

Heel statig en onbewegelijk bleven de Indianen staan en toen mevrouw en de meisjes binnen kwamen, bogen ze diep en gingen ze, onder de tonen der klagende muziek, deftig voor ze uit, naar den tuin.

„Mooi zijn de Indianen, hè moesje?" zei Nettie „Waarom zeggen ze nu niets?"

„Dat hoort zoo bij Indianen," fluisterde mevrouw. „Als ze in de tent zijn, zeggen ze zeker wat tegen je."

Achter het troepje kwamen mijnheer en mevrouw Tervaart aangewandeld en oom Wim vormde de achterhoede. Steeds weerklonk nog zijn dof tromgeroffel.

Nu ging het de achterkamer en de serre door, waar de tuindeuren al wijd open stonden.

En. . . . „O!" gilden ze allen toen ze de prachtig versierde tent zagen.

De Donkere Roos was zóó opgetogen, dat ze haar rol geheel vergat en juichend riep:

„Dat is zeker weer werk van oom Wim. O, wat prachtig!"

„De Groote Geest is machtig!" zei deze op zalvenden toon.

Maar toen het troepje de tent van binnen zag, was al hun Indianen-waardigheid vergeten.

Kreten van bewondering stegen op en Indianen en blanken warrelden dooreen om toch al het schoons te zien, wat daar eensklaps en op zoo geheimzinnige manier in de tent getooverd was.

De scalp werd wel het allermeest bewonderd en vooral de meisjes griezelden ervan.

Toen er eindelijk een einde kwam aan alle uitroepen van verbazing en bewondering,

schraapte mijnheer Tervaart zijn keel en sprak op hoogst-ernstige toon de volgende woorden:

„Blanke en bruine broeders en zusters,

Is het mij vergund, eenige woorden tot u te spreken. Het feit, dat deze wigwam op mijn erf staat, geeft mij moed dit te doen.

Ik vrees ook, dat de machtige Winnetou en de geen haar minder machtige Zonnetijger niet in staat zullen zijn een behoorlijke speech zonder hakkelen ten gehoore te brengen.

't Is daarom, blanke en bruine broeders en zusters, dat ik ze het woord afgris en u uit hun naam een hartelijk welkom toeroep in deze waarlijk vorstelijke Indianen-tent. Moge dan in deze woning een stevige band ontstaan tusschen de Indianen-bende en hunne buren.

En — is er soms geen ruimte genoeg, want jullie zijn me met een fatsoenlijk troepje, welaan, dan zeg ik u broeders en zusters, dat mijn erf en woning voor u open staan. En blanke burenkinderen, als je „je beenen maar veegt" voor je binnen komt en je rommel opruimt, dan zal zelfs het licht der keuken je steeds met wijd geopende armen ontvangen."

Op deze woorden volgde een oorverdoovend gejuich en hoerageroep, maar mijnheer wenkte met de hand om stilte en vervolgde:

„O, dachten jullie,dat ik nu al klaar was? geen denken aan, dat houdt nog wel een paar uurtjes aan.

Na dezen, mijn welkomstgroet, wil ik dan overgaan tot een woord van innigen, welgemeenden dank, aan hem, die hielp dit grootsche gebouw te stichten, met name den heer Willem Terbrugge, die met artistieken zin en zonder tijd en kosten te sparen, dit wonder van architectuur tot stand bracht. Hij leve hoog!"

Weer volgde een oorverdoovend lawaai, terwijl Winnetou en de Zonnetijger met vervaarlijk stemgeluid de schoone regelen zongen:

„Leve oom Wim en hij mag er wezen,
Leve oom Wim en hij mag er zijn",

een refrein, dat onmiddellijk door alle aanwezigen werd overgenomen en waarbij de gehuldigde minzaam naar alle kanten boog en kushandjes wierp als een volleerde balletdanseres.

Wederom gebood mijnheer Tervaart stilte.

„Als slot van mijn, volgens mijn oordeel, lang niet onverdienstelijke feestrede, wil ik u mededeelen, geliefde bruine en blanke familieleden, dat de thee in de huiskamer klaar staat en er koekjes bij gepresenteerd worden, die ik van m'n weekgeld voor jullie gekocht heb, ter eere van mevrouw Cortelingen en haar pleegkinderen. Wie meer lust heeft een pijp van gedroogde theebladeren te genieten, die blijve rustig in de wigwam.

En hiermede verklaar ik de keet geopend."

Er kwam schier geen einde aan de toejuichingen. De kinderen drongen zich om mijnheer

heen en vonden 't jammer, dat de feestrede al geeindigd was.

Toen gingen allen naar binnen voor het genieten van de thee en de koekjes. En 't leek wel een bijenkorf, zoo taterde alles door elkaar.

Kleine Nettie liep vrijmoedig van den een naar den ander en een ieder wilde haar even bij zich hebben.

Daar sloeg de klok vier uur en mevrouw Cortelingen rees met een schrik op uit den makkelijken stoel waarin ze zat.

„Schandelijk! wat heb ik m'n tijd hier zitten verpraten," zei ze lachend. Maar 't is hier ook zoo in-gezellig. Je vergeet den tijd."

„Dan hopen we maar, dat u ons heel vaak komt bezoeken," zei mevrouw Tervaart hartelijk.

„Van die lieve invitatie hoop ik een veelvuldig gebruik te maken, mevrouwtje. Maar eerst verwacht ik u allemaal bij ons. Wat zoudt u zeggen, van morgenmiddag?"

Alle kinderen spitsten de ooren, dat beloofde weer een gezellig middagje te worden.

„Als de heeren geen andere plannen hebben," zei mevrouw Tervaart, terwijl ze haar man en oom Wim vragend aankeek.

„Jouw plannen zijn mijn plannen," zei mijnheer met een onderworpen gezicht.

„En ik leg me in m'n volle lengte bij die plannen neer," zei oom Wim.

„Wat een schitterende dressuur," lachte mevrouw Cortelingen.

„O, maar ze zijn niet altijd zoo volgzaam," zei mevrouw Tervaart. „Maar we zullen partij trekken van hun gedweeheid en zoo neem ik uwe invitatie voor ons allen aan."

„Hoera!" riepen de kinderen in koor.

„En hoor eens," zei mevrouw Cortelingen. „Ik reken erop, dat Dien en Loe ook meekomen, die hooren bij 't huisgezin, is 't niet Jo?"

„Wat lief van u," zei Jo met haar warm stemmetje.

Nu, Dien en Loe wilden heel graag meekomen en zoo werd afgesproken, dat de heele familie dan tegen drie uur haar entrée zou maken bij „de nieuwe buren".

Toen vertrokken mevrouw en Nettie en kregen de pleegkinderen permissie om nog een uurtje in het Indianen-kamp te vertoeven.

Dat van die permissie gen gretig gebruik werd gemaakt, behoef ik niet te zeggen.

WAARIN WE NADER KENNIS MAKEN MET DE MEISJES

„Slaap je al, Dé?"

„Neen, Tine, nog niet. Is er wat?"

„Ik wou nog zoo graag wat babbelen."

„Zeg, als mevrouw 't hoort! Je weet, ze wil't niet hebben."

„Als we zacht praten kan niemand ons hooren. Toe, een kwartiertje maar."

„Ik heb reuzen-slaap, kind," zei Dé een beetje onwillig.

„Nou effie's dan," zei Tine, die een verwend kindje was en gaarne haar zinnetje doordreef.

„Zeg, Dé, wat was 't een eenig middagje, haast net zoo leuk als gisteren in de Indianen-tent."

„Ja, 't was bar gezellig. En zoo echt van mevrouw om ons nog een dansje te laten doen."

„'t Was niks visite-achtig, hè? Zeg, wat is die oom een leuk type, hè?"

„Ja, en wat danst ie fijn. Ik heb lekker twee dansen met 'm gedaan."

„Hij is véél te oud voor je! Hij scheelt wel een jaar of acht met je!"

„Kind, wat zeg je nu voor nonsens. Je mag toch wel dansen met iemand die ouder is dan jij."

„O ja, maar *ik* dans veel liever met Rob of Loe."

„Die passen ook beter bij je leeftijd," plaagde Dé. „Maar zeg, Tini, vin-je Jo geen dot?"

„Ja, een echt lief en gezellig meisje, gewoon dol, dat ze naast ons woont."

„En Dien, hoe vin-je die?"

„Hoe vi-jij d'r?"

„Ik vraag 't jou toch."

„Nou....zoo. Ik weet zelf niet. Ik geloof, dat ze wel aardig is, maar ze kan zoo kattig zijn."

„Ja, dat vind ik ook en soms ineens zoo stug. Je weet eigenlijk niet wat je aan haar hebt."

„Jo houdt erg veel van haar dan kan ze toch zoo naar niet zijn."

Plotseling werd er op den muur geklopt.

„Zeg, houden jullie nou op met praten, we kunnen niet slapen," riep een gedempte stem.

„Zie je nu wel," zei Dé." We houden Ada en Annie uit den slaap met ons gepraat."

„Nu, laten we dan maar gaan slapen. Zeg Dé, dol, morgen voor 't eerst naar school. Als er nu maar leuke kinderen in onze klas zitten."

„We hebben Jo en Dien toch," zei Dé slaperig.

„Hè kind, je slaapt al half. Nou, nacht, hoor!"

„Nacht," zei Dé, blij, dat het praatstertje eindelijk ging slapen. De meisjes sliepen twee aan twee en mevrouw had haar slaapkamer op dezelfde étage, zoodat ze niet veel nachtelijke streken konden uithalen. Zelfs het even napraten moest zachtjes gaan, want 't was al eenige keeren gebeurd, dat mevrouw ze betrapte en er een ongenadig standje op volgde. Want, hoewel mevrouw heel lief en hartelijk voor ze was, hield ze streng vast aan de regelen en gewoonten van het huis.

En dit was ook wel noodig voor de zes meisjes die allen uit een zeer verschillende omgeving kwamen en sterk uiteenloopende karakters hadden.

Dé, die eenige jaren ouder was dan de andere meisjes en sinds twee jaar uit Indië in Holland was gekomen, en in die twee jaar opgevoed was door een strenge, ouderwetsche tante, schikte zich het gemakkelijkst, vond mevrouw's zacht, doch streng optreden verrukkelijk vergeleken bij de koud-strenge tucht die ze bij tante gewend was.

En juist tegen de komst van dit meisje had mevrouw het meeste opgezien.

Zoo'n zeventien-jarig Indisch meisje, vol tinka's leek haar al heel moeilijk te regeeren en 't was niet dan na lang aandringen van Dé's

vader, die mevrouw nog van vroeger kende, dat mevrouw besloot het meisje als tijdelijke pleegdochter aan te nemen.

Al heel gauw zag mevrouw, dat Dé heelemaal niet beantwoordde aan het type Indisch meisje, zooals we zoo vaak zien, vol grillen en die zekere gemakzucht, die ze zoo geheel doet verschillen van de Hollandsche meisjes.

Dé was de zachtheid en opoffering in persoon en de manier waarop ze met kleine Nettie omging, had onmiddellijk mevrouws hart voor haar ingenomen.

Alleen had mevrouw haar zoo gaarne wat vroolijker gezien. Dé miste de heerlijke onbezorgdheid, die meisjes van haar leeftijd eigen is.

En in de mooie donkere oogen, lag zoo'n wereld van weemoed, dat 't mevrouw soms pijn deed er in te kijken.

De andere meisjes merkten dit niet zoo op, vonden Dé wel wat stil, maar ze kon af en toe zoo grappig en vol humor zijn, dat de stille weemoed, die meestal in haar was, de meisjes ontging.

Mevrouw kende haar nog te kort, om de oorzaak hiervan te ontdekken, ze had zich echter voorgenomen Dé haar bizondere aandacht te schenken en te trachten het meisje wat levenslustiger te maken.

Het tegenovergestelde van Dé was wel, haar kamergenootje Tine. Die blonde robbedoes nam

het leven van den vroolijksten kant. Zingen, lachen, dansen, wat kon men beter doen.

Leeren! Jawel op z'n tijd, maar niet te veel, hoor! De boog kan niet altijd gespannen zijn.

Tine was thuis het eenigste meisje, verder waren er nog drie broers, allen ouder dan zij.

Haar vader was dokter op een klein dorp en moeder was na Tine's geboorte zoo zwak en sukkelend gebleven, dat ze meestal het bed moest houden.

In die omgeving was Tine opgegroeid, overgelaten aan personeel, dat het niet zoo heel nauw nam en haar volkomen vrijheid liet, aangebeden en vertroeteld door de drie oudere broers, die voor hun „prinsesje" zooals ze haar noemden het vuur uit hun sloffen liepen.

En vader! Ach, de korte uren die hij in den huiselijken kring doorbracht, werden door de grapjes en het vroolijk trallerende stemmetje van „zijn zonnestraaltje" zóó blij gemaakt, dat hij allerlei minder lieve dingen, die hem af en toe van haar ter oore kwamen, gaarne vergaf.

Op moeders kamer kwam Tine niet te veel. Je moest altijd zoo erg rustig zijn bij moeder, zacht spreken, want anders kneep ze de oogen dicht, of 't haar pijn deed.

En moeders oogen konden zoo doordringend kijken, dan kwamen je alle ondeugende dingen die je zoo'n dag gedaan had voor den geest.

En als moeder dan vroeg: „Ben je vandaag

lief geweest kindje?" Ja, dan moest je wel een beetje jokken, want je kon moeder, die toch al zoo ziek en zwak was geen verdriet doen.

Iederen dag weer nam Tine zich voor nu toch wat liever en gehoorzamer te zijn, terwille van die arme moes, maar alle goede voornemens faalden, den volgenden dag was het zorgelooze kopje ze alweer vergeten.

Toen eindelijk die moede oogen zich voor goed gesloten hadden, was 't te laat om zich te beteren, en hevig waren de verwijten geweest, die Tine zich gedaan had.

En toen kwam de groote verandering. Er kwam een huishoudster, een goede, degelijke vrouw, die zich van den beginne af kantte tegen Tine's onbezorgd leventje en zich danig ergerde aan haar verregaande slordigheid.

Met vaste hand pakte ze het kind aan, dat zich woest tegen dat streng aanpakken verzette. En iederen avond werd Tine's zonderegister bij vader opengelegd. Er was niets tegen in te brengen, zelfs de broers konden hun afgod niet verdedigen. En allen zagen ze, hoe ze in hun blinde liefde, het kind, dat toch van nature geen slechte inborst had, onnoemelijk veel kwaad gedaan hadden.

Na lang wikken én wegen werd dan ook het besluit genomen, Tine onder een degelijke liefdevolle leiding te stellen.

Door toedoen van Tine's tante, die Mevrouw

Cortelingen sinds vele jaren kende, werd Tine toen opgenomen in het meisjes-pension.

Hoe zwaar 't de vader en de broers ook viel: hun prinsesje, hun zonnestraaltje te moeten missen, ieder begreep toch, dat 't hier haar eigen welzijn gold en daarom berustte men.

Tine, met haar lichte vlindernatuurtje, nam de verandering als iets heel prettigs op. Ja, 't was wel sneu om weg te moeten van vader en de broers, maar daar tegenover stond, dat ze nu verlost was van die vreeselijke huishoudster.

Zoo kwam Tine bij Mevrouw Cortelingen.

Onder heel andere onstandigheden kwamen de tweelingzusjes Annie en Meta Merens.

Dit waren beide meisjes uit een groot gezin, zóó groot, dat vader als de heele familie aan tafel zat, het lachend „de kazerne" noemde.

Annie en Meta waren na een hevige ongesteldheid wat bleekneuzig gebleven, en daar ze in een groote, drukke stad woonden had dokter het noodig geoordeeld ze beiden een flinke poos naar buiten te sturen.

En zoo waren die twee eigenlijk meer voor gezondheidsredenen bij mevrouw Cortelingen gekomen, doch vader en moeder vonden het ook wat goed, dat hun twee meisjes eens onder een flinke leiding kwamen, want door al het gesukkel was het tweetal braaf verwend en moeder had het tè druk met haar heele kazerne

om zich veel met de tweelingetjes te kunnen bemoeien.

Ada Wallen had al heel vroeg haar moeder verloren en was opgevoed door aardige en niet aardige gouvernantes. Toen ze veertien jaar werd, moest haar vader voor eenige jaren naar Australië en kon zijn eenig kind onmogelijk meenemen op die verre reis.

Door kennissen had hij gehoord van het liefderijke tehuis, dat mevrouw Cortelingen de haar toevertrouwde kinderen bood en nadat hij met mevrouw gesproken had, voelde hij zich verruimd en verlicht, nu hij zijn eenige lieveling aan zulke goede handen kon toevertrouwen.

En nu nog het zesde meisje, Willy Leendertz. Die had nog allebei hare ouders en hààr moedertje had 't niet te druk met een groot huishouden om zich met haar kind te bemoeien, noch was zij zwak of ziekelijk.

Willy was haar eenig kindje, maar al vanaf haar geboorte was ze verzorgd en bewaakt door vreemden. Moedertje had 't immers veel te druk met naar bals en partijen te gaan om zich de zorgen voor baby op den hals te halen. Daarvoor waren toch kinderjuffrouwen!

Toen Willy grooter werd, kwam er een gouvernante en dit ging héél best, want de gouvernante was een lief, hartelijk meisje, dat Willy het gebrek aan moederliefde zooveel

mogelijk trachtte te vergoeden, doch nadat deze er vier jaar geweest was, ging ze trouwen.

Willy's verdriet was heel groot toen haar lieve, jonge gouvernante haar ging verlaten.

Mijnheer en mevrouw Leendertz vonden het een lastige stoornis in hun vroolijk leventje van uitgaan en pret maken.

Het was een heele toer om nu weer een geschikte gouvernante te vinden.

En.... bepeinsde mevrouw, 't had toch ook z'n bezwaren. Zou het niet veel gemakkelijker zijn, als ze bij hun reizen naar het buitenland het huis konden sluiten? Nu moest allés altijd open blijven omdat het kind en de gouvernante er nog waren.

Ja, hoe moesten ze er dan mee aan? vroeg mijnheer. Er was toch geen andere weg. Aan kostscholen had hij 't land.

Mevrouw had wel eens gehoord van zeer geschikte meisjes-pensions. Zooiets moest toch te vinden zijn.

Mijnheer zou eens informeeren bij de familie Merens, hij meende gehoord te hebben, dat een paar uit hun „kazerne" naar zoo'n soort inrichting gingen.

En zoo kwam het, dat Willy, gelijk met de meisjes Merens bij mevrouw Cortelingen in huis kwam.

OP SCHOOL

„Dag moes," riep Jo's blijde stemmetje in de gang, toen ze zich gereedmaakte om naar school te gaan.

„Jo," riep mevrouw Tervaart, terwijl ze naar de gangdeur liep, „wat ga je vroeg weg."

„Maar Moes, ik ga ze toch halen, 't is de eerste morgen, dat ze naar school gaan."

„O ja," zei mevrouw lachend, terwijl ze zich plotseling herinnerde, dat de pleegkinderen van mevrouw Cortelingen voor het eerst hun entrée op school zouden maken. Juist wilde ze voortgaan met het ontbijt weg te ruimen, toen haar iets te binnen schoot en wéér haastte ze zich naar de gang.

„Wacht eens even, Jo. Vertel me eens waarom je niet zooals iederen morgen, op Dien wacht?"

Jo's gezichtje betrok.

„Dien komt niet," zei ze haperend.

„Hoe zit dat nu? Ze komt je toch anders zoo trouw halen en ze moet hier toch langs."

„Ze wil niet met die heele stoet gaan," zei Jo verdrietig. „We hebben er gisteren al zoo'n beetje om gekibbeld."

„Hè, wat spijt me dat," zei mevrouw. „Dien is zoo'n lief, hartelijk vriendinnetje en jullie konden het altijd zoo goed met elkaar vinden."

Er kwam een onwillige trek op Jo's gezichtje.

„Moet ze maar niet zoo jaloersch zijn," zei ze knorrig.

„O neen, Jo, zoo'n toon wil ik niet van je hooren. Dat heeft ze niet aan je verdiend. Denk er maar eens aan, hoe in-hartelijk Dien voor je was, toen je je been gekneusd hadt en zoo lang moest blijven liggen. Ieder vrij uurtje zat ze bij je en 't was toen juist zulk prachtig weer, alle kinderen speelden buiten of gingen naar het bosch."

Jo keek beschaamd voor zich.

„Ja moes, dat is wel zoo. Maar waarom kan ze nu niet prettig met de meisjes samen zijn. Ik vind 't zoo dol, dat heele clubje en nu gooit zij aldoor roet in 't eten."

„Kijk Jopie, ze is vanaf jullie zesde jaar altijd met jou samen geweest, jij verlangde ook niet naar een ander vriendinnetje, jullie waren al dien tijd als zusjes met elkaar. Kun je nu niet een beetje begrijpen, hoe naar Dien het vindt, dat daar plotseling zes meisjes zijn

gekomen waar ze nu haar vriendinnetje mee moet deelen."

Er kwam bij moeders woorden een heel andere uitdrukking op Jo's gezichtje. „Zal ik de meisjes dan maar niet gaan afhalen?" vroeg ze.

„Dat heb je ze beloofd, dus dat moet je ook doen. Maar tracht Dien, door vriendelijk praten te overtuigen, dat zij de eerste plaats bij je houdt, tenminste . . . . als dat zoo is."

„Ja heusch, moes, ik houd het meeste van Dien en ik vind 't wat naar, dat ze me niet komt halen."

„Nu, dan is 't goed en zal alles wel weer in orde komen. Een klein beetje geduld, vooral haar niet laten achterstaan bij de anderen en eer je 't weet is Dien verzoend met het clubje."

„Hè, ik hoop 't maar, want anders is alle pret er af. Dag schattemoes, ik moet u nog eerst even knuffelen."

En onstuimig pakte ze het teêre moedertje beet en knuffelde haar naar hartelust. Dan liet ze haar met een schrik los.

„Hè, wat ben ik weer wild! Ik vergeet altijd, dat ik u niet moe mag maken."

„'t Hindert niets, hoor! Pak jij je moeder maar," en met oogen vol liefde zag de moeder haar kind aan.

't Was goed, dat Jo niet zag, hoe mevrouw

bij haar terugkeer in de kamer, afgemat in een stoel neerzakte en het bleeke gelaat opfrischte met haar zakdoek.

Op een holletje liep Jo nu naar de buren.

De meisjes waren allen gereed en na een hartelijk afscheid van mevrouw, Juf en Nettie togen ze naar school.

De school was ongeveer een kwartier van hun huis verwijderd en het was op weg er naar toe een gebabbel en gevraag van je welste. De meisjes moesten alles van de school weten en Jo kon ze er maar niet genoeg van vertellen.

„Waar is Dien?" vroeg Dé plotseling. „Die komt je toch altijd halen?"

„Vanmorgen niet," zei Jo wat verlegen. „Ze zal vanmiddag wel weer komen."

Dé vroeg niets meer, ze begreep.

„Is ze een beetje jaloersch?" lachte Tine. „Dan zullen we ze es fijn plagen."

„O, doe dat niet," vroeg Jo, zóó smeekend dat ze allen begonnen te lachen.

„Neen," zei Dé. „Dat zou misselijk van je zijn, Tine. Dien zal 't zuur genoeg hebben."

„Nou kind, dán niet," zei Tine luchtig. „Daar hoef je geen gezicht van tien dagen regen voor te trekken." Lachend en babbelend kwam het clubje bij school aan, waar op het voorplein al een heele troep meisjes bij elkaar stonden, nieuwsgierig de nieuwelingen te zien.

Jo voelde zich! Het was nu hààr taak de

meisjes met elkaar bekend te maken en ze kweet zich dapper van die taak.

In minder dan geen tijd waren de nieuwelingen ingeburgerd.

Op het voorplein stond een heerlijke, groote kastanjeboom en daaronder stond, kwasi in een boek lezend, Dien. De groote oogen keken echter met een verdrietige uitdrukking over het boek heen naar het vroolijke meisjesclubje.

Jo had het te druk om er op te letten, maar Dé zag onmiddellijk het eenzame figuurtje bij de boom. Direct stapte ze op Dien toe. „Dag Dien," zei ze op hartelijke toon, terwijl ze haar een stevige hand gaf. „Moet je je les nog eens overkijken?"

„Neen," zei Dien zacht. „Ik lees wat."

„Toe kom bij ons, zonder je niet zoo af."

„Ze hebben me daar niet noodig, hoor!"

„Foei, Dien, wat ben je flauw. Ze hebben *mij* daar ook niet noodig, maar daar gaat 't toch niet om."

„Jo vindt 't véél pleizieriger zonder mij," mokte Dien.

„Dat jok je!" viel Dé uit. „Ze vindt 't wat lam, dat je haar niet kwam halen, dat kon ik best merken."

Er kwam een hoopvolle trek op Diens lief gezichtje.

„Heusch waar?" vroeg ze en haar onderlip begon te beven.

„Echt, echt waar," zei Dé hartelijk. „Kom, malle meid, ga nu mee."

„Je weet ook niet, hoeveel ik van Jo houd!" zei Dien en ze hield Dé nog even terug. „Ik heb heelemaal geen zusjes of broertjes en Jo is mijn eenige vriendinnetje."

„Ja, en nu zijn wij gekomen en denk jij maar, dat wij je Jo zullen afpakken. Kan je denken, hoor! Neen, ik weet beter, je hebt er zes zussen bij gekregen, is dat goed?"

„Eén zeker," zei Dien, die heel goed voelde, hoe'n weldadige warmte er van Dé uit ging.

„Nu vooruit dan, zus, mee naar de club!"

En voort trok ze Dien, die zonder tegenstribbelen meeging en door de meisjes hartelijk begroet werd.

Jo stak haar arm door Dien's arm en zei hartelijk:

„Toe, kom je me om twaalf uur weer halen, ik vond 't zóó naar, dat je niet kwam, net of je ziek was."

„Ja, hoor! ik kom vast," zei Dien en ze nam zich voor, te vechten tegen die akelige jaloerschheid.

Daar ging de schoolbel en allen stormden ze naar binnen.

In den gang stond de directrice, een rijzige dame, met streng, doch zeer vriendelijk gelaat.

Met een aardig woordje verwelkomde zij de nieuwelingen en deelde ze mee in welke klasse ze zouden komen.

Annie en Meta, die een jaar jonger waren dan de anderen, werden een klas lager ingedeeld, de rest van de club kwam in de klasse van Jo en Dien.

En Dé, schoon ze eigenlijk eenige jaren te oud was voor de klasse waarin de andere meisjes zaten, werd toch in dezelfde klasse geplaatst, daar het onderwijs, dat ze in Indië had genoten, verre achter stond bij dat van de school waarop ze nu geplaatst was.

„Het eerste uur hebben we „Fräulein" zei Dien. „Vragen of we dicht bij elkaar mogen zitten."

„Mag vast niet," zei Jo. „Moet je net zoo'n drakepit als Fräulein hebben!"

Nu gingen ze allen de klasse binnen, waar ze al heel gauw gevolgd werden door de directrice en Fräulein, die samen bespraken welke plaatsen de meisjes zouden krijgen.

Daar stak Dien heel kordaat haar vinger in de lucht.

„Wel Dien?" vroeg de Directrice.

„We zouden zoo graag dicht bij elkaar zitten, juffrouw Schoevers. Toe, mag het alstublieft?"

De directrice keek bedenkelijk. „Ik vrees, dat jullie samen gaat babbelen en onoplettend zult zijn."

„We zullen heusch rustig zijn," verzekerde Dien. „Toe, probeert u het maar eens."

„Nu," zei de Directrice, die in een milde

stemming was. „Dan zullen we jullie je zin maar eens geven, maar denk er aan, zoodra je een van allen reden tot klagen geeft, verander ik de plaatsen."

„Hoera!" gilde Jo, die in zulk een feeststemming was, dat ze vergat waar ze zich bevond.

De directrice glimlachte even, maar zei er verder niets van.

En zoo kwamen de meisjes dicht bij elkaar te zitten, Jo en Dien, die al lang vlak naast elkaar zaten, kregen als buurmeisjes Dé en Tine, als voor en achter-buur Willy en Ada.

Gedachtig aan de woorden van de Directrice, deden allen haar best, zoo rustig mogelijk te zijn, hetgeen vooral voor Tine een zeer moeilijke taak was.

Het was bijna op het einde van het lesuur, toen Tine zich plotseling herinnerde, dat ze bonbons had meegenomen, om hun eersten dag op school te vieren.

Uit de „zalige doos" die ze van een der broers had meegekregen, had ze voor elk der clubgenooten een „fijne gevulde" meegenomen.

Wacht even, ze zou ze netjes in papiertjes doen en ze dan in hun handen zien te spelen.

Zacht scheurde ze een blaadje uit haar cahier, verdeelde dit in kleine stukjes en pakte daarin voorzichtig de zoete lekkernij.

„Jo," fluisterde ze zacht, terwijl ze tersluiks naar Fräulein keek.

Jo keek op, vroeg met haar wenkbrauwen wat ze wilde.

„Pak aan," zei Tine, en handig gooide ze haar de bonbon toe.

Jo maakte onder haar kastje het papiertje los en zag tot haar vreugde de verleidelijke bonbon.

Fijn, wees ze, met een handbeweging.

„Geef even aan Dien en Dé door," fluisterde Tine weer.

Jo keek angstig naar Fräulein, doch die merkte niets.

Weer vielen er twee bonbons in Jo's schoot, die handig naar Dien en Dé geloodst werden. Jo had nog net den tijd om „van Tine" te zeggen, toen Fräulein haar een beurt gaf.

Nu werden Tilly en Ada door Tine bedeeld. Ada, die dol op lekkers was, had niet de kracht met snoepen te wachten tot het lesuur om was, maar stopte gretig de heerlijke bonbon in haar mond. 't Was een bizonder lekkere, zoo een met van dat plakkerige goedje van binnen, wat zoo lastig uit je kiezen en tanden te verwijderen is.

Ada zat met half gesloten oogen van genot, zalig te sabbelen.

„Ada, Welche Präpositionen regieren den Dativ?"

Ada schrok op. Jakkes, daar zat me dat plakkerige ding net tusschen haar kiezen. Ze deed

wanhopige pogingen het met haar tong los te krijgen, doch het mocht haar niet gelukken.

„Nun", zei Fräulein, een beetje ongeduldig.

„Bit, bach, bei," hakkelde Ada, die door de prop tusschen haar kiezen met geen mogelijkheid een „m" of „n" kon zeggen.

Plotseling gierde Tine het uit.

„Ze heeft dat noga-blokje tusschen haar kiezen," riep ze tegen Jo.

Jo keek angstig naar Fräulein, deed onmenschelijke pogingen om haar lachen in te houden. 't Was ook zoo'n potsierlijk gezicht, Ada met haar tong te zien werken, om die kleverige massa weg te krijgen.

Fräulein was ziedend. Met groote passen liep ze naar Ada toe en vroeg wat dat te beteekenen had.

„Ich habe mich erkältet und nun musz ich Tröpfchen essen," zei Ada, op een toon of ze gezwollen amandelen had.

„Infamer Lüge!" barstte Fräulein uit. „Ist kein Tröpfchen, ist Chokolade."

Fräuleins reuk-organen waren blijkbaar in de beste conditie.

En nu moest Ada vertellen hoe ze aan die chocolade kwam.

Ada keek hulpeloos rond, wilde Tine niet verraden. Doch deze, zich kostelijk amuseerend, zei met het leukste gezicht ter wereld:

„Van mij gekregen, Fräulein."

„Hoe kom je daaraan?" vroeg Fräulein scherp.

„Van me boewetje Gewwitje gekwegen," zei Tine overmoedig.

„Wat zeg je?" vroeg Fräulein woedend.

„Een cadeau van mijn broeder Gerrit," zei Tine op deftigen toon.

„Jij durft! Voor den eersten dag op school en dan zóó ongemanierd en brutaal! Je blijft allebei na vieren strafwerk voor me maken en je wordt verplaatst. *Ik* wist wel, dat 't niet zou gaan, jullie daar bij elkaar."

„Hu, stuk sjagrijn!" mompelde Dien.

Het lesuur was om en Fräulein verdween, nòg zuurder, dan ze gekomen was.

Het volgende uur hadden ze rekenles van de Directrice.

„Laten we nu toch rustig zijn," zei Jo smeekend. „Zoo lam, dat we nu niet meer bij elkaar kunnen zitten, als we erg ons best doen laat ze de straf misschien niet gelden."

„Zuurdeesem zal haar wel ingelicht hebben," zei Dien.

De Directrice kwam binnen en direct was er volledige rust.

Ze had een aangename manier van lesgeven, zorgde ervoor, dat de rekenles nooit droog werd en dit stelden haar leerlingen zeer op prijs. Bij de lessen van juffrouw Schoevers was altijd hun volle belangstelling en het was wel een der rustigste lesuren.

Alleen Tine was het onmogelijk haar aandacht bij de les te bepalen. Kauwend op haar penhouder keek het kind door de ramen naar buiten. Ze kon vanaf haar plaats net het groote grasveld zien, waar ze in het vrije kwartier naar hartelust mochten draven.

Hè, wat zalig scheen de zon op het gras, 't leek wel een fluweelen tapijt. Nu thuis te zijn, in dien heerlijken tuin, of stoeien met Juno, haar lieve groote colley! Zou hij het eenzaam hebben zonder het vrouwtje? Zou Ed wel goed voor hem zorgen, hij had het haar zoo vast beloofd.

En Nedjed, het schattige paard, dat vader's koetsje reed. Zou hij haar klontjes niet missen? Kon ze nu maar even over z'n lieven kop streelen.

Kijk, twee witte vlindertjes! Wat vliegen ze elkaar vlug na.

En plotseling ziet Tine weer haar groote, mooie wei, waar ze de vlindertjes achterna danste en Juno in dartele sprongen achter het vrouwtje aanholde.

En zóó machtig was de herinnering aan al dit vrije, zonnige in het ouderlijke huis, dat het anders zoo luchthartige kind, haar tegenwoordige omgeving vergetend, met het blonde kopje voorover op de bank viel en wanhopig begon te snikken.

Het gaf een heele consternatie in de klasse.

Juffrouw Schoevers, die juist bezig was een som op het bord te schrijven, hield plotseling op en begaf zich met vluggen tred naar het snikkende kind en terwijl ze haar kopje trachtte op te richten zei ze op zachten toon:

„Wat scheelt er aan, kindje?"

Het blonde kopje zonk weer op de bank, de mooie, lange krullen bedekten het geheele gelaat.

„Kom Tine, vertel me nu eens waarom je zoo verdrietig bent," vroeg weer de Directrice.

„Ik verlang zoo naar huis," klonk het gedempt van onder de blonde lokkenmassa.

Het was zoo roerend, die op beverigen toon uitgesproken woorden dat allen er van onder den indruk kwamen en wel vooral de nieuwelingen.

De Directrice sloeg haar arm om Tine's schoudertjes en zei op hartelijken toon:

„Dat is ook best te begrijpen, Tinelief, en vooral vandaag, nu alles er buiten zoo vroolijk en blij uitziet."

Het kopje ging ineens omhoog en Tine's betraande oogen keken juffrouw Schoevers dankbaar aan.

„Ja, dat is het ook juist," ze ze nog na-snikkend. „'t Is nu zoo prachtig bij ons."

„En nu werd het je ineens te machtig niet waar, kindje, en moest je eens even uithuilen. Nu, dat is héél best en dat voelen we allen met je mee.

Weet je wat, ga je nu eens even frisch wasschen en dan ga je maar een kwartiertje op het grasveld liggen. Als je dan weer terugkomt is alles veel gemakkelijker te dragen."

Met een bemoedigend drukje op haar arm, schoof de Directrice Tine de bank uit en deze haastte zich met een verlicht en dankbaar gemoed naar buiten.

Er was niet één meisje in de klasse, dat niet met een warmen blik in de oogen de Directrice aankeek toen ze weer haar plaats voor de klasse innam.

En er werd dien morgen gewerkt als bijna nog nooit.

Toen het clubje om twaalf uur naar huis ging, was het een vechten wie naast Tine zou loopen. 't Was alsof ze allen voelden, dat ze haar wat moesten helpen.

En 't was Tine vreemd te moede, toen ze zag, hoe allen zich beijverden om haar te troosten. Hoe weinig had zij zich tot nog toe bekommerd om anderen. En als een bliksemstraal schoot plotseling de gedachte door haar hoofdje, hoe ze op een der eerste avonden van hun verblijf bij mevrouw Cortelingen, Dé in haar bed zacht had hooren snikken. Ze had er wel even over gedacht Dé te vragen wat haar scheelde, maar het bed was zoo lekker warm en ze had erge slaap.... Ze vond zich nu een akelig, zelfzuchtig schepsel en nam zich voor bij een

volgende gelegenheid een voorbeeld te nemen aan haar clubgenootjes.

Zoo had die eerste dag op school in Tine's hart een zaadje gelegd, dat zeker goed ontkiemen zou.

HOE DÉ'S VERJAARDAG GEVIERD WERD

Het was Dé's verjaardag.

Mevrouw Cortelingen, die alle jaardagen van haar pleegkinderen nauwkeurig genoteerd had, wist de meisjes bijtijds aan dien dag te herinneren en besloten werd, Dé gezamelijk een cadeautje te geven.

Dien en Jo, die zich heelemaal aangesloten hadden bij het aardige meisjesclubje, hadden verzocht ook haar aandeel te mogen bijdragen en nu was besloten Dé een „boei" te geven.

Tine was op het idee gekomen, doordat Dé haar armband altijd zoozeer bewonderde.

De heele club, behalve Dé, die door Jo's moeder verzocht was haar wat gezelschap te komen houden, was er met mevrouw Cortelingen op uit getrokken en na lang wikken en wegen was tot den aankoop van een „dot van een boei" besloten.

Mevrouw had ter eere van Dé's verjaardag Jo en Dien te dineeren gevraagd, terwijl de twee „buurheeren," zooals de meisjes Rob en Loe noemden, een invitatie kregen om den avond door hun tegenwoordigheid op te luisteren.

Wat er op dien avond zou gebeuren, daarvan liet mevrouw niets los en 't was voor de meisjes al net zoo'n verrassing als voor de jarige zelve.

En nu was dan de gewichtige dag aangebroken en werd de niets kwaads vermoedende Dé wakker geschud door Tine, die met een „reuzen-blomket" voor haar bed stond.

„Hé, jarige Job, zou je niet eens wakker worden!" toeterde Tine aan haar oor. „Ik sta al 'n half uur met m'n blomket en me heilwensch aan je bed te bengelen."

„Hè, laat me met rust," geeuwde Dé slaperig. „Wat is er aan de hand?"

„Och, mormel, je bent jarig, weet je dát nou niet eens."

„O ja!" zei Dé lusteloos. Maar toen ze goed wakker geworden, Tine's stralende kopje boven de bouquet zag uitkomen, ging ze opeens rechtop zitten en zei hartelijk:

„Wat schattig van je, Tine."

„En veel geluk hoor!" zei Tine, terwijl ze haar een hartelijken kus gaf.

„Ik ook Dé filsjeteeren," klonk een stemmetje in den gang en stapperdestap, kwam Nettie aangeloopen.

Het kleine ding klauterde op Dé's bed en verstikte haar half in een warme omhelzing.

„Ik heb wat meegebracht ook," zei ze trotsch en haalde uit het zakje van haar schort een klein pakje.

„Uitpakken, Dé!" beval ze.

Dé maakte met veel gewicht het pakje open en haalde er een aardigen, kralen ketting uit.

„Moet je om je hals doen," lichtte Nettie haar in.

„O, ja, dottekop," zei Dé, terwijl ze haar knuffelde. „Ik dacht, dat ie om m'n kleine teentje moest."

Nettie schaterde van pret en riep maar: „Om Dé d'r kleine teentje!"

Een gestommel op den gang wekte echter eensklaps haar aandacht en terwijl ze op het bed begon rond te springen riep ze:

„O, daar komen ze, daar komen ze!"

„Zie ze daar gaan, met angstig gebaar, wat zal er toch gebeuren?" zong Tine uit haar bed.

Dé, heel nieuwsgierig, ging rechtop zitten. Het geschuifel van voetstappen kwam naderbij. Drie harde kloppen op de deur en binnen kwamen alle meisjes in hun nachtjaponnen, met kleurige ceintuurs van vloeipapier om en op hun hoofden kransjes van madeliefjes.

Annie, die vooropliep, droeg een rood fluweelen kussen, waarop een doosje stond.

Voor Dé's bed bleef deze potsierlijke optocht

staan. Toen liet Annie zich op één knie vallen en bood Dé het huldeblijk op het fluweelen kussen aan.

Met veel waardigheid nam Dé het geschenk in ontvangst, opende plechtig het doosje en:

„O, kinderen!" riep ze verheugd. „Een boei! Wat ben ik dáár blij mee!"

't Was een waar genot Dé's gelukkig gezichtje te zien. Direct moest de boei om haar bruine polsje gedaan en allen bewonderden hem om 't hardst.

„Zeg Dé" zei Annie, „Jo en Dien hebben er ook aan meegegeven, maar die konden natuurlijk niet zoo vroeg van de partij zijn."

„Dát zal je geleerd worden," klonk een vroolijke stem in de deur, en binnen stormden Jo en Dien, ieder gewapend met een beeldige bouquet bloemen.

„O, wat eenig, wat leuk!" riepen ze allen door elkaar.

„Hoe konden jullie zoo vroeg binnen komen?" informeerde Meta belangstellend.

„Juf was in 't geheim en die heeft ons binnen gelaten," zei Jo.

„Ik stond al om zeven uur bij Jo op de stoep," lachte Dien. „'t Was gewoon eenig, zoo vroeg 's morgens op straat."

„Zeg Dé," riep Tine uit het andere bed. „Wat ben je stil."

„Ik had nog nooit zoo'n verjaardag," zei

Dé zacht. „Tante vergat het wel eens heelemaal."

Ze werden er allen stil van. Stel je voor, in een vreemd land te zijn en dan niet eens je verjaardag te vieren!

Het heele troepje ging op Dé's bed zitten en trachtte haar onder vroolijk babbelen af te leiden.

Daar kwam Juf binnen.

„Heeft iemand mijn kleine Nettie ook gezien?" vroeg ze.

Nettie kroop zoo vlug als een aapje bij Dé onder dek.

„Neen Juf," lachte Dé. „We hebben niets gezien. Ze is al lang weg."

„Dan zal ik ze wel eens zoeken" zei Juf en kwam met groote passen op Dé's bed af.

„Vooruit, jullie allemaal er af," en onder worstelen en pretmaken trok ze een voor een de meisjes van het bed, die zich direct op den rand van Tine's bed lieten neerploffen.

„Eerst jou gelukwenschen Dé," zei Juf en ze gaf haar een hartelijke kus. „Kijk es, Dé, hier heb ik wat voor je, ik hoop, dat 't naar je zin is," en Juf overhandigde haar een pakje.

„Ik ook kijken," klonk een gedempt stemmetje onder het dek vandaan.

„Ha!" riep Juf. „Daar hebben we de wegloopster." En nu werd Nettie onder gejuich van allen uit het bed getild en meegenomen naar haar eigen kamer.

Dé ontpakte een keurig kopje en schoteltje waar ze erg mee in haar schik was.

„Vooruit Dien," zei Jo. „Mee naar huis, we moeten nog ontbijten. Dol, Dien eet vanmorgen bij ons."

„En jullie allemaal de kamer af," commandeerde Tine. „We moeten ons aankleeden, anders komen we te laat aan het ontbijt."

Nu gingen alle nachtjaponnen naar hun eigen kamers en stapten Dé en Tine vlug hun bedden uit.

Toen Dé de eetkamer binnen wilde gaan, schoot plotseling Mevrouw Cortelingen uit het kleine zijkamertje, waar ze vaak zat te schrijven en riep Dé binnen.

Terwijl ze haar met een hartelijken kus gelukwenschte zei ze op innig lieven toon:

„Kijk es, lieve Dé, ik wist geen beter cadeautje voor je te bedenken dan dit, ik hoop, dat 't naar je zin is."

Dé maakte het tamelijk groote pak haastig open en daar zag ze het levensgroot portret van haar eerste, onvergetelijke Moedertje.

Dé's groote, donkere oogen vulden zich met tranen. Ze kon geen woorden vinden om mevrouw te danken, maar sloeg de armen om haar hals en gaf haar een kus waaruit al haar dankbaarheid sprak.

„Ik vond 't zoo jammer, kindje, dat je maar zoo'n klein portretje van Moeder had, daarom liet ik het vergrooten."

„'t Is zoo heerlijk," zei Dé. „Nu kan ik Moeders portret boven mijn bed hangen. Wat is 't toch lief van U."

„Och kind, ik weet het beste, wat het is, iemand te verliezen die je zoo heel dierbaar is, dan doen de herinnering en de portretten zoo veel goed."

„U heeft tenminste Uw kleine schat nog over," zei Dé op een toon die Mevrouw door 't hart drong. „Ik heb niets meer."

„En Vader dan?" zei Mevrouw verwonderd.

„Vader!" zei Dé bitter. „Die heeft z'n mooie, jonge vrouw en z'n eigen kind is vergeten."

„Liefje," zei mevrouw verschrikt. „Is dat wel zoo? Is 't geen ijverzucht op je tweede moeder die je zoo doet spreken."

„Neen mevrouw, heusch niet. Ik heb getracht toen de nieuwe mama kwam, lief en hartelijk voor haar te zijn, maar ze heeft me door koelheid van zich afgestooten en zij, zij was jaloersch van het greintje liefde, dat Vader mij nog betoonde.

Vader werd hoe langer hoe koeler tegen me, ik kreeg zelfs geen kus meer van hem en toen Mama er een half jaar was, werd ik naar Holland gestuurd, naar een tante, die het zwarte kind eng vond en me koel en onhartelijk behandelde.

Pas bij U heb ik weer hartelijkheid en liefde gekregen. O, ik ben zóó blij, dat ik bij u ben en

ik hou zooveel van u en Nettie en van allemaal hier."

„Lieve, lieve Dé," zei mevrouw ontroerd en trok het meisje naar zich toe. „Ben je daarom zoo vaak stil en neerslachtig?"

„Ja mevrouw, dan wordt het me te machtig en kán ik niet met de anderen mee doen. Vooral als ze prettige brieven van thuis krijgen, dan ben ik leelijk jaloersch, daar schaam ik me wel voor, maar ik kan 't niet verkroppen."

„Heb je geen verjaarsbrief van Vader ontvangen? Gisteren was er toch post voor je."

„Een brief van m'n nichtje uit Arnhem, mevrouw. Vader denkt er niet aan."

Mevrouw zei niets, maar drukte vast het bruine handje.

„Kom liefje, laten we gaan ontbijten, anders komen jullie te laat op school. En we zullen veel met elkaar praten, als er oogenblikken van moedeloosheid zijn, dan kom je maar bij me en gaan we samen de lichtpuntjes opzoeken."

„Graag mevrouw," zei Dé geroerd. Toen gingen ze arm in arm naar de eetkamer.

Ook daar was een echte feeststemming. Dé's stoel was versierd met groen en bloemen en op tafel, vlak bij haar bord stond de mooie bouquet van Tine.

Maar niets haalde bij den avond. Dát was het glanspunt.

Toen na afloop van het middagmaal, dat in-

genoegelijk was geweest, de twee buur-heeren verschenen, werden die twee al gauw in beslag genomen door mevrouw, die ze meevoerde naar den tuin en daar een bespreking met ze hield.

Toen het tweetal weer binnen kwam, zag 't er geheimzinnig en gewichtig uit. Natuurlijk werden ze bestormd met vragen, maar ze lieten niets los en Rob zei op plechtigen toon:

„We hebben niets gezien, we hebben niets gehoord!"

Waarna hij door de jongedames uitgescholden werd voor naarling, saai-piet en meer mooie benamingen waar hij zich echter niets van aantrok.

Mevrouw kwam weer binnen en nu werden er allerlei aardige spelletjes gedaan.

En daartusschen door was Juf maar steeds aan het limonade presenteeren met van die gezellige, kleine taartjes in papieren bakjes.

„Hè, mevrouw," vroeg Tine. „Mogen we de stoelendans doen? Dat is zoo eenig."

„Ja zeker," zei mevrouw. „En ik loof een prijsje uit, voor wie den laatsten stoel kan bemachtigen."

Dit gaf een algemeen gejuich.

„Nu moeten jullie even helpen het kleed opnemen," zei juf.

Alle handen waren bereid te helpen, maar de buurheeren konden dat zaakje alleen wel af en handig sloegen zij het zware kleed in elkaar.

Nu werden de stoelen klaar gezet en nam mevrouw plaats aan de piano. Luchtigjes speelde ze de eerste maten van een wals en het heele troepje liep in wals-tempo om de stoelen heen.

Stop! zei de piano en onder gelach en gejuich trachtte ieder een plaatsje te bemachtigen.

Meta was de eerste die afviel en zonder eenige bitterheid nam zij een stoel van het rijtje weg en ging er op zitten, terwijl ze vol belangstelling keek naar het gedraaf der anderen.

Mevrouw speelde zoo heerlijk bedriegelijk, telkens zoo'n paar heel zachte maten, waarbij ze dachten, dat 't uit was, dan vlogen ze holderdebolder naar de stoelen, maar als ze merkten, dat de piano niet zweeg, liepen ze weer haastig door. Dit gaf telkens een vermakelijke verwarring.

En nu was de laatste stoel over en kampten Dé en Annie om het bezit ervan.

Langzaam, tergend langzaam speelde de piano en telkens pakte een hand de stoel vast, zoodat die met het tweetal door de kamer schoof.

Daar zweeg de piano plotseling.

„Dé, Dé, maak dat je erbij komt" gilden de meisjes, die vonden, dat het de jarige Job toekwam de prijs te winnen.

Maar Annie klemde zich aan Dé vast, en deze die meende de plaats al in haar bezit te hebben, struikelde in haar haast, rolde languit op den grond, met Annie boven op haar.

Toen kwam er geen einde aan het gejoel. Allebei krabbelden ze weer op, bonkten gelijktijdig op den stoel neer en zaten daar zoo te lachen, dat de tranen ze over de oogen liepen.

„Dat mag niet, over doen, over doen," riepen ze allen door elkaar.

Maar het tweetal, moe van het hollen, bleef als zoutzakken zitten. Mevrouw die eindelijk van het lachen bekomen was, haalde een rol chocolade te voorschijn en zei:

„Ik vind, dat de twee kampvechtsters de rol maar samen moesten deelen, 't was zóó'n harde strijd voor ze, ze hebben 't wèl verdiend."

Daar hadden ze allen vrede mee.

Maar Dé en Annie, die den prijs dankbaar aanvaardden, waren van meening, dat de fijne rol tot nut van 't algemeen gebruikt moest worden en direct begonnen zij gul rond te deelen

„Zoo, nu gaan jullie allemaal rustig zitten en zullen juf en ik nog eens inschenken," zei mevrouw.

Allen gingen genoegelijk om de tafel zitten en er werd besloten nu een rustig spelletje te doen.

„Wat zouden jullie zeggen van spreekwoorden raden?" vroeg juf.

Dat vonden ze allen best en Loe werd verzocht er dan maar uit te gaan.

Na lang heen en weer praten werd besloten het spreekwoord „doe wel en zie niet om" te nemen.

„Nu kan Loe binnenkomen," zei juf.

„Ik zal hem wel even roepen," zei Rob en verliet de kamer.

Juf liet ieder nog eens goed het woord herhalen, dat in een zin verwerkt moest worden en toen bleven ze wachten tot de jongens terug zouden komen.

„Hij is zeker ver weg," lachte Jo. „'t Duurt zoo lang."

Maar al wie er kwam, geen Loe en Rob.

„Hè, waar blijven ze nu," riepen de meisjes ongeduldig.

„Ik zal wel eens even gaan kijken," zei juf. „Ze halen bepaald kattekwaad uit."

En weg ging juf. Maar ook juf kwam niet terug en de meisjes trappelden van ongeduld.

„Bah, wat een flauwe bak," zei Dien. „Net wat voor die spoken van jongens."

Tsjieeeeet! gilde er eensklaps iets buiten uit den donkeren tuin op en toen: poef, poef, poef!

Ze schrokken ervan en holden allen naar den tuinkamer.

En toen begrepen ze het.

De tuin, die geheel versierd was met kleurige lampions, als door onzichtbare handen daar neergehangen, zag er sprookjesachtig uit.

En telkens weer stegen er vuurpijlen omhoog, die sissend en knetterend naar beneden daalden en overal fonkelende gouden sterretjes neerstrooiden.

„O, wat beeldig! wat schattig!" riepen de meisjes in koor.

En er kwamen zevenklappers en aardige figuurtjes door de lucht zweven, in telkens verschillende kleuren van Bengaalsch licht.

't Was gewoon een sprookje.

Dé stond naast mevrouw, haar hand in mevrouw's hand geklemd. Stil stond ze te kijken naar het kleurenrijke schouwspel en kon geen woorden vinden om te zeggen *hoe* ze dit alles vond.

Maar toen de laatste pijl afgeschoten was, legde ze het lieve, donkere kopje op mevrouw's schouder en zei zacht aan haar oor:

„Dank u, moedertje."

De avond werd besloten met een dansje en toen gingen allen naar bed, blij-gelukkig over de in-gezellige viering van Dé's verjaardag.

ANGSTIGE UREN

„Meisjes," riep mevrouw uit de serre, naar de meisjes, die in den tuin gezellig bij elkaar zaten. „Zijn Annie en Meta bij jullie?"

„Neen mevrouw," riep Ada terug. „Die zijn immers met Willy naar zang."

„Maar ze hadden al lang terug kunnen zijn," zei mevrouw terwijl ze den tuin inliep. „Om drie uur is de les geëindigd en 't is nu al vier. Ik begrijp er niets van."

Willen we eens even den weg op gaan kijken?" vroeg Dé, die zag, dat mevrouw ongerust was.

„Ja, doen jullie dat, misschien zie je ze aankomen."

De meisjes verlieten hun rustig plekje en liepen den weg op. Maar al gauw kwamen ze terug, en er was niets van het drietal te zien.

„Nu," zei Tine kalm, terwijl ze haar gezellige plaatsje weer innam, „ze zullen niet in zeven slooten tegelijk geloopen zijn."

„Neen," zei mevrouw lachend. „Daar ben ik ook niet bang voor. Maar, ik houd van regel, de meisjes hooren op tijd terug te zijn. En Annie en Meta zijn zulke vreeselijke robbedoesen, wie weet, wat ze uithalen."

„Nu ze zullen voor vijf uur wel thuis zijn," lachte Ada. „Hun hongerige magen zullen 't zeker niet langer uithouden."

Allen begonnen te lachen, want 't was van algemeene bekendheid hoe hongerig de tweelingen altijd waren en ze werden dan ook altijd door de anderen geplaagd met haar doorloopenden eetlust.

't Werd echter vijf uur en nòg was het drietal niet thuis.

„Ik zal eens naar de muziekschool gaan," zei juf. „Misschien zijn ze wel heelemaal niet op zang geweest."

„Ja, doet u dat," zei mevrouw, die hoe langer hoe ongeruster werd.

„Ik begrijp niet, waar dat vee zit," zei Tine zacht tegen Dé.

Daar kwam juf terug. Ja, de meisjes waren op zang geweest en mijnheer had ze met nog eenige meisjes van den zang-cursus weg zien gaan.

„Dan maar weer even rustig afwachten," zei mevrouw, die zich kalm hield voor de meisjes, maar inwendig lang niet kalm was.

„Wil ik nog maar even wachten met tafeldekken?" vroeg Dé die de weekbeurt had.

„Neen ” zei mevrouw. „We gaan op tijd eten.”

Het was een stille gedrukte maaltijd en telkens dwaalden de blikken af, naar de klok, die onverbiddellijk steeds later wees.

Toen de maaltijd afgeloopen was, zei mevrouw: „Meisjes, jullie gaat je huiswerk maken, ik ga op de fiets den omtrek rond en als ik ze niet vind of iemand ontmoet die ze gezien heeft, ga in het bosch in, misschien zijn ze daarheen gegaan en verdwaald.”

„Laat ik met u meegaan, mevrouw,” zei Juf, die 't niets prettig vond, mevrouw alleen op zoek te laten gaan.

„Neen, dan zijn de meisjes zoo alleen en Nettie moet toch ook op tijd naar bed.”

„Mag ik daar voor zorgen?” vroeg Dé, terwijl ze haar arm om mevrouw heen sloeg.

„Ja, dat is goed, kindje,” zei ze, terwijl ze Dé over 't hoofd streek. „En zorg je er ook voor, dat allen rustig blijven werken?”

„Daar zorgen we wel zelf voor,” zei Tine hartelijk. „Gaat u maar rustig heen, we zullen niets doen wat u niet goed vindt.”

„Dat weet ik ” zei mevrouw, terwijl ze een liefdevollen blik wierp op de drie meisjes.

„Mag ik thee schenken?” vroeg Ada. „Ik zal niet morsen.”

Mevrouw moest toch even lachen, want theeschenken was Ada's zwakke punt, daar ze altijd over de kopjes heen schonk.

„Goed, zorg jij dan voor de thee,” zei mevrouw en begaf zich met Juf op weg.

De meisjes zetten zich met bedrukte gezichten aan 't werk en Nettie liep van de een naar de ander om te vragen, waar de tweelingen en Willy nu toch bleven en of ze wel weer terug zouden komen.

„Misschien zijn ze wel door een stoute heks meegenomen,” zei ze, terwijl ze de angstige oogjes naar Dé ophief.

„Wel neen, kleine schat,” zei deze, terwijl ze het kind op schoot nam. „Heksen bestaan alleen maar in prentenboeken.”

„Behalve hiernaast in de keuken, daar zit er nog een,” zei Tine.

Nettie dacht even na, toen zei ze: „Ant is geen heks, ik krijg altijd een klontje suiker van haar.”

„Nu, dan ben jij in de gratie,” zei Ada.

Nu gingen ze weer allen rustig met werken door en Nettie schoof met haar stoeltje dicht naar Dé toe en speelde rustig met haar pop.

Oei, hoei! klonk plotseling een schelle kreet uit den tuin van de buren.

„Daar is Jo,” riep Tine, die haastig opstond. „Even hooren, wat ze wil.”

„Laten we maar allemaal even den tuin ingaan,” stelde Ada voor. „'t Is hier vanavond zoo vreemd.”

„Nu vooruit dan maar,” stemde Dé toe. „Dan werken we straks even harder door.”

„Zeg," riep Jo, terwijl haar ondeugend kopje over de heining keek. „Waar zitten jullie toch. 't Is zoo stil bij jullie!"

Toen vertelde Tine hoe allen in onrust waren over het wegblijven van de tweelingen en Willy.

Jo's vroolijk gezichtje betrok.

„Wat eng, zeg! Waar zouden ze zitten?"

„Ik vrees, dat ze verdwaald zijn," zei Dé.

„Als ze maar geen ongeluk overkomen is," zei Jo angstig.

„Toe, malle meid, jij maakt 't nu direct zoo heel erg," zei Ada, schijnbaar luchthartig.

„Waar hebben jullie 't over?" klonk een tweede stem vanuit der buren tuin en Rob's hoofd verscheen eveneens boven de schutting.

„Tsjonge!" zei deze gewichtig, toen hij het verhaal hoorde. „Dat ziet er leelijk uit, die zijn vast geweldig verdwaald. Maar weet je wat, ik ben toch klaar met m'n huiswerk, ik stap even op mijn fiets, haal Loe op en dan gaan we samen 't bosch in, misschien vinden we de verdoolden."

„Ja, da's best," vonden de meisjes eenparig.

Intusschen waren mijnheer en mevrouw Tervaart, die het verhaal van Rob hoorden, ook in den tuin gekomen.

Ze vonden 't ook een angstige geschiedenis en terwijl mijnheer besloot per fiets naar het naburige dorp te trekken, stelde mevrouw voor met Jo de meisjes gezelschap te komen houden.

Dit aanbod werd gretig aangenomen, want de meisjes voelden zich dien avond vreemd te moede.

Zoo zaten allen dan in angstig wachten bij elkaar, toen er plotseling gescheld werd.

Als door een electrischen schok bewogen rezen ze allen van hun stoelen op en holden den gang in.

Mevrouw Tervaart riep ze echter terug en verzocht ze weer rustig te gaan zitten.

Daar kwam het dienstmeisje binnen met een telegram. Ze overreikte het mevrouw Tervaart.

Deze weifelde even. Het telegram was aan mevrouw Cortelingen gericht.

Juist wilde ze, tot groote teleurstelling van de meisjes het telegram neerleggen, toen in de gang de stemmen van mevrouw Cortelingen en juf weerklonken. Met bedrukte gezichten kwamen beiden binnen. Ze hadden het geheele bosch doorkruist en niets gevonden.

„Misschien brengt dit telegram licht in de zaak," zei mevrouw Tervaart, het telegram aan mevrouw Cortelingen overreikende.

Deze scheurde het haastig open en las met een paar verbaasde oogen den inhoud.

„Daar begrijp ik niets van. Luister eens even, of ge er een van allen iets van snapt:

„Verdwaalde schapen veilig bij me, kom per eerstvolgende gelegenheid." Oom Wim.

„Oom Wim!" riepen ze allen door elkaar.
„Dat is m'n broer!" zei mevrouw Tervaart. „Hoe komen ze daar? Hij woont in H.... Daar begrijp ik niets van."
„Waar komt het telegram vandaan?" vroeg Juf.
„Da's waar, daar dachten we geen van allen aan," zei mevrouw, terwijl ze het telegram weer opnam.
„Uit B....! Dat is hier vlak bij, niet waar?"
„Nu, vlak bij," zei Jo. „Met de fiets is 't een anderhalf uur rijden.
Met de trein ben je er vlugger, maar er gaan haast geen treinen."
„Hoe komt oom Wim daar?" zei mevrouw Tervaart peinzend.
„Ja, hoe of waarom, dát is eigenlijk bijzaak," zei mevrouw Cortelingen, die zich honderd pond lichter voelde.
„'t Voornaamste is, dat de bengels nu veilig bij uw broer zijn."
Weer werd er gescheld.
„Daar zullen ze zijn!" riepen de meisjes.
Maar 't waren mijnheer Tervaart en de twee jongens, die elkaar op hun onderzoekingstocht waren tegen gekomen.
Ze kwamen, net als mevrouw en Juf, niet erg opgewekt binnen, doch toen ze de goede tijding hoorden, klaarden hun gezichten heelemaal op.

„Hebben jullie nu al eens nagezien met welken trein ze kunnen komen?" vroeg mijnheer.
„Och neen, daar hebben we in onze opwinding heelemaal niet aan gedacht," lachte mevrouw.
Mijnheer haalde het spoorboekje te voorschijn.
„Ze kunnen over een kwartier hier zijn," zei hij. „Het is de laatste trein die vandaar vertrekt. Komen ze dus daarmee niet, dan moeten ze met een andere gelegenheid komen, maar dat zou ik haast niet denken."
„Hè mevrouw," vleide Tine, „mogen we naar het station om ze te halen?"
„Neen Tineke, dát liever niet," zei mevrouw. „Jullie moogt wel opblijven tot ze er zijn, maar ik heb niet graag, dat er zoo'n heele optocht naar den trein gaat. En buitendien, we zouden er op die manier een heel pretje van maken en vergeten hoe 'n angst we hebben uitgestaan door die ondeugende kinderen."
„Mogen we hier even blijven wachten?" vroeg mevrouw Tervaart. „We zijn zoo nieuwsgierig naar de lotgevallen van het drietal?"
„Moet u dat nu vragen?" zei mevrouw Cortelingen hartelijk. „U weet toch wel, hoe prettig ik 't vind m'n buurtjes bij me te hebben."
„Daar hoor ik ze aankomen!" riep Jo. „Ik hoor Oom Wim's stem!"
En Jo had goed gehoord. Daar klonk reeds een bescheiden belletje door het huis.
„Is de familie in de tuinkamer?" vroeg

oom Wim's opgewekte stem. „Vooruit, verloren schapen, naar binnen!"

Maar de verloren schapen klemden zich in wanhoop aan oom Wim vast en durfden de kamer niet in.

„Laat me toch los, klitten!" riep deze kwasi-boos. „Ik ben zoo blij, dat ik jullie eindelijk kwijt raak en nu wil je me niet loslaten."

Met een flinken ruk scheurde hij zich los en duwde de meisjes de kamer in.

Daar stonden de drie zondaresjes, de kopjes heel laag op de borst gezonken en zacht snikkende.

Mevrouw Cortelingen ging naar ze toe, nam ze één voor één in haar armen en gaf ze een hartelijken kus.

En zoo in-moederlijk was ze in haar houding tegenover de drie meisjes, dat allen er door ontroerd werden en zelfs de luidruchtige oom Wim er stil van werd.

„En nu de ontknooping van het avontuur," zei mijnheer Tervaart, toen allen gezeten waren. „Jullie begrijpt, dat we allen branden van nieuwsgierigheid."

Willy keek smeekend naar oom Wim en ook de anders zoo dappere tweelingen zwegen.

„Zal ik 't verhaal dan maar doen?" vroeg deze, die medelijden met ze had en wel begreep, hoe moeilijk 't ze viel erover te spreken.

„Luistert dan, brave zielen.

De zang-cursus was geeindigd. De zon stond nog vrij hoog aan den hemel, het groen rook frisch, de vogels...."

„Hè oom, hou nou op," riep Jo. „Zoo komen we er nooit."

„Deze inleiding, klein uilskuiken, is noodig, om het gedrag van drie deserteurs te verontschuldigen. Ik ga dus voort. — De vogels dan, zongen hun mooie liedekens en Wil en de tweelingen bekoord door die heerlijke zomerweelde, gingen een eindje het bosch in.

Een klein eindje maar!

Het stond er vol bloemen en al heel gauw gingen de meisjes plukken, handen vol, allemaal bloemen voor mevrouw. Wat zou ze er blij mee zijn!

Al plukkende, vloog de tijd om. En toen Wil op haar horloge keek, was 't half vijf. De schrik sloeg ze om 't hart. Half vijf! en ze waren om drie uur van zang gekomen!

Met bedroefde gezichten aanvaardden ze den terugweg. Zoo dachten ze tenminste. Maar onbekend als ze in het groote bosch waren, namen ze juist den verkeerden weg, liepen steeds door, zoekend naar den weg die ze naar huis moest voeren, om eindelijk moe en wanhopig aan te komen in het naburige plaatsje B.

Dààr hoorden ze, dat ze bijna 1½ uur van hier verwijderd waren.

Men raadde ze aan met den trein terug te gaan, daar ze anders wellicht weer zouden verdwalen. Maar geen van drieën hadden ze geld op zak.

Toen zonk de moed ze in de schoenen. Ze liepen een eind de dorpsweg op en gingen aan den kant in het gras zitten. Drie, angstige, huilende meiskes.

Zoo vond ik ze, toen ik er op de fiets langs ging. Je moet weten, dat ik, ook al verlokt door het heerlijke zomerweer, midden in m'n werk een bevlieging kreeg om naar m'n lieve zus te peddelen.

Wat een gelukje, dat ik gehoor gaf aan die bevlieging.

Huilende meisjes wekken altijd mijn belangstelling op. Ik naderde dus het weenend klaverblad en kwam tot de ontdekking, dat ik die gezichtjes al eens meer gezien had.

De tweelingen hadden te veel tranen in de oogen om mijn lieflijk gelaat te herkennen, maar Wil, wier tranenvloed juist op d'r schoot was terecht gekomen, nam me eens even scherp op en zei met een snik: ,,Oom Wim."

Ik voelde me, hoor! Ik kreeg zoo heelemaal 't idee een beroemdheid te zijn. Waar je ook komt, in 't onmogelijkste nest, men kent je, oom Wim!! Jullie voelt 't, hè?

De tweelingen keken ook op en toen ze me in al mijn grootheid aanschouwden, hieven ze een vervaarlijk gebrul aan en onder huilen en snikken kreeg ik 't verhaal te hooren.

Goede raad was duur. Ik kon ze onmogelijk alle drie op step nemen. Toen deden we moeite een rijtuig te krijgen, echter zonder resultaat, de ,,peerden" waren op 't land.

Er zat niet anders op, dan rustig af te wachten tot er een trein zou verschijnen.

We hebben toen den tijd gekort met het eten van ,,taretjes" en 't drinken van thee.

In den trein heb ik een schoone rede voor ze klaargemaakt, waarin veel voorkwam van vergiffenis en verdoolde schapen, maar 't was ook alweer vergeefsche moeite. Ze hebben er niets van gezegd, wat jammer is, want 't was een schoone speech.

,,Jo", eindigde oom Wim z'n verslag, ,,geef me een glas water, want m'n keel is droog van het praten."

,,We hebben nog thee," zei Dé, terwijl ze haastig opstond. ,,Zal ik maar even inschenken, mevrouw?"

,,Neen kindje," zei mevrouw lachend. ,,We zullen oom Wims onschatbare diensten beklinken met wat anders dan thee."

Vlug haalden Mevrouw en Juf nu glazen te voorschijn en werd er voor de heeren een glas wijn, voor de dames en de meisjes limonade ingeschonken.

„Zoo meisjes," zei mevrouw, toen de glazen leeg waren. „Nu allemaal vlug naar bed."

De meisjes dachten allen, dat mevrouw nog wel iets zou zeggen tegen de tweelingen en Wil, maar mevrouw zei niets. Ze wist immers wel, dat ze genoeg gestraft waren en het gebeurde een flinke les was geweest.

IN CASA BIANCA

Het was midden zomer.

De vacantie was begonnen. Behalve Dé, zouden alle meisjes naar huis gaan, zelfs Willy, wier moeder en vader nu eens geen buitenlandsche reis gingen maken.

Ze hadden echter allen gevraagd vóór ze naar huis gingen, nog een paar daagjes bij mevrouw te mogen blijven en volgaarne had mevrouw hierin toegestemd.

Er waren allerlei plannen gemaakt voor die daagjes en er was beraadslaagd met de buren om die dagen zooveel mogelijk gezamelijk door te brengen. Allerlei heerlijke dingen stonden er op het feest-programma, o. a. een pic-nic in het bosch, een fietstocht naar een naburige badplaats en meerdere pretjes.

Maar 't heerlijkst van alles was wel de invitatie van oom Wim, om met „het heele

hussie" hem te komen bezoeken in z'n zomerhol.

Oom Wim bewoonde 's zomers een aardig houten huisje, dat midden in het bosch stond. Jo en Rob hadden er al zooveel van verteld, dat ze er allen naar haakten om Oom Wim in z'n buitenverblijf te zien.

Eindelijk was de lang verwachte dag dan aangebroken.

„Dé!" jubelde Tine. „Kijk toch eens wat een zalig weer."

„Wat treffen we het," zei Dé. „Wat zal het mooi zijn in 't bosch van Oom Wim."

„'t Bosch van Oom Wim!" gierde Tine. „Mocht ie willen, zeg!"

Van alle kanten hoorde men nu blije uitroepen door de gang weerklinken en de meisjes liepen naar elkaars kamers over om elkaar te raadplegen in de toilet-kwesties.

„Wij doen onze witte jurken aan," riepen de tweelingen.

„Zeg, laten we allemaal wit aandoen," riep Tine.

„Mijn witte is vuil," schreeuwde Willy terug.

„Geeft niks, schaap, doe je er een van mij aan," riep Tine, die zoo ruim voorzien was van jurken, dat ze altijd helpen kon als er een in nood was.

„Wat doen jullie voor strikken in je haar?" informeerde Ada.

„Witte!" riepen de tweelingen. „En we doen ook witte kousen en schoenen aan."

„Wat zal 't eenig staan al dat wit," toeterde Wil door den muur.

„Oom Wim maakt er vast een schets van," spotte Tine. „Studie in wit!!!"

Daar kwam Juf met Nettie aangestapt.

„Kijk eens," zei Dé, terwijl ze het kind naar zich toetrok. „De kleine dot ook al in 't wit, wat schattig!"

„We hoorden zóó over wit praten," lachte Juf, „dat we besloten Nettie in jullie kleur te steken."

„Wat ben je mooi, Dé," bewonderde Nettie, terwijl ze met groote oogen naar Dé's lieve figuurtje keek, dat er in de linnen rok en blouse zoo bekoorlijk uitzag.

„Ja," plaagde Tine. „Dé is je reinste „study in black and white".

„Tine is ook mooi," zei Nettie, die zeker bang was Tine te kort te doen.

„Kind, maak me niet ijdel," dolde Tine. „'t Zou zoo jammer zijn, want er is geen haar kwaad aan me."

„Poeh! 't stuift hier," lachte Juf.

„Ga maar gauw mee, Nettie. En jullie voortmaken, meisjes, over een half uur moeten we op stap."

Ze kwamen allen op tijd aan de ontbijttafel en 't was dien morgen tegen den regel in, een gepraat en gelach aan tafel, waaraan door Mevrouw en Juf net zoo hard werd meegedaan.

't Was ook onmogelijk, de uitbundige pret van de meisjes te keeren.

„Hallo!" riep een stem uit de burentuin. „Zijn jullie al klaar?"

't Was Jo, die als een wit vlindertje over de heining keek.

„We zijn net klaar," riepen de meisjes.

„Komen jullie ons halen?"

„Ja, Dien en Loe zijn er ook al. We komen direct."

En even daarna kwamen de buren al aangestapt. Vooraan Jo en Dien, allebei in gezellige witte jurken, dan Rob en Loe in leuke linnen sportpakken en daarachter Mijnheer en Mevrouw Tervaart.

„Alles klaar?" galmde mijnheers stem door de gang.

„Present, majoor!" lachte Mevrouw Cortelingen.

En daar kwamen al de witjes 't huis al uit, gevolgd door Mevrouw met Juf en Nettie.

't Was een heele karavaan die zich nu op weg naar het station begaf en menigeen oogde het vroolijke troepje na.

„We kunnen niet eens allemaal bij elkaar zitten," zei Rob.

„Daar hebben we op gerekend," zei Mijnheer. „De jonkies gaan bij elkaar in een coupé en de ouwetjes in een andere met Nettie, die we veiligsheidshalve maar bij ons zullen nemen."

„Wat echt," vonden ze allemaal.

„We zullen heel zoet zijn," zei Tine.

„Jij vooral, ondeugd," spotte mijnheer.

„Nu, we zitten in een coupé naast jullie en als je 't te bont maakt, kom ik er wel eens orde onder houden."

Ze kwamen in een trein waarin wagens met wandelgangen te zitten en dat gaf natuurlijk weer aanleiding tot allerlei grapjes. Telkens werden er wederzijdsche bezoeken gebracht, en zelfs werden er tweestemmige liederen gezongen, waarbij de coupé der „ouwetjes" natuurlijk de tweede stem had.

Op die manier duurde de reis maar heel kort en toen men het station te H. naderde, klonk uit aller mond een verbaasd: „Zijn we er al?"

Rob stak zijn hoofd uit het portierraampje en keek het perron langs.

„Daar staat ie!" galmde hij luidkeels door de coupé's.

Een algemeen geschreeuw van „daar staat Oom Wim" volgde hierop en weldra zag men het blonde hoofd van bovengenoemden heer voor het portierraampje verschijnen.

Toen de twee coupé's „uitgeladen" waren en het heele vroolijke troepje bijeen stond, kon Oom Wim niet nalaten te zeggen:

„Welk een zomer-weelde! Altemaal witte kapelletjes."

„Hè, ja!" zei Mijnheer Tervaart, terwijl hij

met een bloemzoet mondje z'n jaspandjes naar mekaar toetrok.

„Mal Vadertje!" gierde Jo, terwijl ze hem even duchtig knuffelde.

Het geheele gezelschap kuierde nu in een gematigd gangetje het perron af.

„Is het ver hier vandaan?" vroeg Ada, die evenals de anderen brandde van nieuwsgierigheid om het huisje van Oom Wim te zien.

„Ongeveer drie kwartier loopen, hè, Oom?" zei Jo.

„Ja, als we flink aanstappen wel, Job!"

Nu kwamen ze allen het stationsgebouw uit.

„O, kijk eens," riep Tine. „Wat een leuke versierde rijtuigen!"

En inderdaad stonden vóór het station twee groote brikken, geheel versierd met teer groen en mooie bloemen.

't Zag er allerfeestelijkst uit.

„Instappen dames en heeren," noodigde oom Wim uit.

„Is dat voor ons?" vroeg Mevrouw Tervaart verrast. „Maar jongen...."

„Niet knorren, Kit," zei Oom Wim op z'n liefste toontje. „Zoo dikwijls gebeurt 't niet, dat ik zulk hoog bezoek krijg. Dan mag ik de bloemetjes toch wel eens buiten zetten."

„Nu, dat heb je dan ook wèl gedaan," lachte zijn zwager, terwijl hij op de mooie rozen wees, die tusschen het groen prijkten.

„Instappen, instappen!" riep Oom Wim.

„U bij ons," riepen de meisjes om het hardst, terwijl ze hem aan alle kanten bij z'n jas trokken.

„Neen, ik ga bij de ouderen van dagen," zei Oom Wim kwasi-ernstig.

„Gebeurt niet," zei Rob. „Pak es aan, Loe!" En met z'n beiden heschen ze Oom Wim de brik in.

En toen vlogen gauw alle witjes er in en was het arme slachtoffer omsloten door een nauw escorte.

Het was een dol gezellige rit, er werd gezongen en gelachen en vóór ze 't wisten, stonden ze voor Oom Wim's huisje.

Van alle kanten klonken uitroepen van bewondering. 't Was dan ook een heel bizonder huisje.

't Was geheel wit gepleisterd en zeer vreemd en eigenaardig van bouw. Langs alle ramen klom hoog de Oost-Indische kers op, wat allerliefst stond tegen al het wit.

„Wat beteekent „Casa Bianca?" vroeg Dé, die naar den naam van het huisje keek.

„Dat wil zeggen „Wit Huisje", zei Oom Wim.

„Waarom heeft U er een Italiaanschen naam op?" vroeg Dien.

„Als een lieve herinnering aan m'n verblijf in Italië. Daar zag ik zooveel witte huisjes en ik nam me direct voor, als ik ooit ging bouwen, ook zoo'n wit kluisje te nemen."

,,'t Is gewoon een dot!" zei Tine, die in bewondering om het huisje liep.

,,En nu hebben jullie 't nog pas van buiten gezien," lachte Mijnheer Tervaart.

,,Ik ruik de koffie!" riep Oom Wim. ,,Allo, allemaal naar binnen."

En nu maakte het geheele gezelschap z'n entrée in Oom Wim's woning. De aardige hall werd door allen om het hardst bewonderd.

,,Wat een knollige rieten stoeltjes," juichten de tweelingen en uitgelaten lieten ze zich neer in de makkelijke rieten meubeltjes.

Overal in de hall stonden frissche planten en Mevrouw Cortelingen, die er een groote liefhebster van was, uitte haar bewondering over de mooie planten, die zoo goed onderhouden waren.

,,Daar zorgt Sambo allemaal voor," zei Oom Wim.

,,Wie is Sambo?" vroeg Loe nieuwsgierig.

,,O, da's waar ook, die hebben jullie nog niet gezien. 't Is mijn keuken-, werk-, wasch- en ploeterneger."

,,Een echte neger?" vroeg Juf.

,,Een wasch-echte, Juf. Ik heb hem overgenomen van een vriend die hem uit de Congo meebracht."

,,Waarom bleef hij eigenlijk niet bij je vriend?" vroeg Mevrouw Tervaart.

,,Mijn vriend beging de onvergeeflijke fout te

trouwen, en toen wilde zijn vrouw ,,zoo'n zwarte" niet altijd om zich heen hebben."

Nu sukkelt het goede mensch steeds met haar ,,booien" en zou misschien wát blij zijn, als ze mijn handigen weinig-eischenden zwarte terug had. Maar daar kan ze naar fluiten, hoor!"

,,Toe Oom, laat Sambo nu eens zien," vroeg Rob.

,,Eerste bezienswaardigheid van den huize Wim," lachte Mijnheer Tervaart.

Oom Wim klapte driemaal hard in de handen en als bij tooverslag verscheen de neger Sambo ten tooneele.

Het was een stevig kereltje, met een zwarten kroeskop, en een lachenden grooten mond waarin hel de blinkend-witte tanden uitkwamen.

Beleefd groette hij het gezelschap.

Jo en Rob vlogen direct op hem af en gaven hem een stevigen hand.

,,Sambo, is de koffie klaar?" vroeg Oom Wim.

,,Jawel Master, koffie klaar is," zei Sambo in z'n gebroken Hollandsch en hij maakte met een buiging de deur van de huiskamer open.

,,Eenig, hé?" vonden de meisjes en ze knikten allen den vriendelijk grijnzenden Sambo toe.

,,O, wat een knusse kamer," juichte Tine. ,,Allemaal boeren-meubeltjes!" En het dartele vlindertje vloog van den eenen hoek naar den anderen om toch alles goed te kunnen zien.

„Zoo, nu gaan jullie allemaal zitten," commandeerde Oom Wim. „En wie geen plaats in de kamer kan vinden, gaat maar in de serre."

De serre zag er zóó verleidelijk uit, daar waren alle variëteiten verzameld, die Oom Wim van z'n verre reizen had meegebracht.

Aan de wanden hingen allerlei zaken uit Indië, groote wajang-poppen, heel bizondere sarongs en meer zulk soort dingen.

„Mogen wij in de serre zitten?" vroeg Dé zacht aan Jo. Haar blik ging liefkozend over alle dingen die haar herinnerde aan haar eigen thuis in Indië, of liever, zooals 't was toen haar onvergetelijk moedertje nog leefde.

Oom Wim volgde haar blikken en zei vriendelijk:

„Het jonge goed gaat dan in de serre zitten. Sambo breng je de koffie daar heen?"

Juf maakte zich direct verdienstelijk door Oom Wim met koffie schenken te helpen en Sambo bediende onhoorbaar en vlug.

„Kleine juffrouw ook koffie?" vroeg hij, toen hij bij Nettie kwam.

Nettie kroop even tegen Moeder aan, toen het zwarte kereltje zoo vlak voor haar stond, maar Mevrouw weerde haar lachend af en zei:

„Zeg maar eens aan Sambo wat jij graag wil hebben."

En met neergeslagen oogjes en een heel bedeesd stemmetje zei Nettie:

„Alsjeblieft een boeltje melk met een beetje koffie en een heeleboeltje suiker."

Ze begreep niet waarom ze allen zoo begonnen te lachen.

Maar Sambo had haar best verstaan en 't was een heerlijk zoet kopje wat hij haar bracht.

Uit dankbaarheid kreeg hij een mollig, warm handje van haar. Het kleine ding was nu niets bang meer voor hem en liep hem als een hondje na.

„Oom Wim!" riep Rob vanuit de serre. „Kom nu toch eens even bij ons zitten."

„Ja, direct," riep deze terug. Vóór hij echter bij ze kwam, haalde hij iets te voorschijn uit een groot kabinet.

„Kijk eens, Dé," zei hij, terwijl hij naast haar ging zitten. „Dit zal jou wel interesseeren, het zijn allemaal vluchtige krabbels die ik in Indië maakte." En hij legde een portefeuille voor haar neer, geheel gevuld met schetsen.

O, hoe ze ervan genoot! Terwijl de anderen babbelden en pret maakten, zat zij stil te genieten van al die geliefde en bekende plekjes.

„'t Is zoo'n mooi land," zei Oom Wim. „Ik heb er zóó genoten van die overweldigend mooie natuur."

En nu ontspon zich een heel gesprek tusschen die twee over het mooie Indië en de Javanen.

Dé's oogen schitterden. Hoe goed begreep Oom Wim den Javaan en hoe heerlijk was 't

voor haar het land wat ze zoo lief had zóó te hooren roemen.

Terwijl nu het geheele gezelschap een kijkje in den aan de serre grenzenden tuin ging nemen, bleef zij met Oom Wim zitten praten en ze schilderde hem in warme kleuren haar leventje in Indië af, toen Moedertje nog leefde en ze in blije onbezorgdheid over het groote erf achter hun huis ronddraafde.

En Oom Wim liet haar maar vertellen, wel voelende, hoe goed 't haar deed weer eens te spreken over dit lieve verleden.

Daar kwam het gezelschap weer binnen. Oom Wim stond haastig op, hij mocht zijn plichten als gastheer toch niet verwaarloozen.

„Wil het geëerde gezelschap nu eens 'n kijkje in m'n atelier nemen?" vroeg hij.

Nu, dààr waren ze allen voor te vinden. En in optocht ging het nu naar het groote atelier, dat op het Noorden lag en heel licht was, doordat het bovenlicht had.

Het is haast niet te vertellen, hoe intiem en gezellig Oom Wims atelier was.

Overal aardige hoekjes die haast op zichzelf weer een kamertje vormden.

„Dát is nu m'n rookhoekje," zei Oom Wim.

Hier was alles echt Oostersch ingericht. Een gemakkelijke divan met Perzisch kleed erover heen, mooie zwart-houten krukjes met paarlemoer ingelegd, een klein tafeltje met een

Egyptisch rookstel en allerlei kleurige zijden kussens op den grond.

„En hier is Oom Wim's pruilhoekje," plaagde Mijnheer Tervaart, terwijl hij naar een anderen hoek van het atelier stapte.

„Neen menschen, laat je niets wijs maken, pruilen doe ik niet, dat laat ik over voor m'n lieve nicht Jo."

„Hu, drakepit!" zei Jo heel oneerbiedig. „Ik pruil haast nooit."

„Let wel op dit „haast," plaagde haar oom.

„Mogen we nu iets van Uw werk zien, Mijnheer?" vroeg Dé.

„Heel graag," zei Oom Wim en hij ging naar den grooten schildersezel, die midden- in het atelier stond en haalde een groote lap weg, die erover hing om het schilderij, dat er onder stond, tegen stof te beveiligen.

„Dit is het werk, waar ik op het oogenblik mee bezig ben. Het is een pastel-teekening van een brok bosch in voorjaarstooi."

Allen stonden in stille aandacht te kijken naar het prachtige werk van Oom Wim.

„Wat zijn die voorjaarstinten er mooi in weergegeven," zei Mevrouw Cortelingen.

„Hè, wat fijn," zei Tine. „Zoo zien de boomen bij ons er ook uit in de lente."

„Wat heerlijk, om zooiets in je kamer te hebben," zei Dé. „Ik zou er steeds weer naar kijken en als ik verdrietig was, zou 't me zeker blij maken."

Oom Wim keek haar verrast aan. Hoe goed voelde dit jonge meisje wat hij in z'n werk gelegd had. Bij het maken ervan had hij immers ook dit blije, juichende gevoel gehad.

Het gezelschap verspreidde zich nu om al het werk, dat aan de wanden hing te bewonderen.

„'t Is net of we in een museum zijn", lachte Ada.

„Hè, nee," vond Dé. „Juist niet, in een museum is 't zoo koud en stil. Hier is 't zoo echt warm en prettig."

„Dan moeten jullie maar vaak komen," zei Oom Wim hartelijk.

„Storen we U dan niet in Uw werk?" vroeg Wil.

„Als ik werk, jaag ik jullie wel 't bosch in en als ik niet werk, vind ik 't maar wát prettig, zulk bewonderend en begrijpend gezelschap om me heen te hebben."

„IJdeltuit!" plaagde zijn zuster hem. Maar haar blik gleed vol trots over den jongeren broer die al zooveel moois gemaakt had.

„Zeg Dien," vroeg Jo, „welk hoekje van het atelier zou jij het liefste hebben?"

„Ik?" vroeg Dien. „Het rook-hoekje. Dan zou ik een mooie kimono aantrekken en een pakje dames-cigaretten bij me nemen en op den divan gaan luieren."

Ze begonnen allen te schateren. 't Was zoo niets voor die dikke, frissche Dien om zooiets te doen.

„Hoe kom je erbij?" vroeg Mevrouw Tervaart.

„Net in een meisjesboek gelezen, Mevrouw. 't Speelde natuurlijk op een kostschool en de heldin van het verhaal deed het ook, ik vond 't enig!"

„Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn in de keuze van je boeken," zei Oom Wim met een vreeselijk ernstig grootvaders gezicht.

„Hè, ik vind 't zoo echt, die verhalen van kostscholen," vond Annie.

„Ja, ik ook," stemde Meta onmiddellijk in. „En dan van liefde er in, ik vind 't niets leuk als ze mekaar niet krijgen."

„Hoor nu zulke kuikens!" riep Oom Wim verontwaardigd. „Toen *ik* 14 jaar was, las ik nog de verhaaltjes van Moeder de Gans!"

„Geloof er maar niets van," dolde Rob. „Ik heb al z'n boeken gekregen en daar staat het jaartal in. Hij las alle boeken van Carl May en Aimard, nou en daar komt een hoop van liefde in."

„Je zit er in, man!" plaagde Mijnheer Tervaart.

Daar werd aan de deur van het atelier geklopt en op het „binnen" van Oom Wim, stak Sambo z'n kroeskop om het hoekje van den deur en zei:

„Alles klaar is, master."

„Prachtig," riep Oom Wim.

„Dan gaan we gauw boterhammen eten en daarna het bosch in."

Oom Wim had er slag van aardige feestjes te organiseeren. Dat bleek alweer, toen allen verzocht werden zich naar den tuin te begeven.

Hier was, midden tusschen groen en bloemen een lange tafel gedekt en 't zag er alles zoo fleurig en smakelijk uit, dat 't een lust was om aan te zitten.

Hoog opgestapeld lagen de belegde broodjes in aardige steenen bakken, en heerlijke, frissche aardbeien op groene bladen prijkten in groote kristallen schalen.

Langs de geheele tafel rankten slingers frisch groen, met lathyrus in alle kleuren er doorheen.

Er was één roep over de smaakvolle koffietafel en Sambo, die bediende, werd openlijk hulde gebracht.

„Willen we eens een poosje ruilen, Oom?" vroeg Jo. „U Ant en wij Sambo."

„Dat zal niet gaan, meiske," zei Oom. „Sambo kan niet koken en dat kan Ant wel."

„Wie kookt er dan voor U?" vroeg een der tweelingen.

„Dat is Annie d'r teêre punt," plaagde Ada. „Als er over eten gesproken wordt is ze er als de kippetjes bij."

„Och schaap," zei Annie beleedigd.

„Wie er voor me kookt?" vroeg Oom Wim. „Wel, buurvrouw Mietje. Dat is de brave boerin, die op de boerderij woont, waar jullie straks langs gingen. Begaan met het lot van

twee armzalige vrijgezellen, bood ze aan, ons potje te koken. En van die taak kwijt ze zich voortreffelijk. Iederen middag brengt Klaas, dat is d'r zoon, ons in een speciaal voor het doel aangekochten etensdrager, ons smakelijk maal."

„Heel practisch," vond Mijnheer Tervaart. „Ik begrijp nu zoo langzamerhand hoe 't komt, dat je nog steeds vrijgezel bent. 't Is heusch een ideaal-toestand zoo en als ik.... alles vooruit...."

„Plaag," lachte zijn vrouw. „Ik trek me er tòch niets van aan."

„Dé," gilde Willy eensklaps, „Kijk daar eens op je mouw! Hu, wat griezelig!"

Een groote spin kuierde over Dé's mouw.

„Araignée au jour, grande amour," juichte Tine overmoedig.

Een fijn blosje kleurde Dé's donkere wang. Heel kalm nam ze de spin van haar arm en zette haar voorzichtig op een boomtak.

„Dat is moedig," prees Oom Wim. „Ik wed, dat Ada 't niet gedurfd had."

„Neen hoor," lachte deze. „Ik vind een spin akelig eng."

„Je bent in Indië wel gewend aan allerlei gedierte," zei Dé. „En vrij wat minder onschuldig dan zoo'n spinnetje."

„En dan nog wel zoo'n middagspinnetje," plaagde Tine. „Dàt brengt heelemaal niets kwaads, wel Dé?"

„Tine, wat ben je flauw," zei Dé. „Laten we liever Sambo helpen de koffieboel naar binnen te brengen."

„Ja, dat is een goed idee," zei Juf. „vooruit meisjes, allemaal wat dragen."

In een minimum van tijd was de tafel afgeruimd en tot groot vermaak van allen, hielpen Rob en Loe Sambo met omwasschen. De neger grijnsde van pleizier en was blijkbaar zeer in z'n nopjes met al die helpende handen.

„Zoo menschen," zei Oom Wim. Nu gaan we vlug naar het bosch, anders is 't te gauw tijd voor jullie om weg te gaan.

Het geheele gezelschap begaf zich nu op weg naar het bosch. Er werd een heerlijk schaduwrijk plekje opgezocht en hier zetten de beide dames en Mijnheer Tervaart zich neer. De rest van het gezelschap ging „stuivertje wisselen" spelen.

Er was juist een heel geschikte boomengroep en men zag de witte figuurtjes der meisjes heen en weer vliegen van den eenen boom naar den anderen. Toen werden nog allerhande spelletjes gedaan, waarbij Oom Wim natuurlijk weer de ziel van alles was.

Daarna gingen ze allen, moe van het hollen en draven bij de „ouwetjes" zitten.

„Kijk eens," riep Rob. „Daar komt Sambo aan. Wat sjouwt ie met zich mee?"

En waarlijk daar kwam Sambo aan, bepakt en beladen met allerlei artikelen.

„Wat heeft ie daar nu allemaal?" vroeg mijnheer Tervaart.

„Zul je wel zien, nieuwsgierige Aag," lachte Oom Wim.

Sambo naderde en zette zijn vracht neer. Uit de groote city-bag die hij torste haalde hij, netjes in doeken verpakt kopjes en schoteltjes en verder alles wat tot een volledige theetafel behoorde.

Toen ontpakte hij een ander deel van z'n bagage, hetgeen een groote theepot bleek te zijn, stevig omsloten door een tea-cosy.

En eindelijk kwam nog een trommel met heerlijke koekjes te voorschijn.

„'t Is reuze!" juichten de jongens.

„Wim, je bent een ideaal-gastheer," zei zijn zwager.

„We kunnen U niet dankbaar genoeg zijn," zei Mevrouw Cortelingen. „Wat geeft U ons een heerlijk dagje."

„Och menschen, jullie maakt me verlegen met je complimentjes," zei Oom Wim.

Toen de thee gebruikt was, stelde Oom Wim voor, tot slot van het feest een dansje te doen.

„Eenig, zalig, heerlijk," riepen de meisjes als in koor.

„Maar we hebben geen muziek," riep Tine.

„Geen muziek!" zei Oom Wim. „Dat zul je hooren!! Onze firma levert alles, nietwaar Sambo?"

. . . En steeds moest Sambo nieuwe walsjes spelen.

De neger lachte eens en haalde van achter een boom een tamelijk groot, zwart étui te voorschijn.

„Wat is dat nu weer voor een nieuwe verrassing?" vroeg Loe.

Sambo ontpakte intusschen het étui en nu kwam er een banjo te voorschijn.

Hij zette zich neer aan den voet van een boom en al spoedig ontlokte hij een aardig walsmelodietje aan de snaren.

Nu steeg de vreugde ten top en vlug vormden zich de paren.

Oom Wim vroeg met een sierlijke buiging Dé ten dans, Rob en Loe pakten zonder veel plichtplegingen Tine en Willy, de overige meisjes dansten met elkaar en Juf deed een rondje met kleine Nettie, die in dartele sprongetjes ronddraaide.

En steeds weer moest Sambo nieuwe walsjes spelen, de meisjes wisten niet van ophouden. Doch daar klonk middenin de pret de stem van Mijnheer Tervaart, die na een blik op zijn horloge, de dansers aanmaande, om toch eindelijk op te houden, want 't was tijd om naar den trein te gaan.

„Houd je bedaard, man!" riep Oom Wim. „Jullie gaat weer op dezelfde manier terug als je gekomen bent. We hebben dus nog den tijd."

„O, fijn!" juichten ze allen. „Weer in de rijtuigen terug, dát is eenig."

„Die jongen, die jongen!" en Mevrouw Tervaart dreigde hem bestraffend met haar vinger.

De „jongen" holde naar haar toe, sloeg z'n arm om de tengere zuster heen en vroeg terwijl hij haar liefdevol aankeek:

„Moest ik jou dan dat heele eind laten loopen? En 't is toch veel gezelliger als je met allen gelijk vertrekt."

Zijn zuster keek hem ontroerd aan. Hoe zorgzaam en nadenkend was hij toch altijd. En vol liefde streek ze hem over de golvende blonde haren.

De rit naar het station was weer allergenoegelijkst en uit de brik der jongeren klonken frissche, aardige liedekens op, gezongen door blije hartjes.

Het was een zeldzaam prettige dag geweest en ze waren het allen met Rob eens toen hij, Oom Wim vanuit de coupé na-oogende, zei: „Zoo'n dag kan alleen Oom Wim maar in elkaar zetten."

VACANTIE

V.....Aug.' 21.

Lieve Dé,

Natuurlijk heb ik me al zevenenvijftig maal voorgenomen je te schrijven, maar ik stelde het iederen dag weer uit. Echt Tine, zul je wel denken. Neen maar, ik kon 't nu heusch niet helpen, er was een ernstige reden voor.

Ik zie je snuit in gedachte, je gelooft er natuurlijk geen snars van.

En toch is 't werkelijk waar. Je brave kamergenoote had geen tijd om haar schattige bruintje een kattebelletje te zenden.

Je moet dan weten, dat mijn broer Leo een leelijke kou te pakken had. Ik zag wel aan Vadertjes gezicht, dat hij zich erg ongerust maakte en hij sprak er al over een pleegzuster

te laten komen, er moesten waterverbanden gelegd worden en meer van dat spul.

Eerlijk gezegd, was m'n eerste gedachte, bah saai! zoo'n vreemd wezen in huis. En toen dacht ik, hoe egoïstisch Mevrouw en jij zooiets wel van me zouden vinden en ik besloot dus m'n akelig egoïsme, waar ik tegenwoordig heusch wel tegen vecht, op zij te zetten en onze goeie Leo zelf op te passen. Nou, de heele familie was natuurlijk paff!

Schatte-Vader gaf me zoo'n innigen zoen, nee Dé, dat zal ik niet licht vergeten. Toch wel een fijn gevoel als je je opoffert.

Ik zat eerst erg in de piepzak, dat ik iets stoms zou doen, maar Vadertje legde me alles zóó goed uit, dat ik 't direct begreep.

Al heel gauw kwam er verbetering in Leo's toestand en we luchtten allemaal op, kun je begrijpen, hè?

Vandaag mocht hij voor 't eerst beneden en nu zitten we saampie's in de serre en koesteren ons als poezen in de zon.

Hij ziet nog wel een beetje witjes, maar dat zal wel beter worden. Ik kan je verder niets bizonders vertellen, want ik heb nog niemand van de oude kennissen gesproken en ook nog niet getennist. Vadertje zegt, dat ik nu maar eens flink van me verdere vacantie moet genieten. Nu, dat zullen we hebben! Zeg, wat voer jij uit? Wandel je veel met Mevrouw en Nettie?

en is Juf weer terug van vacantie? Zijn Jo en Rob nog weg? Is O.. W.. al eens geweest? Kleur maar niet, hoor bruine knollebol. Ik plaag je zoo graag eens.

Twee uur later.

Er kwam een vervelende ouwe nicht op bezoek en die bleef maar hangen, toen moest ik den brief aan jou ook laten waaien. Maar nu ben ik weer van haar verlost en ga ik voort.

Nu moet ik je iets heel, heel, heel fijns vertellen. Zet je roetzwarte oortjes wijd open, dear Nonnie. Mijn schatte-Vader vroeg me straks of ik je wilde uitnoodigen een tijdje bij ons te komen.

Kind, ik sprong zes gaten in de lucht! Lieve dot van een Toetie Roetmop, wat zullen we 't fijn saampies hebben.

Kom je nu gauw, knollebol? Schrijf me p.o. wanneer en hoe laat je komt, dan zul je me als een Dirk aan den trein zien hangen. Zeg en je blijft lang, hoor! We moesten maar samen terug gaan. Toe, schrijf nu onmiddellijk, hoor!

Dag ouwe sok! Hartelijke groeten aan Mevrouw en Juf en een dikke paks voor Nettie.

je dolblije Tine.

P. S. Vergeet je racket niet! M'n broers verheugen zich danig in je komst..... O..... Wee!!!

B..... 3 Aug. '21.

Lieve Tineke,

Wat heerlijk, dat ik bij je mag komen. Ik vind 't toch zóó lief van je Vader.

Mevrouw en Juf waren ook zoo blij voor me en Nettie zei, dat ze ook mee wilde.

Maar hoor eens, Tineke, ik blijf niet langer dan acht dagen. Weet je, Mevrouw had al allerlei plannetjes gemaakt en ze is zóó lief voor me, ik zou 't niet aardig vinden, nu zoo lang van huis te blijven. Ik vertelde haar niet, dat je me voorstelde zoolang te blijven tot we samen naar huis gingen, want dan zou ze er zeker op aandringen het te doen.

En als Juf 's avonds naar haar vriendin gaat, zit Mevrouw zoo zielig alleen, bij de buren zijn ze ook uit de stad. Wil je er niet boos om zijn Tinelief? Ik kom wel vaak binnen, dat Mevrouw roodbehuilde oogen heeft en als we dan samen wat praten, of als ik wat voor haar zing, dan wordt ze weer wat opgewekter.

Kassian, 't is nog maar zoo kort geleden van haar man.

Je weet niet half, hoe blij Mevrouw was, toen ze hoorde hoe goed je je broer oppaste. Wat was dat lief van je, van jou nog veel liever dan van een ander, omdat jij, verwend prinsesje, je nooit hoefde op te offeren.

Hè, wat een vervelende, droge brief. Ik wou, dat ik zoo frisch en pittig kon schrijven als jij.

Ik kom dan over drie dagen met den trein, die 11.23. te V. is. O, wat verheug ik me er op.

Dag Tinekelief, hartelijke groeten aan je Vader en broers, ook van Mevrouw. Nettie stuurt je 1000000000 kusjes, (ze gaf zelf op hoeveel nullen er moesten staan) en juf laat je ook hartelijk groeten. Dag! fijn, tot gauw!

je Dé.

Drie dagen na ontvangst van Dé's brief, liep Tine, in een licht zomerpakje, een grooten zonnehoed op de blonde, krullende haren, ongeduldig op het perron heen en weer.

Daar kwam de dikke stationchef aangewandeld.

„Morgen Chef," zei Tine. „Wat is die trein vreeselijk laat."

De chef begon te lachen.

„De trein kan er nog niet zijn, juffrouw Tine. U is zeker een beetje ongeduldig."

„Nou geen wonder, ik verwacht m'n vriendin," zei Tine blij en dan liet ze er in één adem op volgen:

„Hoeveel jongen heeft Lesley?"

„Zes, juffrouw Tine. Komt U ze straks even zien als de trein binnen is?"

„Ja, dolgraag, maar dan komt m'n vriendin mee."

„O, da's best. Houdt die net zooveel van honden als U?"

„Nou, dat weet ik eigenlijk niet, maar ze zal 't toch in ieder geval aardig vinden die schat van 'n Lesley met haar jongen te zien. Zeg Ary," vervolgde ze tegen een witkiel, die juist voorbij liep, „Hoe is 't met moeder de vrouw?"

„Da' gaat best, juffer Tine," zei de man, terwijl ie respectvol z'n pet lichtte voor dokters dochtertje. „We beginne nu te winne," liet ie er op volgen.

„Ik kom ze van de week weer eens opzoeken, hoor!"

„Graag, juffer Tine. De vrouw is maar wát blij als U komt, dat montert nog es een beetje op."

Zoo hield Tine dan met deze, dan met gene een praatje. Ze kende iedereen uit het dorp en was bij allen geliefd om de ongekunstelde, aardige manier waarop ze met de menschen omging.

Er was zoo niets aanstellerigs in Tine, iets wat zoo vaak het geval is bij meisjes van dien leeftijd, alles was echt en waar aan haar en nu het jongensachtige, wat ze in zoo sterke mate had, toen ze nog thuis was, er wat af was gegaan, vonden allen haar nog ééns zoo lief.

„Juffrouw Tine, daar komt de trein," waarschuwde haar de controleur die de kaartjes knipte.

„Hoera!" juichte Tine en baande zich een weg door de menschen.

Daar kwam Dé al aangestapt. Ze zag er allerliefst uit in haar mantelcostuumpje van lichte tussorzijde, een groote, witte hoed met zachtrose rozen op de donkere haren.

„Gossiepietje, wat ben je mooi!" bewonderde Tine, terwijl ze haar hartelijk verwelkomde.

„Dag Tineke," zei Dé blij. „Wat heerlijk, dat ik er ben, ik heb er zóó naar verlangd."

„We gaan eerst even de jonge honden van den stationchef zien," zei Tine, terwijl ze haar arm in dien van Dé stak.

Ze traden nu het kantoor van den stationchef binnen.

In een hoek van de kamer stond een groote hondenmand, waarin een mooie schotsche herdershond lag met zes lieve jongen.

Behoedzaam knielde Tine neer bij de mand.

„Dag Lesley, dag dot, heb je zulke schattige jonkers. Wat een dodders, zeg! Mag ik ze even opnemen?"

De mooie, groote oogen van Lesley keken trouwhartig naar het meisje, dat ze zoo goed kende van al de lekkere beetjes die ze haar steeds bracht.

Voorzichtig nam Tine de kleine diertjes een voor een op en hield ze tegen haar wang.

Dé streelde zacht den kop van Lesley en keek met welgevallen naar Tine, die in aanbidding naast de hondenmand zat, met alle kleine hondjes op haar schoot.

Daar kwam de Chef het kantoortje binnen.

„Dacht ik 't niet," lachte hij. „Toen ik U niet meer zag aan den trein, wist ik al, dat ik u bij Lesley zou vinden.

Och, wat zijn ze schattig," zei Tine. „We willen ze best mee naar huis nemen, hè Dé?"

„Maar dan Lesley ook," zei Dé. „Wat is dát een lief beest en wat een zachte, treurige oogen heeft ze."

„Nee, dames," weerde de Chef af. „Ik zal ze maar liever hier houden, maar als ze groot genoeg zijn, om zonder de moeder te kunnen, dan mag Juffrouw Tine er een uit komen zoeken."

„Is 't heusch waar?" zei Tine stralend van blijdschap. „O, chef, wat lief van U."

„Ik ben wát blij u een pleiziertje te kunnen doen," zei de Chef. „U is altijd zóó lief voor onze kinderen, dat vergeten m'n vrouw en ik niet licht."

Tine kreeg een kleurtje van verlegenheid bij dit complimentje en terwijl ze Dé meetrok zei ze:

„Vast bij voorbaat hartelijk bedankt Chef,

ik ben er dol, dolblij mee." En nu sloegen de meisjes den weg naar Tine's huis in.

„Zie je die groote wei, Dé?" vroeg Tine. „Kijk, daar aan grenst onze tuin en zie je daar vlak naast dat huis met al die koepeltjes? Nu dát is ons huis. Kijk," riep Tine, toen ze dichterbij kwamen, „Leo, zit in de serre, hij wuift naar ons."

Nu kwam Leo, de jongste broer van Tine, de meisjes al tegemoet loopen.

Een hartelijke verwelkoming volgde en Dé voelde zich direct op haar gemak met dien jongsten broer.

„Wat een goed leventje zal dat voor ons worden," lachte Leo. „Nu hebben we twee zussen. Een zwarte en een blonde. Benijdenswaardig, hoor!"

„Dat moet U nog maar afwachten," plaagde Dé terug. „Wie weet, hoe gauw U wenscht, dat die tweede zus maar weggebleven was."

„Na al wat Tine ons verteld heeft, kan ik dat niet denken."

„Ja, maar Tine overdrijft alles," klonk nu een stem achter ze.

„O, daar is Vader al," juichte Tine en draaide zich om naar een forschen heer, die juist van zijn fiets sprong.

Onstuimig vloog ze hem om den hals en kuste hem op beide wangen. „Luistervink!" schold ze hem.

„Stel me liever eens aan je vriendin voor," zei de dokter.

„Dat zal niet meer noodig zijn," zei Dé, terwijl ze naar den dokter toeging. „Ik had U al herkend van het portret, dat op Tine's tafeltje staat."

„Dag lieve Dé," zei dokter hartelijk, „Ik hoef je toch niet te juffrouwen, is 't wel? 't Zou me ook heusch niet afgaan bij zoo'n trouwe vriendin van m'n meiske."

Wat werd 't Dé warm om 't hart bij die lieve woorden en hoe vertrouwelijk liet ze haar handje rusten in de krachtige hand van den dokter.

Al pratende gingen ze nu het huis binnen, waar in de eetkamer de koffietafel al gereed stond.

De meisjes gingen zich even op Tine's kamer verfrisschen en kwamen daarna weer vlug naar beneden, want dokter moest weer gauw weg.

In de eetkamer vonden ze nu ook de twee andere zoons en de huishoudster.

Al heel spoedig was Dé ook met dit drietal op goeden voet en het verbaasde haar, zoo gauw ze zich geheel thuis voelde in de nieuwe omgeving.

Dit kwam echter doordat er een lieve, hartelijke toon heerschte in het huisgezin van den dokter en Dé, die zoo weinig familieleven gewoon was, koesterde zich hier in.

„Wat kijken je oogen vandaag blij," zei Tine.

„Kijken die dan anders zoo treurig?" vroeg dokter.

„Treurig niet," weifelde Tine. „Maar zoo ernstig."

„Daar zal Dé dan zeker wel reden voor hebben," zei dokter, terwijl hij haar begrijpend aankeek.

Een warme, dankbare blik van Dé was het antwoord.

Den volgenden morgen werd Dé gewekt door Tine's vroolijke stem, die vanuit den tuin door het open raam van de slaapkamer drong. Dé keek eens even verbaasd rond, naar het lichte behang en de aardige witte meubeltjes.

Waar was ze nu?

Ze wreef zich de oogen uit. Hè, heerlijk, daar drong de werkelijkheid tot haar door.

„Luilak, beddezak!" zong Tine van benedenaf.

„Ik kom gauw," riep Dé terug. „Waarom heb je me niet eerder geroepen?"

„Kind, je sliep als een marmot," gilde Tine. „Je hoorde me niet eens bij m'n toilet en dat doe ik heusch zoo zachtjes niet. Nu, maak maar gauw voort, stadsmensch!"

In minder dan geen tijd was Dé nu in de kleeren en haastte ze zich naar beneden, waar ze allen reeds bijeen vond aan den ontbijttafel.

„O, wat schaam ik me!" riep Dé. „De laatste aan tafel."

„Niets erg, hoor meisje," zei dokter, „'t Is wel eens héél goed voor je om flink uit te slapen."

„Nu, maar morgen zal ik op tijd zijn," beloofde Dé.

„Moet je maar gelooven," plaagde Tine. „'t Is altijd zoo'n ouwe snurkert. Als ik haar 's morgens niet d'r bed uithaalde....."

„O, wat jok je Tine," verdedigde Dé zich. „Ik ben steeds op tijd aan het ontbijt."

„Ja, hoor schattebol, maak je maar niet dik, ik wou je maar een beetje plagen."

„En wat zijn de plannen voor vandaag?" vroeg dokter.

„Die hebben we daar juist in den tuin opgemaakt," zei Leo.

„Laat hooren, mijn zoon."

„Vader, ga jij op de fiets of met het rijtuigje?" vroeg Tine.

„Ik maak uit die vraag op dat het iets met jullie plannen te maken heeft. Maar, daar Leo aan het woord was, ben ik zoo vrij jou vraag te negeeren."

„Hè, flauw Vadertje," pruilde Tine. „Zeg 't nou."

„Leo, steek van wal," gebood dokter.

„Nu," zei deze. „We hadden gedacht, als U geen gebruik maakte van het rijtuig, dan vanmorgen met Dé naar Z. te toeren, we kunnen het rijtuigje bij Pieterse stallen, haar den omtrek laten zien, een kopje koffie drinken en dan weer net op tijd voor de lunch terug zijn."

„Dit voor 't geval ik geen gebruik maak van het rijtuig," plaagde dokter.

„Snugger opgemorken, Edelachtbare Heer Papa," lachte Tine.

„In 't andere geval," ging Leo door, „nemen we de stalen rossen, peddelen naar „de Bijencroft" en laten Dé genieten van het leven der bijen. Zeer interessant voor zoo'n nonna'tje."

„Beide plannen dragen zeer mijn goedkeuring weg," sprak dokter. „Laat Dé nu kiezen, wat ze het liefste wil, jullie kunt vrij over het rijtuigje beschikken."

„O, fijn!" jubelde Tine. „Toe, Dé, kies nou het rijtuigje."

„Hoor nou zoo'n dwingeland," zei Herman, de oudste broer.

„Niet toegeven, Dé," vond Karel, Tine's middelste broer.

„Neen," lachte Juffrouw Bergsma, de huishoudster, „vooral niet, Karel geeft haar ook nooit toe."

Allen moesten lachen, want juist Karel, had haar 't meest van allen verwend.

„Zeg, 't is hier vanmorgen Villa Plaaglust," zei Tine. „Eerst begon Vader en nu gaat de heele kluit aan de plaag. Hè, mormels!"

„Och, m'n verongelijkt schaap," lachte Dé, „ik zal dan maar om je te troosten den rijtoer kiezen."

„Moest ik niet weten, dat je zelf zoo dol op toeren bent, barmhartige Samaritaan!"

„Kinderen, ik moet weg," zei dokter terwijl hij opstond. „'t Spijt me wat, dat ik niet langer in jullie vroolijk gezelschap kan blijven. Veel pleizier dan."

„Even een eindje mee," vleide Tine, terwijl ze eveneens van tafel opstond. „Ik kom direct terug, Dé." En weg vloog ze, den tuin door, naar de stallen, waar Vaders fiets stond, om even daarna met het rijwiel voor het huis te komen.

„Stap op, Vader," riep ze naar binnen.

De statige figuur van Dokter Durieu kwam nu de treden van het bordes af.

„Dag kinderen," wuifde hij nog eens naar Dé en de jongens die hem naoogden.

„Nu zul je het spektakel van iederen morgen zien," zei Herman tegen Dé.

De dokter besteeg zijn fiets en toen hij wegreed, vloog Tine als een pijl uit den boog hem achterna, sprong op de step en met beide armen om zijn hals geslagen, reed ze een eind met hem mede.

Dé kon haar oogen niet afhouden van dit lieve tafreel, die sterke, groote man op de fiets en achter hem Tine's slanke figuurtje, de blonde

lokken glinsterend in het zonnelicht. En de jongens, alsof ze het de eerste maal zagen, met trots kijkend naar het teere, ranke zusje, dat hun zonnetje, hun prinsesje was.

Dé keek van den een naar den ander en toen zei ze met een langen zucht: „Wat een lieve menschen zijn jullie allemaal."

Geen der drie jongens lachte bij dit gezegde, het was alsof ze voelden, wat er bij Dé moest omgaan en ieder van hen nam zich voor, haar die dagen van haar verblijf tot ware zonnedaagjes te maken.

En hierin slaagden ze volkomen, het was een reeks van opeenvolgende pretjes, fietstochten, rijtoeren, tennis-matchen, pic-nic's, een groote boottocht, alles van het programma werd afgewerkt en nu was de voorlaatste dag van Dé's verblijf aangebroken.

's Morgens onder het aankleeden zei Tine plotseling:

„Zeg Dé, heb je zin om vanmiddag met Herman naar nicht Hermien te gaan? Ze heeft gevraagd of jullie kwamen koffie drinken en dan 's middags een paar uurtjes bij haar blijven. Er is heel wat te zien op haar buiten, ze heeft pauwen zeg, en een troep duiven, wat leuk!"

„Ga jij niet mee?" vroeg Dé terwijl ze haar verbaasd aankeek.

„Gut kind, ik *moet* vanmiddag met Vader een

paar taaie bezoeken afleggen, ik kán er niet van af, hoor!"

„Gaan Leo en Karel ook niet mee?"

„Neen, die gaan naar Puck Deeleman, die is gisteren terug gekomen van zijn reis door Zwitserland, nou, je snapt, daar moeten ze alles van weten. Maar vin-je 't saai om alleen met Her te gaan?"

„Wel neen," haastte Dé zich te zeggen. „Heelemaal niet, ik vroeg 't maar, omdat we gewend waren allemaal samen te gaan."

Dé wilde niet zeggen, *hoe* vreemd ze 't vond, dat Tine nu juist op dien laatsten dag van hun samenzijn, visites moest maken. Ze was echter van een veel te lieve, zachte natuur om iets van haar ontstemming te laten merken en opgewekt ging ze dan ook met Herman naar het naburige dorp, waar nicht Hermien ze vol blijdschap ontving.

Ze hadden er een heel gezellig middagje, bewonderden al het pluimgedierte en de pauwen en lieten zich het kopje thee met de noodige lekkernijen die nicht ze voorzette best smaken.

Tegen vier uur namen ze den terugtocht aan.

„We komen net op tijd aan tafel," zei Herman, terwijl hij op zijn horloge keek. „We hebben zelfs nog tijd, om ons op ons dooie gemak aan te kleeden."

„Je hebt het schitterend uitgerekend," lachte Dé. „Met jou ga ik meer uit."

„Zeg Dé," zei Herman langs z'n neus weg. „We moesten ons nou dien laatsten middag eens fijn in de kleeren steken. Zul je Tine zien lachen, als we daar in pontefikaal beneden komen."

„Mij best," zei Dé argeloos. „Dan doe ik mijn witte Crêpe de Chine aan".

„En ik m'n smoking," zei Herman, „Daar heb je me nog niet in bewonderd."

„Breng m'n hart niet in gevaar," plaagde Dé.

„Daar is geen nood voor," gaf Herman haar d'r plagerij terug. „Jouw hart is allang verzegd."

„Wat zeg je daar?" riep Dé verbaasd uit.

„O. W.! O. W!" zong Herman.

„Hè, wat flauw," zei Dé, terwijl ze tot haar groote ergernis voelde, dat ze een kleur kreeg. „Dat is een flauw plagerijtje van Tine. Je weet toch, hoe Tine is. Als die me maar plagen kan."

„O, jawel!" zei Herman met een gezicht alsof hij er niets van geloofde.

„Jongen, wat ben je een naarling," riep Dé, terwijl haar donkere oogen fonkelden van kwaadheid.

„Nou Deetje, wees maar zoet, ik zal je niet meer plagen."

„'t Is je geraden," zei Dé streng. En eensgezind vervolgden ze hun weg.

Bij huis aangekomen zei Herman: „Nu zacht naar boven, anders gaat Tine mee en dan lukt onze verkleedbak niet."

„Ik hoor zooveel stemmen," zei Dé zacht terwijl ze naar hun kamers liepen.

„Zeker weer visite," bromde Herman. „Nu, die zullen wel weg zijn, als wij beneden komen."

Ze gingen nu ieder naar hun kamer om zich op te tooien voor „Dé's galgemaal," zooals Herman zei.

Na een groot kwartier hoorde Dé Hermans stem voor haar deur roepen:

„Ben je klaar, Dé? Dan gaan we naar beneden."

„Nog effies," riep Dé terug. „Ik moet nog een paar bloemetjes opsteken."

„Schiet dan op, freule," riep Herman wat ongeduldig.

Even daarna kwam Dé uit haar kamer. Ze zag er allerliefst uit in een eenvoudig japonnetje van luchtige crêpe, in de halsopening een donkerroode roos, die prachtig afstak tegen haar slanken, bruinen hals.

„Sapresti, wat zie je er kranig uit," bewonderde Herman!

„Jij niet minder," zei Dé, goedkeurend.

Hermans slanke gestalte kwam dan ook voorbeeldeloos uit in smoking.

„De visite is er nog," zei Dé, toen ze beneden kwamen. „Ik hoor zoo'n gezoem, er schijnt nogal veel bezoek te zijn."

„Ja, dan moeten we er maar aan gelooven. We kunnen nu niet ontsnappen," zei Herman.

Hoffelijk maakte hij de deur voor Dé open, liet haar voorgaan.

Een tikje verlegen voor al de vreemde visite die ze daar te zien zou krijgen, liep Dé met neergeslagen oogen de salon in.

Maar toen ze ze opsloeg........

„O!" gilde ze.

„Dag Dé, dag Dé," jubelde kleine Nettie, terwijl ze Dé om den hals vloog.

En daar kwam Mevrouw Cortelingen naar haar toe en eensklaps werd ze van achteren aan haar rok getrokken en toen ze omkeek zag ze in Jo's stralende oogen.

„O, wat een verrassingen," zei Dé, die maar niet kon bekomen van haar verbazing. „Nu begrijp ik 't allemaal."

„O ja, dottekop," lachte Tine, „Wat snugger van ons kippie!"

„Nest, kon je daarom niet met me mee?" zei Dé, terwijl ze Tine naar zich toe trok.

„Als je zoo'n huis vol gasten krijgt kun je als gastvrouw toch niet uitgaan," zei Tine waardig.

„Dé, wij in dien grooten stoel?" zei Nettie, terwijl ze Dé naar een grooten fauteuil troonde.

Dé nam haar op schoot en knuffelde haar naar hartelust.

„Wat heb ik je lang niet gezien, kleine schat," zei ze innig. „Ai, wat prikt daar in m'n hals," viel ze zich zelf in de rede.

„*Ik* doe 't niet," zei Nettie.

Weer kriebelde er iets in Dé's hals.

„Wat is dat toch," zei Dé, terwijl ze opsprong en achter haar stoel keek.

„Dááág!"

Daar verrees Robs ondeugende kop boven de stoelleuning.

Dokter Durieu schaterde het uit. 't Was ook zoo'n heerlijk gezicht, die stoute bruin-verbrande kop, met den lachenden mond.

„Waar komen jullie allemaal vandaan?" jubelde Dé. „O, wat dol-gezellig en wat hebben jullie 't allemaal goed geheim gehouden."

„D'r komt nog meer verrassings," zei Nettie, maar Tine vloog naar haar toe en legde haar hand op het snappende mondje.

„Pas op, hoor!" zei Mevrouw Cortelingen. „Niets verklappen."

„Waar blijven Leo en Karel toch," zei dokter Durieu, op zijn horloge kijkend.

„Die komen zeker gelijk met Puck Deeleman,' zei Tine.

„O ja, da's waar ook," zei Herman. „Die komt hier eten."

Mevrouw en Dé zaten in een hoekje van de salon samen te praten.

Dé had zóóveel te vertellen en Mevrouw genoot van haar fleurig uitzien en den vroolijken blik in de anders zoo droevige kijkers.

Nettie zat bij dokter Durieu op schoot en vermaakte hem met haar vroolijk gesnap.

De overigen stonden bij elkaar en schenen over iets te beraadslagen.

„Daar komen ze," fluisterde Rob.

„Nu de aandacht afleiden," zei Herman. Ze verspreidden zich door de kamer en Jo ging met Tine bij Mevrouw en Dé staan.

„O, daar zijn de jongens," zei Herman. Maar Dé was zoo aan 't praten, dat ze hem niet eens verstond.

„Dé, mag ik je even onzen ouden vriend Puck Deeleman voorstellen," zei Herman, nu vlak bij haar.

Dé stond haastig op en......

„Monsters!" riep ze hevig kleurend.

„Aangenaam," zei Oom Wim, terwijl hij zich lachende, diep voor haar boog.

„Puck Deeleman, lieve Puckie!" juichte Jo, terwijl ze met hem rond danste.

„Jo, hou je fatsoen toch," bromde Rob. „Je bent hier niet thuis."

„Ja, dat ben ik juist wel," lachte Jo, terwijl ze haar arm om Tine heen sloeg. „'t Lijkt wel, of ik hier al maanden ben."

„Dat is iedereen, die hier komt," zei Dé, terwijl ze dokter Durieu dankbaar aankeek.

Deze knikte haar eens vriendelijk toe. Ook hij genoot van al die blije, opgewekte gezichten om zich heen. En vooral blij was hij dat hij Mevrouw Cortelingen, de vrouw die zijn vroeger zoo egoistische meisje gemaakt had tot het

warme, opofferende kind dat ze nu was, onder zijn dak mocht hebben.

Hoe gaarne ook had hij toegestemd in Tine's verzoek, om de twee aardige buur-robbedoezen met hun unieken oom te vragen hun gasten te zijn.

Tine had zooveel verteld van dit leuke drietal, dat allen er naar haakten kennis met ze te maken.

Daar kwam de huishoudster binnen om te vertellen, dat allen aan tafel verwacht werden.

„Mevrouw, mag ik de eer hebben?" schertste dokter Durieu, terwijl hij Mevrouw Cortelingen galant den arm aanbood.

„Wat een schatte-pappie ben je toch," juichte Tine. „Zoo echt deftig doet ie!"

„Met een beetje meer respect over je Pipa spreken, blaag!" zei Karel.

Mevrouw Cortelingen nam heel ernstig des dokters arm en liet zich door hem naar de eetkamer geleiden.

Achter hen aan ging deftig Dé, aan Oom Wim's arm, Jo, lachend en pret-makend tusschen Karel en Leo, Tine met Rob en Herman met kleine Nettie, die hij inplaats van aan, op zijn arm droeg.

„O, wat beeldig," riep Mevrouw Cortelingen, toen ze de eetkamer binnen kwamen en allen riepen 't haar na.

De tafel zag er werkelijk schitterend uit, met

een rijkdom van zilver en kristal, fonkelend in het licht van de sierlijke electrische lampjes, die hier en daar neergezet waren en dit alles omrankt door fijn groen en rose anjers.

„Kindje, dat heb je keurig gedaan," prees dokter Durieu zijn dochter, terwijl hij haar liefdevol aankeek.

Het was een in-gezellig en fijn dinertje en allen waren 't van harte eens met Oom Wim, toen hij na afloop van het diner in een geestige speech hulde bracht aan Dr. Durieu's gastvrijheid, Tine's smaakvolle rangschikking van de tafel en de uitnemende kookkunst van Juffrouw Bergsma, die alle fijne gerechtjes dien dag zelf had willen toebereiden.

Na tafel ging het geheele gezelschap een wandeling doen en daarna vereenigde men zich weer in den salon.

De avond werd besloten met een dansje.

Het was een heerlijk dagje geweest en toen Dé den volgenden dag afscheid nam van het lieve huisgezin, kon ze haar tranen bijna niet bedwingen. Ze waren haar allen in dat weekje zóó lief geworden.

Mevrouw Cortelingen drong er op aan, dat ze zou blijven en gelijk met Tine thuis komen, maar daar wilde Dé niet van hooren en blijgemoed ging ze met Mevrouw en Nettie mee naar huis.

De robbedoezen gingen met Oom Wim naar

zijn huisje terug, waar ze nog een weekje bij hem mochten blijven.

„Zul je 't niet erg stil krijgen, kind?" vroeg dokter Durieu, terwijl hij zijn meiske onderzoekend aankeek.

„Welneen, Paps," zei Tine lachend, „Ik heb nog een macht te doen. Om te beginnen, ga ik met Juffrouw Bergsma mijn jurken in orde maken die ik mee terug moet nemen en dan zal ze me al die lekkere kostjes leeren klaarmaken die we gisteren met zooveel smaak verorberd hebben."

Er kwam een vochtige glans in dokter's oogen toen hij zijn lieveling over het haar streek.

En zijn gedachten gingen vol dankbaarheid uit, naar de vrouw, die dit wonder tot stand had weten te brengen.

DONKERE DAGEN

De vacantie was geëindigd en de meisjes gingen hun werkzaamheden weer beginnen.

Tine, Ada en Wil gingen naar de hoogste klasse.

Dé, die feitelijk te ver was voor de school en meer voor de gezelligheid met de meisjes was meegegaan, had verzocht de hoogste klas niet meer te doorloopen en privaatlessen in de verschillende talen en Kunst-Geschiedenis te mogen nemen. Mevrouw stond haar dit gaarne toe en liet haar bovendien nog les geven in nuttige en fraaie handwerken. Zoo was Dé's dag dus goed gevuld.

We vinden alle meisjes bij Mevrouw Cortelingen terug, behalve de tweelingen, die flink aangesterkt zijn en nu liever in „de kazerne" wilden blijven.

Ze kwamen nog een dagje met haar moeder

over, om afscheid te nemen en brachten allerlei aardige cadeautjes voor de meisjes mee.

Mevrouw kreeg een mooi portret in lijst van de guitige tweeling, als dank voor al haar lieve zorgen.

Door hun vertrek kwam er een kamer vrij en nu besloot Mevrouw Cortelingen die te gebruiken als gemeenschappelijke zitkamer voor de meisjes.

Dit voorstel werd met algemeen gejuich ontvangen. Dat was nu ook weer echt iets van Mevrouw. Geen ander had zooiets kunnen bedenken, vonden de meisjes.

De kamer werd allergenoegelijkst ingericht. Er stond een gezellig schrijfbureautje, dat nog uit Mevrouws eigen meisjeskamer afkomstig was. Een boekenkastje, waar plaats was voor al haar boeken, een knus naaitafeltje, gezellig-ouderwetsch met allemaal kleine laadjes en tot aller vreugde, een theetafel met toebehooren.

Het was de kamer waar ze haar vrije middagen mochten doorbrengen en af en toe 's avonds een schoolvriendin mochten hebben. En Mevrouw beloofde iederen Zaterdagavond haar gast te zijn er zou dan uit een mooi boek voorgelezen worden, of gehandwerkt worden.

De meisjes vonden het heel leuk en waren er niet over uitgepraat.

Den eerstvolgenden Zaterdagavond zou de inwijding van de zitkamer plaats hebben en

waren Jo en Dien geïnviteerd om de plechtigheid bij te wonen.

De meisjes waren al de geheele week aan het beraadslagen om haar gasten op feestelijke wijze te ontvangen, er werd gefluisterd en gelachen en geheimzinnige pakjes werden naar binnen gesmokkeld.

Mevrouw en Juf deden alsof ze niets zagen en vroegen ook niets.

Eenige dagen vóór den gewichtigen avond, zat Mevrouw met Juf in de huiskamer goed te verstellen, toen plotseling het bezoek aangediend werd van een oom van Dé uit Arnhem.

Mevrouw begaf zich naar den salon waar zich een tamelijk bejaarde heer bevond, die zich voorstelde als de broer van Dé's Vader.

„Ik kom met een zeer onaangename tijding, Mevrouw Cortelingen," sprak de heer Verheuts.

Mevrouw had reeds bij zichzelf de opmerking gemaakt, dat Dé's Oom er zeer aangegrepen uitzag.

„Toch geen slecht nieuws uit Indië voor Dé?" vroeg Mevrouw angstig.

„Zeer slecht nieuws, helaas. En vóór ik met Dé spreek, zou ik gaarne een gesprek met U hebben.

Ik kreeg vanmorgen een telegram met het ontstellend bericht, dat mijn broer plotseling aan een hartverlamming overleden is."

Mevrouw Cortelingen ontstelde hevig.

„Arme Dé," fluisterde zij, terwijl de tranen haar in de oogen sprongen.

„Ja, het kind is wèl te beklagen, ze moet haar ouders al vroeg missen. En u weet misschien wel, dat ze het met de stiefmoeder niet kan vinden."

„Dé heeft me een en ander verteld."

„Juist met het oog daarop, wilde ik eens even met u praten.

Ziet U eens, Mevrouw Cortelingen, ik ben Dé's voogd en nu deed zich bij het vernemen van de droeve tijding, de vraag bij mij op, waar moet Dé heen?

Dé is eenige jaren bij een tante in huis geweest, dat was in den tijd, toen mijn vrouw en ik nog in Indië waren.

Uit gesprekken met mijn broer, kon ik opmaken, dat het kind 't daar niet heel prettig had en 't was dan ook een ware verademing voor mijn broer, dat Déetje bij U in huis kon komen.

Vanaf dien tijd veranderden haar brieven en we konden goed bemerken, hoe'n heerlijk, warm tehuis ze bij U had gevonden."

„Iets wat het kind van harte verdient, mijnheer Verheuts," zei Mevrouw. „Het is zoo'n bizonder lief kind en ze heeft een groot tekort aan liefde gehad."

„Volkomen waar, Mevrouw. En juist daarom vraag ik me met angst af: waar moet het kind heen?

Het zou zeker 't meest voor de hand liggen, dat ze bij haar voogd in huis kwam en wat mij betreft, ik zou niets liever wenschen, maar.... mijn vrouw ziet er tegen op.

Ziet U eens, Mevrouw Cortelingen, we hebben geen kinderen, mijn vrouw, die veel jonger is dan ik houdt veel van uitgaan. U begrijpt, dat we een meisje van zeventien jaar niet overal mee heen kunnen nemen en.... mijn vrouw is niet het persoontje om ter wille van Dé 's avonds thuis te blijven.

't Is beter, de dingen helder in te zien, en zoodoende te verhinderen, dat het kind ten tweede male een huis kreeg, waar ze het gemis aan een Moeder zou voelen."

Hier zweeg de heer Verheuts even, alsof 't hem vermoeid had over deze pijnlijke kwestie te spreken.

„Mevrouw Cortelingen," hernam hij, „al mijn hoop is op u gevestigd.

U zult misschien zeggen, dat 't al heel gemakkelijk is, om een moeilijke kwestie op de schouders van een ander te schuiven.

Geloof u mij echter, dat ik alleen Dé's belangen in het oog houd en ik zeker weet, dat ik het kind niet gelukkiger kan maken, dan ervoor te zorgen, dat ze blijft bij de vrouw, die in den waren zin van het woord een moeder voor haar is geweest.

Ik weet niet, hoe Uwe plannen voor de toe-

komst zijn, maar als het kan, Mevrouw Cortelingen, mag mijn ouderloos nichtje dan bij U blijven, tot ze òf een eigen werkkring, òf, wat ik nog duizendmaal liever zou wenschen een eigen thuis heeft gevonden?"

Mevrouw Cortelingen behoefde zich niet lang te bedenken.

„Van harte gaarne zal ik het lieve kind bij me houden, Mijnheer Verheust. Ze is mij zeer lief geworden en het zou me zeer aan 't hart zijn gegaan, haar in andere handen te geven."

„U neemt me een pak van 't hart, beste Mevrouw. Ik kan nu volkomen gerust zijn over het lot van mijn nichtje. En ik zal 't U niet lastig maken als voogd, wat U over haar beschikt, daar zal ik me ten allen tijde naar voegen."

„Ik dank u zeer, voor dit groote vertrouwen," zei Mevrouw geroerd.

„Ik hoop het steeds waardig te blijven."

Intusschen was het vier uur geworden en Mevrouw merkte op, dat Dé thans wel thuis moest komen.

Haar oom zag er zeer tegen op, haar de treurige tijding mede te deelen.

Daar klonken echter reeds de vroolijke stemmen der meisjes door de gang en hoorden ze Nettie, die ze, als gewoonlijk, juichend tegemoet liep.

Mevrouw liet Dé's oom even alleen en spoedde zich naar de huiskamer, waar de meisjes al gezellig bij Juf om de tafel zaten. Er was daar het gezellige gezoem en gepraat van iederen middag.

Ze keken allen verbaasd op, toen ze Mevrouw's bleek en ontdaan gezicht zagen.

Zacht ging Mevrouw naar Dé toe, sloeg den arm om haar heen en zei: „Je oom uit Arnhem is binnen, Deetjelief, hij wil je graag even spreken."

Dé schrok op.

„Moet ik hier vandaan"? zei ze terwijl haar lieve gezichtje verstrakte.

„Neen kindje, dát niet, maar er is bericht gekomen, dat je Vader zeer ziek is."

Dé verbleekte en terwijl haar groote oogen zich strak op Mevrouw vestigden vroeg ze:

„Is Vader dood?"

Mevrouw zei niets, sloot haar alleen innig in de armen en voerde Dé zacht mee naar den salon.

Hier liet ze Dé alleen met haar oom en keerde terug naar de huiskamer waar ze allen verslagen bij elkaar zaten.

„Gaat Dé nu weg?" snikte Tine.

„Neen, lieveling, Dé blijft bij ons," zei Mevrouw, die nu haar tranen den vrijen loop liet. „En we zullen allen ons best doen haar in het droevig verlies te doen berusten. Ze heeft nu niemand anders dan ons en ze is voortaan

Hier liet ze Dé alleen met haar oom . . .

mijn tweede dochtertje en jullie zus. Nooit mag ze voelen, dat ze geen familie heeft, hoor meisjes."

„Wil die oom haar niet graag bij zich hebben?" vroeg Ada, die zich niet voor kon stellen, hoe iemand Dé niet graag in huis zou willen hebben.

„Haar oom is een lieve, meevoelende voogd voor haar, hij heeft het voor haar geschikt, zooals 't het beste is," zei Mevrouw ontwijkend.

„We zullen alles doen om 't haar prettig te maken," zei Tine hartelijk. „O, wat vreeselijk, om allebei je ouders te moeten missen."

Na een half uurtje kwam Dé mevrouw vragen nog even bij oom te komen. Ze had rood-beschreide oogen, maar door haar tranen heen knikte ze de meisjes vriendelijk toe.

Toen de oom vertrokken was, kwam Dé met Mevrouw binnen.

Tine ging stil naar Dé toe en kuste haar hartelijk. En zoo deden ze allen, zonder iets te zeggen.

En zoo innig was dit stille doen, dat Dé er diep door getroffen werd, veel meer, dan door woorden.

Nu volgden er stille dagen, want allen begrepen ze, dat Dé nu pijnlijk getroffen zou worden door haar gewone vroolijkheid. Maar waren de dagen stil, ze waren warm van aller hartelijkheid en nooit voelde Dé sterker hoeveel ze allen van haar hielden.

De zitkamer was nog niet in gebruik genomen, ze hadden allen behoefte nu heel dicht bij Mevrouw te zijn.

Op een avond zaten allen knus en gezellig om de tafel geschaard, toen er gescheld werd en even later Jo binnen stapte.

„Wel Jopie," zei Mevrouw. „Dat is gezellig, kind, schuif gauw bij."

Ze zagen allen, hoe Jo's anders zoo vroolijk snuitje, dien avond heel bedroefd stond.

Ze nestelde zich vlak naast mevrouw en barstte toen ineens los:

„Moeder is niets goed."

Ze schrokken er allen van en Mevrouw vroeg bezorgd:

„Is moeder erger dan gewoonlijk?"

„Er komt morgen een professor uit Amsterdam," snikte Jo. „Moeder ziet er zooveel slechter uit en ze is zoo moe en ze hoest weer veel erger."

„Kom liefje," zei Mevrouw. „Moeder is al vaker zoo geweest en iederen keer werd ze weer beter. Moedertje zal nu ook wel weer opknappen."

„Maar dokter zei toch, dat Vader een professor moest laten komen," zei Jo.

„Dat is heel verstandig van dokter," vond mevrouw. „Zoo'n hooggeleerde weet misschien een middel waardoor moeder eerder herstelt."

„Denkt u dat heusch, mevrouw?" vroeg Jo,

terwijl haar bedroefde oogen Mevrouw smeekend aankeken.

„Ja kindje, dat denk ik heel stellig."

„Wat is dat een droeve tijd de laatste weken," zei Tine met een diepe zucht, „'t lijkt wel of er geen zonnetje meer mag schijnen."

„Maar Tine," lachte mevrouw, „is dát ons onbezorgde vlindertje? Laat dat zóó gauw de vleugeltjes hangen?"

„Tine heeft gelijk," vond Willy. „'t Lijkt wel gedaan met ons vroolijk leventje."

„Zeg, jullie doen erg je best om Jo een beetje op te fleuren," zei Ada. „Er zal wel weer een zonnetje komen."

„Dát mag ik hooren," zei Mevrouw. „Nooit bij de pakken neerzitten, kinderen. Na regen komt zonneschijn en 't is wel eens heel goed, dat 't niet altijd pret en vreugde is, des temeer zullen jullie 't op prijs stellen, als de donkere daagjes voorbij zijn en alles weer lichter is."

„Mevrouw," zei Jo. „Moes vroeg of u vanavond nog even bij haar kwam, ze wilde u wat vragen."

„Graag kind," zei Mevrouw, terwijl ze dadelijk opstond. „Blijf jij nog wat gezellig bij de meisjes zitten, dan ga ik een poosje bij moeder babbelen."

En terwijl de meisjes in prettigen kout bij elkaar bleven zitten, ging Mevrouw vlug naar haar zieke buurvrouw, die ze bleek en lusteloos op den divan in de huiskamer vond liggen.

Een blij glimlachje vloog over het bleeke gelaat, toen ze Mevrouw Cortelingen zag. Deze ging naast haar zitten en nam zacht de magere hand van de zieke in de hare.

„Wel mevrouwtje, weer minder goed?" vroeg ze.

„'t Is weer veel minder met me," klaagde mevrouw Tervaart. „Dokter Kooring is van meening, dat ik naar het Zuiden moet."

„Dat is een uitstekend idee van hem," zei Mevrouw Cortelingen opgewekt. Het eenige wat U hoog noodig heeft, is het warme, koesterende zonnetje en dat kunt u voorloopig niet hebben in ons kikkerlandje."

„Dokter wil echter eerst Professor Sn. consulteeren. Zegt die ook, dat de eenige weg tot beterschap, het Zuiden is, dan zal ik wel moeten toegeven."

„Maar lieve mevrouwtje, waarom zoudt U ook niet toegeven? Is 't niet heerlijk, dat er iets is wat U Uwe gezondheid terug kán geven?"

„Och, U weet niet, hoe vreeselijk ik het vind, weg te gaan van mijn man en de kinderen."

„Niet als u er steeds aan denkt, dat ze nu een gezonde vrouw en moeder terug krijgen. Daarvoor moet U àlles opofferen."

„En hoe moet 't hier gaan? Ant is te oud, om voor alles te zorgen en ze zijn zoo gewend, dat moeder alle kleine dingen voor ze bezorgt."

„Piekert u daar over? Dan gaan we samen

een plannetje maken om alles zoo goed mogelijk te schikken."

„Wat is u lief," zei Mevrouw Tervaart dankbaar. „'t Is zoo heerlijk met U te beraadslagen, dan ben ik volkomen gerust als de beslissing valt."

De beide dames gingen nu aan het beraadslagen en toen werd besloten, dat Jo zoolang moeder afwezig was, bij Mevrouw Cortelingen in huis zou komen. 't Zou voor haar, als ze uit school kwam, een tè groot gemis zijn, als ze moeder niet vond.

„Dit was mijn grootste angst," zei Mevrouw Tervaart. „Weet U, Ant begrijpt het kind niet zoo goed en mijn Jopie is zoo'n gevoelig kind, ik weet, dat ze zich zeer ongelukkig zou voelen, als ze uit school komende, haar plaatsje naast den divan niet kon innemen en honderd uit kon praten met moeder.

In Uw prettige omgeving, met al de lieve schoolvriendinnen, zal 't haar veel lichter vallen, moeder zoo'n tijd te moeten missen. O, wat neemt U me met dat lieve aanbod een pak van 't hart."

„En nu mijnheer en Rob," sprak mevrouw Cortelingen.

„O, daar heb ik minder zorg voor," zei Mevrouw Tervaart. „Mijn man gaat juist een heel drukken tijd tegemoet, weken waarop hij pas laat thuis komt en vaak in stad het middagmaal gebruikt.

Op die dagen gaat Rob bij Loe en blijft bij hem eten, dat heeft Loe's moeder prettig voor den jongen bedacht, en dan maken de jongens 's avonds samen hun huiswerk. Rob heeft altijd zooveel werk, dat de avonden voor hem gauw voorbij zijn."

„Mooi, dat is dus in orde. En dan spreken we af, dat de Zaterdag en Zondagavond door Uw man en Rob ook bij ons worden doorgebracht, tenminste, als ze niets beters hebben."

„Hoe zouden ze iets beters kunnen hebben," zei mevrouw Tervaart dankbaar.

„Wat is alles nu heerlijk geschikt, ik zal, dank zij Uwe goede zorgen met een volkomen gerust hart weggaan."

De twee dames bleven nog een poosje met elkaar praten en toen Jo thuis kwam, vond ze een blij en opgemonterd moedertje.

Den volgenden dag kwam de professor en na een lang onderzoek, was deze van meening, dat Mevrouw Tervaart een poosje naar het Zuiden moest, vooral de drie ergste wintermaanden en als ze dan genoeg aangesterkt was en de hoest geheel weg, dan mocht ze weer in den huiselijke kring terug keeren.

Het was een hard gelag voor allen, want ach, ze hingen zoo aan het teere moedertje en ze waren zoo gewend, haar altijd thuis te vinden.

Maar moeder nam de uitspraak zoo kalm op en was zóó hoopvol en blijmoedig, dat ze allen

onder den indruk kwamen en men er al over sprak, hoe heerlijk 't zou zijn, als moeder terug kwam en ze weer flink en sterk zou zijn.

Oom Wim, die gekomen was, om den uitspraak van den professor te hooren, bood aan, Moeder naar Arosa te brengen en dan de eerste week bij haar te blijven.

Dat was een uitkomst voor Mijnheer Tervaart, die zijn vrouw niet alleen wilde laten gaan en toch door drukte in zaken haast onmogelijk weg kon.

Jo was stil en was niet weg te slaan van Moeder, maar deze praatte zóó opbeurend met haar over het verblijf bij Mevrouw Cortelingen, dat Jo's verdriet hierdoor wat begon te luwen.

Nu kwamen er drukke daagjes, want alles moest in orde gemaakt worden voor de reis en moedertje regelde alle huishoudelijke belangen met Ant opdat men zoo weinig mogelijk het gemis van de huisvrouw zou voelen.

En zoo was de groote dag dan aangebroken en ging Moeder met oom Wim naar Arosa, om nieuwe levenskracht op te doen.

Het afscheid, waar ieder zoo tegen op gezien had, viel erg mee, want ieder deed z'n best om vroolijk te schijnen en zoo hielpen ze elkaar. Mevrouw Cortelingen, die met Jo aan het station was, nam toen de trein wegreed, Jo onder den arm en troonde haar, vroolijk pratend, mee naar het rijtuig, dat Moedertje weg-

gebracht had en waarin ze nu samen naar huis reden.

En daar mocht Jo haar tranen den vrijen loop laten.

Met haar kopje tegen Mevrouws schouder snikte ze haar verdriet uit en de lieve vrouw, die zoo goed wist wat leed was, streek zacht over Jo's haar en liet haar rustig uithuilen.

Toen ze thuis kwamen stonden alle meisjes ze al op te wachten en Mevrouw liet Jo aan hun goede zorgen over, wel wetend, dat ze bij haar vriendinnen den besten troost zou vinden.

„Zalig, dat we vanmiddag niet naar school hoeven," zei Tine. „We zullen ons vrije Woensdag-middagje goed gebruiken, hoor!"

„Laten we vanmiddag de zitkamer inwijden," zei Dé.

„Een reuzen-idee," vond Ada.

„Maar zeg, hebben we nu nog wel geld genoeg voor een fuif?"

„Ik heb nog een massa geld," zei Willy blij. „Den laatsten dag van de vacantie heeft moeder me in een royale bui tien pop gegeven en daarvan mag ik koopen waar ik zin in heb. Nou, je begrijpt, hé!"

„Nee maar dat vind ik zoo klaplooperig," zei Tine. „Wij allemaal op jouw beurs teren."

„Laten we eerst kijken, wat we nog bij mekaar kunnen grabbelen," zei Ada.

„Ik heb een riks van Vader gekregen," zei Jo. „Dus kan ik bijdragen in de onkosten."

„Niks daarvan, jij bent onze gast vandaag," zei Dé. „Laten we nu even onze schatten natellen."

„'t Valt reuze mee," juichte Tine, toen ze alles bij elkaar hadden gedaan.

„Wil, jij geeft als de rijkste het grootste deel. Tracteer jij nou op de koekjes bij de thee."

„Prachtig! En dan fuif ik er nog een ons pralines bij."

„Gompenikkie, wat een verkwisting," lachte Ada. „Koeken èn pralines, 't kan niet op, je kan toch echt zien waar de moppen zitten."

„O.W. er!" plaagde Tine.

„Toe Tine, nou geen herinneringen bij Dé wakker roepen," giechelde Ada.

„Gut kind, daar dacht ik nu heusch niet aan," lachte Tine.

„Bloosde ze al?"

Ze keken allen met ondeugende blikken naar Dé, die zich niets van al die plagerijtjes aantrok en ze allen voor „echte blagen" uitmaakte.

„Zeg, hoor eens," zei Jo weifelend. „Mag Dien ook komen, ze is Woensdag's altijd bij me."

„Maar natuurlijk," riepen ze allen, „'t zou niks leuk zijn, als Dien er niet bij was," vond Dé. „Laten we nu even aan Mevrouw vragen of we Dien mogen halen en de boodschappen doen."

„Ja, maar we hebben nog niet afgesproken waarop wij zullen tracteeren," zei Ada.

„Studentenhaver!" riep Tine.

„En.... toffies, zeg!" stelde Wil voor.

„Ja, reuze!"

„Kan 't er van af?" vroeg Dé, die als oudste de bedachtzaamste was.

„Poeh! we houden nog over," rekende Tine uit. „Hé, laten we ook nog wat drop koopen."

„Hoor nou zoo'n kind!" riep Dé, „Is dat nou iets om bij de thee te gebruiken?"

„Zeg schaap, we lurken toch niet de heele middag thee," zei Tine boos. „Ik ben er nou eenmaal gek op jullie mogen voor mijn part de toffies houden, geef mij dan maar voor 'n paar centen anijsdrop."

„Je zult ze hebben, verwend nest," plaagde Dé. „Een heele zak voor jou alleen."

„Op d'r hoofd, zeg. We lusten ze allemaal wel'', riep Ada.

„Behalve Dé, *die* is er te damesachtig voor. Stel je voor! Niets artistiek, een drop-etend meisje!!!"

„Tine, wat ben je flauw!"

„En wat ben jij een dottekop!" En Tine, die in een van haar dolle buien was, trok Dé in een woesten galop mee door de kamer.

Mevrouw vond best, dat ze Dien gingen halen en beloofde op het thee-uur met Nettie en Juf te komen.

Het heele stel trok er nu op uit om Dien te halen, die nog aan het piano studeeren was en 't natuurlijk „dol" vond om mee te gaan.

„Dan blijf ik even op je wachten," zei Jo. „Gaan jullie dan maar vast de boodschappen doen."

„Maar ik ben zoo klaar," zei Dien, doch toen Jo haar ongemerkt op den voet trapte, begreep ze, dat Jo iets in den zin had en zei gauw:

„O, maar ik moet nog even een briefkaart schrijven, gaan jullie dan toch maar vooruit."

„Waar vinden we jullie dan?" vroeg Dé.

„In de Langstraat," zei Jo. „Daar moeten jullie toch alle boodschappen doen."

Toen de meisjes weg waren zei Jo:

„Vooruit Dien, gauw mee, ik ga wat bloemetjes in een aardig vaasje voor ze koopen, dat zetten we dan op dat leuke tafeltje in hun zitkamer neer."

„Ja fijn," zei Dien. „Ik betaal de helft, hoor!"

„Hè nee, Dien, jij hebt haast niets meer en ik heb een riks van Vader gekregen."

„Dan koop ik een klein plantje, ik heb warempel nog drie kwartjes over. Zuinig geweest, hè?"

„Ja, bar!"

Ze holden nu langs een anderen kant naar den bloemist, zochten een beeldig donker vaasje uit, waarin ze kleine witte chrysantjes lieten

doen en toen nog een fijn plantje in een donker rieten mandje.

„Nu als de drommel naar huis en op de kamer zetten," hijgde Jo.

Gauw lieten ze hun schatten nog even aan Mevrouw zien, die 't echt aardig van ze vond, en toen werd het vaasje op het tafeltje gezet en 't plantje op 't bureautje. Het stond echt fleurig en lief.

Het werd een dol-gezellig middagje, dien eersten middag op hun zitkamer en Jo's brief aan Moeder was zóó vroolijk en opgewekt, dat Mevrouw en Oom Wim, die hem samen op hun kamer in Arosa lazen, er van genoten en hun hart vol dankbaarheid was, dat Jopie in zulk een gezellige omgeving was.

VAN EEN GECOSTUMEERD FEEST EN EEN VERLOVING

„Deetje, er is een kist voor je gekomen uit Indië."

Met deze woorden ontving Mevrouw Cortelingen Dé, toen ze na de les haar gewone praatje bij Mevrouw kwam houden.

„Ik heb hem op je kamer laten zetten, kind."

Dé vloog als een pijl uit den boog naar boven.

Het was de lang verwachte kist, die haar stiefmoeder beloofd had te zullen zenden en waarin allerlei souvenir's van vader zouden zijn.

Dé zocht met bevende vingers het sleuteltje, dat ze tevoren ontvangen had. Daar was het. Nu vlug de kist open.

Op haar hurken zat Dé bij de kist. Het eerste wat ze er uit haalde, was een groote, fraai bewerkte koperen trommel.

Hierin vond ze verschillende jeugdportretten van haar onvergetelijk moedertje. En eenige foto's van Vader en Moeder samen, als bruid en bruigom, op hun huwelijksreis en alles met onderschriften die getuigden van hun jong geluk.

De tranen liepen over Dé's wangen. O, hoe hád Vader ooit een andere vrouw kunnen nemen, en dan zóó'n koude, onhartelijke vrouw!

Ook vond ze in een klein doosje een donkere haarlok, die volgens den datum en het bijschrift van Dé's eigen kopje afkomstig was. Zeker was ze toen voor de eerste maal onder 's kappers handen geweest.

En dat had Vader zoo zorgvuldig bewaard! Arme, goeie Vadertje.

Onder in den trommel vond Dé een brief.

Op de enveloppe stond:

Aan Dé.

Te openen na mijn dood.

Met koortsachtige haast scheurde Dé de enveloppe open en verslond met oogen vol tranen den inhoud.

Mijn lieve Dé,

Al geruimen tijd voel ik me niet goed. Ik heb vandaag een dokter geconsulteerd, die me op mijn dringend verzoek, de waarheid omtrent mijn gezondheidstoestand gezegd heeft.

Ik weet dan, dat ik misschien heel oud kan worden met de kwaal die ik heb, maar ik weet nu ook, dat ik plotseling kan sterven.

Daarom kindje, schrijf ik je dezen brief.

Blijft hij liggen, tot ik met groot verlof naar Holland kom, des te beter, zoo niet, dan heb ik nu het rustige gevoel, je gezegd te hebben, wat me op het hart ligt.

Dé, kind, je Vader heeft een groote fout begaan. Ik had niet moeten hertrouwen, zeker niet met een vrouw, die zooveel jonger is dan ik.

Als je ouder bent geworden, zal je beter kunnen begrijpen, hoe eenzaam ik me gevoeld heb, na den dood van je onvergetelijk eigen Moedertje.

Jij was nog te jong om me dat gemis minder te doen gevoelen.

En je bent nu nog te jong om te kunnen voelen, hoe je Vader door de jeugd en de schoonheid van die vrouw zóó bekoord kon worden, dat hij de herinnering aan die eene, ware mooie liefde voor zijn eerste vrouw door haar vergat en.... zijn eigen kind.

Het is me de laatste jaren een schrijnend leed geweest, kind, dat ik je van me weg liet gaan. En zóó was ik onder den invloed van die vrouw, dat ik je zelfs geen hartelijke brieven durfde schrijven, wel wetende, dat ik hierdoor haar jalousie zou opwekken.

Lieve Dé, vergeef je Vader zijn zwakheid en

tracht toch nog in liefde aan mij te denken.

Het laatste jaar was alles wat je in de koperen doos zult vinden, mijn troost en menige traan is er gevallen op je donkere haarlok en de portretten van je eigen lieve Moedertje.

Kindje, je zult nu al door je voogd vernomen hebben, hoe je onbezorgd achterblijft. Tracht het geld, dat je ik naliet, goed te besteden en laat het je niet gemakzuchtig maken.

De lieve vrouw, bij wie je in huis bent en die ik zóó dankbaar ben voor alle liefde die ze mijn meisje geeft, zal je in alles weten te raden. Dit geeft me een groote rust.

En kind, als eenmaal het oogenblik komt, dat je een man vindt, dien je waarachtig liefhebt, houd dan in alle levensomstandigheden de herinnering hoog aan je Moeder en tracht hem zoo gelukkig te maken als zij het je Vader deed in de korte, maar rijke jaren van ons huwelijk.

Dag mijn eigen, lief kind. In gedachte neem ik je in mijn armen en geef je een hartelijken kus.

je Vader.

Onbewegelijk blijft Dé met den brief van haar Vader in de handen zitten. Nog eens en nog eens leest ze hem over en dan drukt ze een innigen kus op den brief.

Wat is haar alles nu veel duidelijker geworden, nu Vaders eigen woorden tot haar spraken.

Een zacht klopje op den deur doet haar opkijken.

„Mag ik binnen komen?" hoort ze mevrouw vragen.

Dé snelt naar de deur en terwijl ze Mevrouw naar binnen trekt zegt ze:

„Ik heb zoo'n heerlijken brief van Vader in de kist gevonden. Toe, Mevrouw, wilt u hem lezen?"

„Kindje, laat ik dát nu niet doen. Vertel me er liever wat van."

Ze gingen naast elkaar zitten en Dé vertelde haar, wat Vader allemaal geschreven had.

„Wat ben ik innig blij voor je," zei mevrouw met tranen in haar stem. „Wat kun je nu in warme liefde aan vadertje denken."

„O, mevrouw, U weet niet hoeveel goed me die brief heeft gedaan. Hij zal me een steun in 't leven zijn."

„Ja, kind dat zal hij zeker. En je moet maar trachten zoo te doen, als je Vader het 't liefste had."

„Ik denk zoo, dat Vader het zeker erg prettig had gevonden, als ik het een of ander ging leeren. Vader was zelf altijd zóó werkzaam en zoo energiek, daar wil ik een voorbeeld aan nemen."

„Wat zou je graag willen worden, Dé? Heb je daar al eens over nagedacht?"

„Als ik 't eerlijk mag zeggen, zou ik het liefst zoo'n schattig moedertje willen worden als u is."

Mevrouw begon hartelijk te lachen.

„Nu, dat heeft den tijd nog, kind. Maar toch vind ik het prettig, dat je zooiets kiest, want het is wel 't mooiste deel van het leven om Moeder te zijn."

„Ja, als ik er aan denk, wat het moet zijn, om zoo'n schattebout als Nettie te hebben, dan hoop ik maar, dat ik ook nog eens zoo'n engeltje zal hebben."

„Zeg Dé, hoe zou jij 't vinden om b.v. in een taal door te studeeren. Jij bent zoo flink in Engelsch, voel je er niets voor om Middelbaar Engelsch te doen?"

„Ik zou wel graag in iets door studeeren, mevrouw, maar liefst niet in een taal, dat lijkt me zoo'n taaie studie."

„O neen, dat is het niet, maar als je een voorliefde voor iets anders hebt, dan vervalt het. Waarin zou je dan willen doorstudeeren?"

„Nu, ik zou zoo dolgraag in Kunst-Geschiedenis doorgaan. Ik heb er al eens met Juffrouw Kroon over gesproken en die raadde het me heel sterk aan."

„Dan vindt ze ook zeker, dat je er aanleg voor hebt. Ik zal haar vragen of ze eens bij me komt en dan kunnen we er samen over praten."

„Wat is u toch een eenige schat," zei Dé.

„Zoo kind, nu laat ik je weer alleen, ik heb de meisjes beloofd, gauw bij ze te komen."

„Ik ga de kist verder ontpakken en dan kom ik ook beneden."

Een half uur later kwam Dé, de armen beladen met allerlei mooie zaken uit Indië, zich in den huiselijken kring voegen.

Voor ieder had ze wat meegebracht. Mevrouw kreeg een prachtig bewerkten koperen bak, Juf een beeldig portretlijstje van karbouwen-leêr vervaardigd. Tine, Jo, Dien, Ada en Willy kregen allerlei mooie voorwerpjes uit ivoor gesneden en kleine Nettie een beeldig klein gouden medaillon, door Dé als kind gedragen.

„Maar kind," zei Mevrouw weifelend, „wil je al die lieve herinneringen nu niet liever zelf houden?"

„Ik heb heusch nog zooveel, Mevrouw en aan wie zou ik 't nu beter en liever kunnen geven, dan aan allen die zóó hartelijk en lief voor me zijn.

„Goed dan, kind," zei mevrouw, die wel voelde, hoe'n behoefte Dé er aan had ze dit te geven.

Ze waren allen dolblij met de mooie geschenken en Nettie rustte niet voor het kleine medaillon om haar blanke, poezele halsje hing.

Toen allen weer rustig om de tafel zaten zei Willy:

„Zeg, wij moeten het groote nieuws nog aan Mevrouw vertellen."

„Wel, wat is er voor nieuws?" vroeg deze.

„We worden allemaal op een reuzenfeest gevraagd bij Dora Tenrave.

Haar ouders vieren de zilveren bruiloft en nu komt er een aparte partij voor de vriendjes en vriendinnetjes van Do en Henk."

„Dat is een heerlijk nieuwtje voor jullie," zei Mevrouw, die direct vol warme belangstelling was. „En waar jullie allemaal zulke bizonder goede rapporten hebt, vind ik, dat je het best verdiend hebt."

„O, en U weet nog niet alles," zei Ada opgewonden.

„Hè kind, laat mij nu verder vertellen, ik was begonnen," zei Wil.

„Pas op, of ik vertel alles," plaagde Tine.

„Het wordt een gecostumeerd feest," zei Wil haastig, bang als ze was, dat Tine haar de pret van het vertellen zou afpakken.

„En zijn jullie allemaal geïnviteerd?" vroeg Mevrouw.

„Ja mevrouw, allemaal en Dien ook, want die hoort bij het clubje."

„En Loe en Rob ook," zei Ada. „Dat zijn vrienden van Henk Tenrave."

„En wanneer is het feest?" vroeg Juf.

„Zaterdag over drie weken. Zalig! dol!" juichte Tine.

„Daar moet dus hard gewerkt worden om al jullie costuumpjes klaar te krijgen," zei mevrouw.

„Eerst moeten we ze bedenken," zei Ada. „Dat vind ik juist zoo moeilijk."

„Nu, we zullen jullie goed helpen," zei mevrouw. „Vanavond als het huiswerk klaar is, gaan we de costuumpjes bepalen en dan zullen Juf en ik de benoodigdheden zoo gauw mogelijk koopen en gaan we allen hard aan 't werk om den boel op tijd klaar te krijgen."

„Zoo'n lieverd als U toch bent!" zei Tine, terwijl ze mevrouw eens duchtig knuffelde.

„Mag ik ook mee?" vroeg eensklaps Nettie, die al dien tijd rustig met haar pop had zitten spelen.

„Neen liefje, daar ben je nog veel te klein voor. Dan lig jij allang in je bedje. Maar je mag opblijven tot de meisjes weggaan, dan zie je ze allemaal in hun mooie pakjes," zei mevrouw.

„En Dé blijft bij jou, hoor dot!" zei Dé, terwijl ze het kind naar zich toetrok.

„Ga jij dan niet?" riepen de meisjes verbaasd.

„Neen, daar heb ik nu geen pleizier in," zei Dé eenvoudig.

Mevrouw, die haar direct begreep, drukte zacht haar hand.

„Ik heb een beeldige zijden kimono en ook nog aardige kabaja's met sarongs en allerlei echt Javaansche sieraden, daar kan ik jullie zeker wel mee van dienst zijn," zei Dé.

„Da's nou weer echt Dé," zei Tine.

„Daar zou ik in m'n egoisme nu nooit aan gedacht hebben."

„Het Javaansche pakje zou iets voor Jo zijn," zei Juf, „die heeft zoo'n donker type."

„Ik weet nog niet of ik wel ga, Juf," zei Jo en haar mondje trilde. „Als moeder héél goed is wil ik graag gaan, anders liever niet."

„Daar ben ik niets bang voor," zei mevrouw. „Moeder gaat immers zoo best vooruit."

„Ik wil liever wachten met besluiten tot Oom Wim terug is, die zal me wel eerlijk zeggen, hoe 't met moeder is."

„Jou kleine twijfelaarster," plaagde mevrouw haar. „Dus de berichten van Vader en de brieven die moeder je zelf schrijft, vertrouw je niet."

„Moeder zou om me maar gerust te stellen de brieven misschien wat opgewekter kunnen schrijven, dan ze werkelijk is."

„Neen kind," zei mevrouw op stelligen toon. „Als moeder niet goed was, zou ze niet mogen schrijven, wees daarvan verzekerd."

„Hè, U neemt me een pak van 't hart," zei Jo dankbaar. „Daar lag ik 's avonds maar over te piekeren en dan kon ik niet in slaap komen."

„In 't vervolg liever dadelijk zeggen als je ergens over tobt, Jopielief."

„Ja mevrouw, dat zal ik," zei Jo blij.

„Meisjes, 't is tijd om te dekken," zei Juf, terwijl ze Nettie meenam om haar vóór ze aan tafel gingen nog wat op te knappen.

Vlug stonden Ada en Wil, die de weekbeurt hadden op, en onder vroolijken kout werd de tafel keurig opgeruimd en gedekt voor den maaltijd.

. . . .

Oom Wim was teruggekeerd uit Arosa en bracht heerlijke berichten van moeder mee.

De hoest was bijna weg en ze was in die acht dagen twee pond toegenomen in gewicht.

De dokter die moeder behandelde, had uitdrukkelijk gezegd, dat ze geheel zou herstellen en na een maand of drie als een gezonde, flinke vrouw terug zou komen.

Dat gaf groote vreugde in de twee families en Jo vooral was uitgelaten van blijdschap.

Ze zong den geheelen dag en haar gezichtje stond zóó stralend, dat allen er zich in verlustigden.

Oom Wim bleef op uitdrukkelijk verlangen van Mijnheer Tervaart en Rob, gesteund door Ant, die blij was „den jongeheer" weer eens te kunnen vertroetelen, nog een poosje daar logeeren.

Natuurlijk werd hij direct in beslag genomen door de buurmeisjes om ze te helpen bij het kiezen van de costumes en ze hadden een heerlijke hulp aan hem, want 't was een kolfje naar Oom Wims hand.

En zoo was dan de gewichtige avond van het gecostumeerde feest aangebroken.

De costumes van Dien, Rob en Loe waren een geheim voor de anderen, evenzoo hadden de meisjes hen in onzekerheid gelaten omtrent de costumes die zij zouden dragen.

In de huiskamer zaten Mijnheer Tervaart en Oom Wim met Nettie te wachten tot de meisjes beneden zouden komen.

Nettie was niet te houden van nieuwsgierigheid.

„Wanneer komen Dien en Rob en Loe nu?" riep ze ongeduldig.

„Luister maar goed, of je de rijtuigen nog niet hoort," zei mijnheer Tervaart.

„Komen ze met rijtuigen?" vroeg Nettie, de groote oogen één en al verbazing.

„Deftig, hè?" zei Oom Wim. „Wacht maar, klein ding, je zult nog groote oogen opzetten."

„Hè, kwamen ze nu maar, ik wil ze zoo graag zien."

„Stil, ik hoor wat," zei Oom Wim. Op de trap klonken schuifelende voetstappen.

Daar kwam het liefste Javaansche vrouwtje binnen, dat men zich kan denken.

De glanzende, zwarte haren waren in een kondeh gelegd, waarin kleine witte bloempjes en gouden spelden staken.

De witte met fijne kant versierde kabaja werd dichtgehouden door gouden kabaja-

spelden en de mooi-gekleurde sarong viel op de bloote voetjes die in beeldige muiltjes staken.

„Kind, wat zie je er lief uit," zei mijnheer Tervaart, terwijl hij zijn meisje vol trots kuste.

„Adinda, je bent om op te eten," zei Oom Wim, terwijl zijn blikken vol welgevallen op het allerliefste figuurtje van zijn nichtje bleven rusten.

En Nettie liep maar om Jo heen en kon niet genoeg van haar krijgen.

Daar ging de deur weer open en binnen kwam in woesten dans een boschgodinnetje.

Het was een costuumpje, dat Tine zelf gekozen en ontworpen had en ze zag er in uit om te stelen.

Het costuum was geheel van vuurroode tulle, rokje en lijfje omkranst door groene ranken en bladen.

In de haren, die los om haar heen fladderden, droeg ze ook een krans van groene bladeren.

„Schitterend!" zei Oom Wim. „Je had niet beter kunnen kiezen, klein duivelinnetje."

Weer een slepende tred door de gang en Ada kwam binnen als geisha.

Een prachtige geel zijden kimono, geborduurd met zacht-rose vogels en bloemen, omsloot haar slank figuurtje. Het donkere haar was hoog opgekapt en daarin staken beeldige kleine waaiertjes.

Aan de voetjes had ze mooie gouden muiltjes

en in haar hand een grooten Japanschen waaier.

„Allerliefst," zei Mijnheer Tervaart, „Ik wou, dat ik je koopen kon, geisha!"

„Daar komt m'n laatste kind!" riep Mevrouw Certelingen, die met Dé en Juf de kamer in kwam.

In de gang hoorde men castagnetten geklepper.

„Dat klinkt Spaansch!" lachte Oom Wim.

En jawel! daar kwam Willy binnen als Spaansche schoone.

Wat zag ze er beeldig uit!

Een rood satijnen rokje, waarover heen een net van gouddraad met balletjes er aan. Een crême zijden blouse, waarover ze een zwart fluweelen bolćro droeg, met goud bestikt.

Over de hoog gekapte haren lag mooi gedrapeerd een kanten doek, die gehouden werd door een grooten kam en waarin vuurroode bloemen staken.

„L'amour est enfant de Bohême," zong Oom Wim. „O, Carmen, Carmen, wat zal je veel harten breken!"

„'t Is een keurig stelletje," bewonderde mijnheer Tervaart.

En waarlijk, het was een allerliefst gezicht, toen de vier meisjes daar bij elkaar stonden. Alle kleuren harmoniëerden, 't was een beeldig geheel.

Daar werd gescheld.

„De rijtuigen!" riepen de meisjes door elkaar.

Daar kwam het dienstmeisje binnen met een groote doos van den banketbakker.

„Wat is dat?" zei Mevrouw verbaasd.

De meisjes lachten geheimzinnig.

Mevrouw maakte de doos open en een verrukkelijke slagroomtaart lachte haar tegen.

Er lag een kaartje bij de taart.

Mevrouw nam het op en las:

„Voor ons pleegmoedertje, Dé en Juf, uit dank voor al de moeite."

„Dát is lief van jullie," zei Mevrouw, terwijl ze ze hartelijk bedankte.

„Hè, wat zullen we smullen," zei Dé tegen Nettie.

„Hoef ik nog niet naar bed?" vroeg het kleine ding, dat met verlangende blikken naar de heerlijke taart keek.

„Neen liefje, je krijgt nog eerst een lekker stukje," zei mevrouw.

„De rijtuigen!" riep Tine.

Een harde schel, gestommel in den gang, lachjes en.... daar kwamen binnen een schattige Pierrot en Pierette, Dien en Rob. Ze hadden allebei witte costuumpjes aan, met groote vuurroode pompoenen. Op Diens aardig kopje prijkte een beeldig wit steekje, ook al versierd met roode balletjes en Rob had een grooten witten punthoed op z'n ondeugende bol met drie roode pompoenen.

Het was een alleraardigst stel.

Halo, halo, halo!!!" klonk het uit den gang. ,,Daar komp Aujoest!"

En onder luid geschreeuw buitelde Loe als clown naar binnen.

Hij zag er potsierlijk uit, in een costuum van gele zijde, op rug en borst een lachende maan geschilderd.

Z'n handen hield hij in z'n broekzakken, die hij op clowns manier wijd uit trok.

Z'n gezicht was krijt-wit gemaakt en op z'n hoofd had hij een mal pruikje met een onzinnig klein, hoog hoedje erop.

Er kwam schier geen einde aan het gelach en gejuich. 't Was ook tè grappig!

,,Zoo kinderen, nu wordt het jullie tijd," zei mevrouw.

,,Hoe zullen we gaan zitten?" vroeg Tine.

,,Ik zou zeggen, in ieder rijtuig een cavalier," zei Mevrouw.

Dat was best. En lachend en joelend trok het heele troepje de gang door naar de rijtuigen, uitgeleide gedaan door alle achterblijvenden.

Toen ze allen weer in de huiskamer terug waren, zei mevrouw:

,,En mag ik de heeren nu verzoeken den avond verder bij ons door te brengen, of zijn er andere plannen?"

,,Als m'n zwager er niets tegen heeft," zei Oom Wim. ,,U begrijpt, . . die taart! . . die lokt me!"

,,Ik wil dolgraag wat blijven praten," zei mijnheer Tervaart. ,,En *mij* is 't niet om de taart te doen. Maar als U 't goed vindt, ga ik eerst een uurtje naar huis om m'n gewone avondbabbeltje met m'n vrouw te houden."

,,Nu dan zijn we hem voor een goed poosje kwijt," plaagde Oom Wim. ,,Eer hij die 25 kantjes vol heeft. . . ."

,,Gaat u maar rustig schrijven," zei mevrouw. ,,En als u klaar is komt u nog een tijdje hier en spelen we een quatre-mains."

,,Dolgraag," zei mijnheer Tervaart.

Nu werd er een stukje van de lekkere taart voor Nettie afgesneden en moest het kleine ding met Mevrouw en Juf mee naar boven.

,,Ik ga eens gauw de rommel opruimen," zei Juf. ,,'t Is me een bende daarboven."

,,Ik zal u gauw even helpen," zei Dé, terwijl ze opstond.

Maar Juf duwde haar terug in haar stoel.

,,Geen denken aan, kind. Je hebt je rust wel verdiend. Jij hebt het leeuwenaandeel gehad in de kleed- en kappartij."

,,'t Zou ook al te wreed zijn om Oom Wim in z'n eentje te laten zitten," vond mevrouw. ,,Neem jij dus de honneurs maar waar, we komen weer gauw beneden en dan schenk jij ons een kopje thee."

,,Wat is 't hier een zalige rust," zei oom Wim, toen alles naar boven was.

„Ja, 't was daar straks ook zoo'n woelige bende," lachte Dé. „Maar wat zagen ze er allen schattig uit, ik weet heusch niet, wie ik wel de liefste vond."

„Ze zullen succes hebben, daar ben ik zeker van. Zeg Dé, zeg me eens eerlijk, heb je geen spijt, dat je niet mee bent gegaan?"

„Neen, daar heb ik geen spijt van," zei Dé, terwijl ze oom Wim vast in de oogen keek. „Ik had niet onverdeeld kunnen genieten en misschien had al die pret me wel gehinderd. Ik ben zoo vervuld van Vader's dood en den heerlijken brief, die hij me kort vóór zijn dood schreef."

En Dé vertelde Oom Wim van dien brief en alle lieve herinneringen die ze gekregen had.

Oom Wim zat vol belangstelling naar haar te luisteren en Dé liet zich geheel gaan. Ze had zich immers bij hem altijd zoo vertrouwd gevoeld.

Toen sprak ze hem over haar plan om door te gaan in Kunstgeschiedenis. En wat hij daar wel van zei.

„Dat kan ik niet anders dan hartelijk toejuichen," zei hij. „Het is een mooie studie en net geschikt voor jou, die zooveel voelt voor al wat kunst is."

„En dan kan ik heerlijk bij mevrouw blijven wonen, want ik ben van plan bij Juffrouw Kroon te blijven leeren."

„Dat is een zeer goede leerares, je kunt het niet beter treffen.

En dan naderhand een reisje naar Italië om de oude meesters van naderbij te leeren kennen," stelde oom Wim voor. „Of bewaar je dat liever voor je huwelijksreis?"

Een fijne blos kleurde Dé's wangen.

„Ja," zei ze onbevangen. „Dat zou me best lijken."

„Wat bedoel je?" plaagde hij.

„Wel, de huwelijksreis naar Italië."

„Mag ik dan gids zijn?" vroeg hij, half in pret, half ernstig. „Ik ben goed bekend in Italië."

„Dat zal van mijn man afhangen," lachte Dé.

„Ik zou je wát graag Italië laten zien, Dé, zei oom Wim, nu geheel ernstig.

„Maar liever niet als je gids."

De toon waarop hij die woorden zei, week zoo af van zijn gewone manier van spreken, dat Dé opkeek en toen ze zijn oogen ontmoette, de hare verward neersloeg.

„Deetje," zei oom Wim en zijn stem trilde. „Zou jij over een jaar of twee je huwelijksreis met mij naar Italië willen maken of vindt je oom Wim te oud?"

Dé bleef een tijdje sprakeloos zitten. Toen sloeg ze de lieve, donkere oogen naar hem op en zei:

„U te oud voor mij? Ik heb soms het gevoel

gehad of ik wel meer dan negen jaar ouder, inplaats jonger was dan U."

„Dé, kind, meen je het? Wil jij mijn kleine vrouwtje worden?"

Als eenig antwoord leunde Dé haar donkere kopje tegen zijn schouder en er kwam een gevoel van rust en veiligheid in haar als ze niet gedacht had ooit te zullen kennen.

Zoo bleven ze rustig zitten in een innig-begrijpen.

Zacht ging de deur open en Mevrouw Cortelingen kwam binnen.

Ze bleef onbewegelijk staan, bang, het lieve tooneeltje te storen.

Maar nu keek Dé op en met een snik liep ze naar haar toe en sloeg haar armen om Mevrouw's hals.

„Lief kind, wat ben ik blij voor je," zei mevrouw op warmen toon.

En nu stond oom Wim op en terwijl hij zich bij het lieve groepje voegde, zei hij:

„Wilt u mij over een paar jaartjes Uw pleegdochter afstaan, Mevrouw Cortelingen?"

„Wat mij betreft, aan niemand liever," zei mevrouw hartelijk.

Toen gingen ze met hun drieën aan tafel zitten en terwijl oom Wim Dé's handje in de zijne nam zei hij:

„Ik zal vanavond nog Dé's voogd schrijven en hem vragen, of hij zijn toestemming tot onze

verloving geeft. En dan zal ik hem, evenals ik 't U nu ga doen, mijn plannen ontvouwen.

Kijk eens, lieve Dé, je bent nog te jong om te trouwen en voor mijn werk is het noodig, dat ik nog een jaar of wat naar het buitenland ga.

Ik zou echter zoo graag gaan met de zekerheid dat bij mijn terugkomst me nog maar enkele weken zullen scheiden van onzen trouwdag."

„Wat is dat in-verstandig bedacht," zei mevrouw Cortelingen.

„En heeft mijn Dé ook vrede met dit plan?" vroeg oom Wim, terwijl hij het meisje angstig vragend aankeek.

„Ja, dat heb ik," zei Dé op standvastigen toon. „En ik zal in den tijd dat je weg bent, met behulp van mijn pleegmoedertje alles doen, om te zorgen, dat je een verstandig en flink vrouwtje krijgt."

„Lieve, lieve Dé," zei hij aangedaan.

„Ik wist wel, dat je me onmiddellijk zoudt begrijpen. Tusschen ons zal nooit misverstand zijn."

„Waar denk je je reis naar toe te maken?" vroeg Dé, haar verstandige oogen naar hem opheffend.

„Naar Egypte, kind, dat is een jarenlange illussie van me en het is daar zoo'n heerlijk studieveld voor me. Ik heb dit alles lang en breed met mijn lieve zus in Arosa besproken. Vandaar, dat mijn plan zoo prachtig in elkaar zit."

„Weet je zuster. . . ." weifelde Dé blozend.

„Wat dacht je dan, kind! Mary is na den dood van mijn moeder m'n eenigste vertrouwde. En o, ze had 't zoo gauw in de gaten, dat „Toetie Roetmop" m'n hart gestolen had."

„Daar komt de plaaggeest weer boven," lachte Dé. „Hoe heeft je 't zoo lang kunnen uithouden zonder plagen."

„Wat zullen de meisjes verbaasd kijken, als ze het groote nieuws hooren," zei mevrouw, die er blij en gelukkig uitzag.

„Nu, Tine zal niet zoo héél verbaasd zijn," lachte oom Wim. „Die schelm maakte al toespelingen toen ze me van den zomer inviteerde met Jo en Rob bij ze te komen."

„Daar heeft ze me niets van verteld," zei Dé. „Wel plaagde ze me af en toe."

Daar werd gescheld.

„'t Zal Uw zwager zijn," zei Mevrouw, ietwat verlegen.

„Mevrouw," zei oom Wim op deftigen toon. „Mag ik u verzoeken, van *je* zwager te spreken en verder te vergeten, dat ik eens een eerbiedwaardige oom was."

„Ik zal me ook nog wel eens vergissen, Oom Wim," plaagde Dé.

Mijnheer Tervaart kwam binnen.

„Dat heb je vlug gedaan, zwager," prees Wim.

„Niet waar? Vijf en twintig kantjes in een uur. . . ." lachte mijnheer.

„Maar je was toch niet zoo vlug als ik," zei zijn zwager, terwijl hij hem ondeugend aankeek.

„Wat bedoel je?" vroeg deze.

„Wel, ik heb me in dat uur verloofd!!!"

„Wát zeg je!"

Nu stond Dé op en terwijl ze kinderlijk lief naar Mijnheer Tervaart toeging zei ze:

„Mag ik Uw schoonzusje worden?"

En mijnheer Tervaart trok in zijn blijdschap het blozende meiske naar zich toe en gaf haar een hartelijken kus op iedere wang.

„Hé, hé, zwager, dat gaat zóó maar niet," dolde oom Wim.

„Hij kan de zon niet in 't water zien schijnen," plaagde mijnheer Tervaart terug. „Heb jij nog geen toestemming van Dé's voogd, jongen?"

„Wat een geniepige kerel," zei oom Wim kwasi-boos. „Ik ben blij, dat jij haar voogd niet bent."

Nu kwam Juf binnen en toen ook die met het heugelijke nieuws in kennis was gebracht, zaten er vijf blijde gezichten om de tafel.

„We hebben nog geen thee gehad!" riep Mevrouw eensklaps. „En de heerlijke taart! Waar blijft die!"

„Dat is nu een echte feesttaart geworden," vond Juf.

Dé stond haastig op en begon thee te schenken en Juf sneed de taart aan die door allen met smaak genuttigd werd.

„En waar blijft nu de beloofde quatremains?" vroeg mijnheer Tervaart.

„O ja, da's waar. Ik vergeet vanavond alles," zei mevrouw.

Juf draaide in de andere kamer het electrische licht op en daar klonken reeds de eerste maten van Beethovens Eroica.

In aandachtig luisteren zaten het jonge paartje en Juf bij elkaar en ze vonden het een waardig besluit van een heerlijken avond.

MOEDERS THUISKOMST

Er zijn eenige maanden verloopen na den avond van Dé's voorloopige verloving.

In die maanden is er weer heel wat gebeurd.

Dé's voogd, die na oom Wim's brief direct over kwam om kennis te maken met den nieuwen neef, had gaarne zijn toestemming tot de verloving gegeven, erbij voegende, dat zooiets van zelf sprak, waar mevrouw Cortelingen haar goedkeuring aan deze verbindtenis gegeven had.

Op Dé's verlangen was er geen receptie geweest, maar de goede vrienden en kennissen hadden allen prachtige bloemen gestuurd en de suite bij Mevrouw Cortelingen leek wel een bloementuin.

De meisjes waren uitgelaten en behandelden Dé en Wim als een jong koningspaar. Mevrouw en Juf hadden de grootste moeite om het uit-

gelaten troepje in toom te houden. Ze maakten overal een feest van.

Ieder bloemstuk dat er kwam, werd met gejuich begroet.

De eerste maal dat Dé en Wim gearmd op straat gingen, snelden ze allen naar het raam om het jonge paar na te wuiven.

En toen op een Zondag Dé's voogd en zijn vrouw kwamen en bleven dineeren, steeg de vreugde ten top.

Nu moest en zou er feest zijn en Tine was zóó welsprekend, dat mevrouw wel toe moest geven.

Het was een dol-gezellig dineetje en de meisjes hadden de tafel smaakvol versierd.

Tine had tafelliedjes gemaakt, zóó geestig en aardig, dat ze drie keer overgezongen werden.

De gasten waren dan ook niet uitgepraat over de aardige meisjes en het gezellige intérieur van Mevrouw Cortelingen en Dé's tante inviteerde ze allen op 'n dinéetje, dat ze ter eere van 't jonge paar in hun vorstelijk ingericht huis zou geven.

En dat diner, gegeven met al de pracht en praal van twee schatrijke „Indische Nabobs" zooals Tine ze noemde, bleef onvergetelijk voor hen allen.

Tine had, op verzoek van Dé's tante, weer aardige tafelliedjes gemaakt, Wil en Ada deden een komische voordracht en Jo en Rob speelden samen stukjes voor viool en piano, die zeer in den smaak vielen.

Na al die feestelijkheden brak er eindelijk een tijd van rust aan, wat vooral door het jongverloofde paar zeer op prijs gesteld werd, nu ze nog maar zoo kort bij elkaar konden zijn.

Want Wim zou over een maand naar Egypte vertrekken en er was voor dien tijd nog veel in orde te maken.

„Casa Bianca" zou tijdelijk gesloten worden en de trouwe Sambo ging in dienst bij een vriend van zijn meester, een jongen beeldhouwer.

. . . .

In de huiskamer zaten de meisjes allen rustig bezig met haar huiswerk.

Daar werd gescheld en in de gang hoorden ze de vroolijke stemmen van Dé en Wim.

„Wat zijn ze vroeg terug," zei Jo. „Ik dacht, dat ze vanavond bij Vader bleven."

„Ik hoor Vaders stem ook," zei Mevrouw

„Hè, gelukkig, dat we bijna klaar zijn," zei Ada.

Een klop op de deur en het drietal stapte naar binnen.

„Dat's een verrassing," zei mevrouw Cortelingen.

„En we brengen nòg een verrassing," zei mijnheer Tervaart met een van blijdschap stralend gezicht.

„O, er is bericht van moeder," juichte Jo. „Ik zie 't aan Uw heele gezicht."

„Ja, lieveling, er *is* bericht van Moeder," zei haar vader aangedaan. „Over veertien dagen

hebben we haar weer thuis, gezond en blozend."

Onstuimig vloog Jo haar vader om den hals.

„Wat zalig! wat heerlijk!" riep ze blij. „Heeft U een brief gehad, Vadertje?"

„Ja kind, daarnet bracht de post twee brieven uit Arosa, een van den dokter, die moeder behandelde en waarin hij haar als volkomen genezen verklaarde en één stralenden brief van Moedertje, die de tijd haast niet kan afwachten, dat ze naar huis mag."

„Geen wonder!" zei Mevrouw Cortelingen. „Ze heeft 't maar niet kranig uitgehouden, daar heb ik respect voor."

„En wie gaat Moes halen?" vroeg Jo.

„Wie denk je wel?"

„Wim natuurlijk!"

Jo mocht, nu ze Dé geen tante kon noemen „Oom" weglaten en zei nu bij iedere gelegenheid vol trots „Wim".

„Mis poes! Dezen keer ga ik zelf. Ik heb 't nu lang zoo druk niet en je begrijpt, dat ik wel een beetje verlang naar Moedertje."

„Over veertien dagen," zei Jo. „Wat vreeselijk lang nog. Zeg Wim, ben jij dan al weg?"

„Hoor nou zoo'n dom kind," zei Wim verontwaardigd. „Denk je nou heusch, dat ik twee jaar weg ga, zonder mijn zus vaarwel te zeggen? Jop, je bent een uilskuiken!"

„Och, ik ben m'n kop kwijt," lachte Jo. „Weet Rob het al?"

„Nou en of!" lachte Dé. „We hebben hem direct opgescheld en hij maakte van blijdschap zoo'n kabaal aan de telefoon, dat we hem haast niet konden verstaan. Ik geloof, dat hij hierheen komt, als zijn huiswerk klaar is."

„Daar heb je 'm!" riep Wil. „Ik hoor hem in de straat fluiten."

En jawel, daar kwam Rob aangestapt en z'n leuke jongenskop straalde van blijdschap.

Twee weken later was er in Huize Tervaart een drukte van belang.

Er was besloten, dat dien eersten middag van moeders terugkomst, Mevrouw Cortelingen en Dé zouden komen dineeren. Gaarne had Mijnheer het heele meisjestroepje gevraagd, maar dat zou te druk zijn geweest. Die zouden 's avonds even haar opwachting komen maken.

En nu was dan eindelijk de groote dag aangebroken en stonden Jo en Rob met van geluk stralende gezichten op het perron om vader en moeder op te wachten.

„Daar heb je de trein," gierde Jo.

„O Rob, ik houd het niet uit."

„Kind, wees nou toch kalm, zei Rob, maar hij rekte zich uit op z'n teenen om toch maar gauw het geliefde Moedertje te kunnen zien.

„Hé, wat 'n menschen! Ik zie niets," mopperde Jo.

„Daar is ze, daar is ze!" gilde Rob, al z'n waardigheid van straks vergetend.

Daar had moeder haar twee schatten in de armen.

En jawel, daar kwam moeder aan Vader's arm aangestapt en ze zwaaide uitgelaten met haar zakdoek.

„O, wat is ze dik geworden!" riep Jo en tranen van blijdschap stroomden over haar wangen.

„Kijk ze toch eens hard loopen!" riep Rob, terwijl hij een luchtsprong maakte. „Zoo heeft moeder in jaren niet gehold!"

„O, menschen, schiet toch op!" zuchtte Jo, die wel door alle menschen heen had willen vliegen.

En eindelijk = daar was het groote geluksmoment. Daar had moeder haar twee schatten in de armen gekneld.

„Doorloopen, jongens!" commandeerde Vader, die heelemaal over 't hoofd werd gezien. „'t Is hier zoo trekkerig," zei hij angstig.

„Kom man," lachte moeder, „daar letten we niet meer op. Ik ben nu zoo gezond als een visch."

Met de armen om haar heen brachten de kinderen haar naar het rijtuig.

Op de plaats waar moeder moet gaan zitten, lag een heerlijke bouquet bloemen.

„Hè, wat prachtig," zei moeder, die de mooie bloemen opnam en met welbehagen hun heerlijke geuren opsnoof.

„Van wie heb ik die?"

„Van Rob en mij," zei Jo.

„Dank je wel, hoor lieve schatten." En

moeder moest ze allebei nog eens hartelijk kussen.

Het was een heerlijke rit terug naar huis, het tweetal kon de oogen niet afhouden van moedertje, dat er zoo blozend en gezond uitzag.

Daar hield het rijtuig voor hun huis stil.

De straatdeur werd haastig geopend en zoo vlug als haar niet meer zoo jonge beenen het toelieten, holde Ant de stoep af en naar het rijtuig toe. *Zij* moest het portier openen. En met tranen in de oogen reikte ze mevrouw een mooie „blomket" aan.

„En asdat we u nog lang moge behouwe," zei ze, terwijl ze Mevrouws hand bleef schudden.

In den gang viel moeder in de wijd geopende armen van Wim.

„Kit, lieve Kit, wat ben ik blij, dat we je zoo gezond terug krijgen," jubelde zijn blije stem.

„En waar is je Deetje? Ik verlang zóó, mijn zusje te begroeten."

Daar kwam Dé, die zich bescheiden op den achtergrond had gehouden, al naar voren.

Met een lieve, moederlijke beweging trok Mevrouw Tervaart het meisje naar zich toe en kuste haar hartelijk.

„We zullen echte zusters worden, kind," zei ze op warmen toon. „Ik ben zóó blij voor jullie. Mijn jongen had geen liever vrouwtje kunnen kiezen."

„Naar binnen, naar binnen," riep mijnheer Tervaart, die bang was, dat zijn vrouwtje te moe zou worden.

„Maar man, wees toch niet zoo angstig voor me," lachte mevrouw, die heel goed zag, hoe bezorgd haar man naar haar keek.

„Ja kind, dat is nog de macht der gewoonte."

„Hij kan er nog niet aan wennen, dat hij nu zoo'n „wolk van een vrouw" heeft," dolde Wim, die met innige blijdschap naar het ingezonde gelaat van zijn zuster keek.

In de kamer stond Mevrouw Cortelingen met Nettie.

Het kleine ding had een beeldig wit-zijden jurkje aan en in de blonde krullen een grooten witten strik.

In haar handjes droeg ze een prachtige bloemenmand, die ze mevrouw Tervaart met een allergrappigste „kniks" overhandigde.

Van al de meisjes, en van moeder en Juf en mij," zei ze met haar lieve stemmetje.

Ze was om te stelen, zooals ze daar stond en Mevrouw Tervaart nam het schattige ding op en knuffelde haar naar hartelust.

„Zoo, moeder de vrouw, nu ga je eerst eens rustig zitten en dan brengt Jo je goed naar boven," beval vader.

„Laat me dat nu zelf even doen," smeekte moedertje. „Ik verlang er zóó naar m'n heele huisje weer te zien."

„Straks als je gaat rusten, dan mag je de bovenverdieping zien," zei Wim, die haar zonder veel complimentjes optilde en in een fauteuil neerzette.

„Tsjonge, hijgde hij. „Dát valt niet mee!"

Mevrouw Cortelingen ontdeed haar van hoed en mantel en Jo liep op een holletje met het goed naar boven.

In een wip was ze weer beneden om toch geen minuut van moeders bijzijn te missen.

Toen allen rustig zaten, zei Wim:

„Zeg Kit, nu hebben ze je allemaal zoo in de bloemetjes gezet en je eigen broer gaf je geen enkele attentie bij je thuiskomst. Wel een beetje raar, vin-je niet?"

„Niks raar," lachte zijn zuster, „Alle bloemetjes zijn nu voor het meiske."

„Mag „het meiske" dan eens de bloemetjes halen die Wim je wil geven?" vroeg Dé, terwijl ze opstond en zich haastig naar de achterkamer begaf.

Mevrouw Tervaart keek met nieuwsgierige blikken naar de gezichten der anderen. Die stonden zóó geheimzinnig en ze lachten elkaar zóó schalks toe. Daar moest wat gebeuren!

Daar kwam Dé weer binnen met iets dat in een doek gewikkeld was.

Wim zette twee stoelen vlak over zijn zuster en hielp Dé met het losmaken der doek.

„Oogen dicht!" riep mijnheer Tervaart, terwijl hij zijn handen op zijn vrouws oogen legde.

„Klaar!" riepen Dé en Wim.

Mijnheer trok zijn handen weg, Mevrouw sloeg de oogen op en.... „O!" riep ze.

Daar stonden in pastel de twee sprekend gelijkende portretten van Jo en Rob.

Sprakeloos zat Moedertje er naar te kijken. 't Was of de koppen leefden.

„Wim, wat schitterend," zei ze aangedaan. „Wat heb je me dààr blij mee gemaakt."

„Dat is nu wel de beste herinnering aan Moedertjes herstel," zei mijnheer Tervaart.

En toen moesten ze vertellen, hoe lang ze wel geposeerd hadden en wanneer Wim ze gemaakt had en Mevrouw gaf Jo en Rob een pluim, dat ze 't in hun brieven zoo mooi verzwegen hadden.

De dag verliep verder recht gezellig en het dineetje was ingenoegelijk.

Aan het dessert mochten alle meisjes met Loe en Dien komen.

Toen allen gezellig bij elkaar zaten, schonk Wim de wijnglazen vol en terwijl hij zijn glas in de hand nam zei hij op ernstigen toon:

Lieve Aanwezigen,

Ik kan niet nalaten een paar woordjes tot U te spreken. Het hart is mij zoo overvol.

Laat ik dan beginnen, met ons aller innige blijdschap uit te spreken, met het feit, dat het liefste aller Moedertjes weer in ons midden zit.

Wat we allen gevoeld hebben, toen we haar

zoo lang moesten missen, behoef ik niet te zeggen.

Kit, dat we je nog lang mogen behouden, zoo gezond en stralend als we je vandaag terug gekregen hebben.

En dan moet me nog iets van het hart.

De volgende week ga ik weg, voor twee lange jaren.

De gedachte, dat Dé op mij wacht, in trouwe liefde, maakt me het afscheid lichter.

Dat Dé achterblijft bij U, Mevrouw Cortelingen, geeft mij volkomen rust.

Ik weet, dat U haar in die jaren zult vormen tot een vrouw, die in staat is, haar man gelukkig te maken.

En in mijn hart zal ik meenemen allen die hier aan dezen disch vereenigd zijn, mijn lieve, beste zus en zwager, mijn twee geliefde bolleboozen en niet het minst,

de pleegdochters van
Mevrouw Cortelingen.

Een luid gejuich volgde op deze woorden en het was een geklink en gejoel, waaraan schier geen einde scheen te komen.

Maar toen vond Mevrouw Cortelingen, die bang was, dat de gastvrouw te moe zou worden, dat het genoeg was en onder een hartelijk afscheid en tot weerziens trok het heele troepje met haar naar huis toe.

BESLUIT

En nu zijn we aan het einde van dit verhaal gekomen.

Maar ik ken mijn lieve lezeresjes en weet, hoe ze bij ieder boek, dat ze weer lezen, graag precies willen weten, hoe 't met alle personen uit het boek afliep.

Nu dan, Dé en Wim zijn getrouwd.

Casa Bianca is verbouwd, het is heel wat grooter geworden, maar ziet er nog even lief uit als vroeger.

Dé is een allerliefst Mevrouwtje en het prettigste artisten-vrouwtje, dat men zich denken kan.

Wim is op weg een beroemd schilder te worden.

Een levensgroot portret, dat hij van Dé maakte heeft hem op een tentoonstelling de gouden medaille doen verkrijgen.

Tine, die nog twee jaar bij Mevrouw Cortelingen bleef, is nu terug naar huis en is in ieder opzicht het zonnetje van het huis.

Ze is opgegroeid tot een warm voelend meisje en al haar vroeger egoïsme is verdwenen.

Ada en Wil zijn nog steeds bij Mevrouw Cortelingen en blijven daar, tot ze de huishoudschool, die beiden bezoeken, geheel afgeloopen hebben.

Jo en Dien reizen iederen dag heen en weer naar Amsterdam. Jo studeert in de rechten, Dien in de medicijnen.

Rob en Loe zitten in Delft, beiden willen ingenieur worden.

Kleine Nettie stapt iederen morgen, trotsch, met haar schooltasch aan de hand en een troep vriendinnen bij zich, naar school.

De heer en Mevrouw Tervaart verkeeren in blakenden welstand en Mevrouws gezondheid is zoo goed gebleven als op den dag, toen ze uit Arosa terugkeerde.

Mevrouw Cortelingen, de lieve, verstandige vrouw, voelt zich blij en gelukkig, nu ze haar pleegkinderen ziet opgroeien, zooals ze het zoo gaarne wilde.

Kleine Nettie schenkt haar zóóveel geluk, dat daardoor het groote leed, dat ze steeds met zich meedraagt, minder schrijnend wordt.

Er is een vaste band gebleven tusschen haar en haar beide oudste pleegdochters, Dé en Tine.

Drie keer per jaar is het heele troepje weer voltallig, dat is op de verjaardagen van Mevrouw, Tine en Dé.

Dan wordt de tijd herdacht, dat ze nog de pleegdochters van Mevrouw Cortelingen waren.

En als op Dé's verjaardag het heele troepje te gast is bij Dé en Wim, dan genieten allen van het jonge, mooie geluk der bewoners van Casa Bianca.